

Τύκ-Ταύκ

ΜΑΡΚΑ & ΤΕΦΙΛΑ
ΙΑΤΡΟΣ
ΛΕΩΤΕΡ 107, ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

Εβδομαδιαίον εικονογραφημένον περιοδικόν

Αρχισυντάκτης
ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

Γραφεία
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 28
(Μέγ. Έφεσίον)
Αριθ. γρ. 35-36 και 45
Αριθ. τηλ. 50-38
ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί ετήσιαι :
Έσωτερικού Δραχμαί 150
Έξωτερικού Λίρα Άγγλ. 1
Αμερικης Δολλάρια 5
Έξάμηνοι και τρίμηνοι κατ' αναλογίαν.

Κυριακή 12 Σεπτεμβρίου
Αριθμός φύλλου 36

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Αριθ. 7
Ψηφίζω ως ωραιότεραν Έλληνίδα
την δίδα

Έν τῇ
Ο ψηφίζων

Θέλετε νὰ κάνετε
οικονομίαν

Νὰ βάψετε μόνη σας τὰ περσινὰ
σας φορέματα με γερμανικὰς
βαφὰς μάγκας

ΑΡΤΙ

και θα γίνουν έντελώς και-
νούργια.

Αι βαφαί ΑΡΤΙ πωλόνται εις
τὰ φαρμακεία και τὰ εμπορικά
της συνοικίας σας εις 60 μονό-
χρους χρωματισμούς.
Γενικός Αντιπρόσωπος
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι.
Λέκκα 21α.

155

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΤΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΔΡΟΣΙΑ
ΝΕΟΤΗΣ
ΩΜΟΡΦΙΑ

Αποδηνκη φαρμακων. Η. Ρερα
Γωρια Παλαιοων 17 - Βεραν'ερου

ΚΑΤΩ Η ΜΠΟΥΓΑΔΑ!

Η Γερμανική Έπιστήμη παρουσίασε
το νέο θαύμα, το

“GRUNIL,”

Το “GRUNIL” απαλλάσσει κάθε νοικο-
κυρά από την πολυήμερο και κοπιαστική
μπουγάδα, διότι χωρίς τρίψιμο πλένει τὰ
ροῦχα μόνο του έντος μιᾶς ὥρας.

Το “GRUNIL” δέν ἔχει καμμίαν σχέσιν
με τὰ γνωστὰ και ἄγνωστα παρασκευάσματα
ποῦ καταστρέφουν τὰ ροῦχα.

Αποζημιώνομεν και τὸ ἀκριβώτερο
ροῦχο ἂν πάθῃ τὴν παραμικρὰν φθοράν.

Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία και τὰ
Εμπορικά τῆς συνοικίας σας.

Γεν. Αντιπρ. Π. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

— Αθήναι, Λέκκα 21α. —

ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΣΑΣ “GRUNIL” ΠΟΛΕΠΤΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ
ΜΕ ΤΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ
ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ

ΤΙΚ-ΤΑΚ

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΤΩΝ ΩΡΑΙΟΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Η Δις Ντόλλυ Μ.
γνωστοτάτης Αθηναϊκής οικογενείας και τύπος εξαισίας
μελαχροίνης ὡμορφιάς.

Η Δις Ιωαννίδου
Π. Φάληρον.
Εξαιρετικά συμπαθῆς και γλυκερά φυσιογνωμία

Η Δις Χριστίνα Πατρικαρά
Έκ Θεσσαλονίκης
ἀπὸ τὰς ὥραιας τῆς Μακεδο-
νικῆς Πρωτευούσης.

Η κ. Μ. Σ.
ὑποψηφία διὰ τὸν διαγωνι-
σμόν τῶν ὡραιότερων κνημῶν

Η Δις Ἀφροδίτη Πε-
τρονίδου
ἡ γνωστοτάτη ὥραια
κόρη τῶν Αθηνῶν τῆς
ὁποίας ἡ ὑποψηφίότης
ὑποβάλλεται ὑπὸ πολ-
λῶν θαυμασίων και θαυ-
μαστριῶν.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΛΩΝ
ΙΑΤΡΟΣ
ΚΑΙ ΕΡΕΤΕΡΟΝ ΠΡΟΒΛΕΠΟΝ

ΟΝΟΜΑΤΑ - ΣΥΜΒΟΛΑ - ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

(ΜΙΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ)

Μόλις ο Μολιέρος έγραψε τον «Ταρτούφ» του έπιστοποίησε άμεσα ότι του έλλειπε το όνομα ήρωος Μίαν ήμεραν ήτο προσκεκλημένος εις τον Νουντιον του Βατικανού. Εκεί είσηλθε μέσα ένας πλανόδιος πού πουλούσε τροφές, και τότε δύο ιερωμένοι εκ των προσκεκλημένων, οι οποίοι εφίνοντο άποδημήσαντες, εις το βασιλείον του υδραίου, έφώναζαν καταμαγεμένοι από το θέαμα «Ο Σινιόρε, ταρτούφ, ταρτούφ!» Από αυτή την έκδήλωσι λειψυδίας εμπνευσθείς έξελεξε ο Μολιέρος τ' όνομα «ταρτούφ» ως το σύμβολον πού επέπρωτο νά μείνη εις τούς αιώνας. Δέν θα ήτο ταχυ πολύ ενδιαφέρον νά εξετάση κανείς τās συμπτώσεις ύπου τās όποιας έγενήθησαν και τα άλλα συμβολικά όνοματα τα όποια εις την ιστορίαν της φιλολογίας συμβολίζουν ώρισμένους χαρακτήρας.

Ο Δον Κιχότης και ο Άμλετ έσπεδάν σάν πλαστικά ομοιώματα έμπροστα μας και μάς λέν πολλά περισσότερα απο ότι μαθαίνονμεν από τούς ξηρούς, τυλούς της αίσθησής χαρακτοριστικής. Γιατί μ' αυτό μάς δίνεται το προσωποποιημένο—το ζωμένο άν έπιτρέπεται ή έκφρασις αυτή—και ή ιστορία εύρε πρόσωπα πού θα μείνουν όσο είναι ζωνταί και πού θα μάς συνδεουν αίσθηματικά με τούς φορετές των.

Υπήρξε μία έποχή εις την ανθρώπινη ιστορίαν, όπου το όνομα εινε γεμάτο μορφή, δυναμικότητα, ζωή. Η όνομασιν συγχροίως μάς έδινε τον ορισμόν της ούσιος των όντων. Όλοις μαθαίνε το όνομα ενός ανθρώπου ή Θεού, αναλαμβάνει υπό τη κυριαρχία του τον άνθρωπο και το θείο γιατί το όνομα συμβολίζει τροπον τινά τον καρδιά του όντος. Το όνομα εινε ή ψυχή του πράγματος και γι αυτό ένα πολυτιμο μουσικό. Έτσι λέγει ο Ντεσσουρ περί της γλωσσικής συμβολικής των αρχαίων. Είς αυτούς το όνομα ήταν ή δεσμός προς τον θεϊον προστατήν. Τ' αρχαία όνοματα Θεόδωρος, Απολλώνιος, Δημήτριος, Διονύσιος προήρχοντο κατευθείαν απο όνόματα θεών. Ενομιζέτο ότι με τ' όνομα έμπαινε στο παιδί κάτι από τον θεοί.

Εάν σήμερα λέμε ότι «αυτός ο άνθρωπος έχει κακό όνομα» όταν λέμε «εν όνοματι του νόμου εύρισκομεθα προφανα» εν όνοματι των αρχαίων. Το ίδιο κανονμεν όταν ονοματίζωμεν και τα παιδιά μας με τα όνοματα των άγιων του εορτολογίου ή με το όνομα των γονεών μας. Βεβαίως ενεφανισθησαν και άλλα μόνιμα όλα ήσαν ζήτημα καρδιάς ή εύσεβεις πόθοι πού καλύπτονται με την μαγικην συναμνι του όνόματος. Ο Βεμπερ δίνει το παραδειγμα ενός πού το έννοούσε τόσο καλά με τα παιδιά του ώστε τούς έδωσε τα εξής όνοματα κατά πρόχειρον μεταφοράν εις την Ελληνικην «άγαθυποιος» «καλολογος» «εύηρος» και «εύάνατος» και το περίεργο εινε οτι ο τελευταίος πεθανε άμέσως έπειτα, «ο καλολογος» έγινε ένας διάσημος, εκκλησιαστικός ρητωρ, ο «εύηρος» ένας πλουσιώτατος γαιοκτημων μα ο πρώτος δέν έδωκας καθόλου τ' όνομα του παρά με την ανεπίσημν του. Το έπίδεικτον ειναι μάλλον τοπωνυμια καταγονής ενφ το όνομα παριστέ περισσότερο το εσωτερικό του άτομου. Ποσοί δέν διερωτήθηκαμε μικροί γιατί μάς έδωσαν αυτό το όνομα μας. Όλοι οι γονείς και ο άναδοχος εύχονται τα βέλτιστα για τον ονοματίζωμενον μικρον και ή κρίσις των προς κάτι προδίδεται εις τ' όνομα. Καταποσοοντως αυτό πού μάς συμβολίζει εκείνο πού εύχονται, οι γονείς και ο άναδοχος, δια τον μικρον θα τον έπιρραση αυτό το ζήτημα δύσκολα βρσκει την απαντήσιν. Άρτοτερα και τα ιδεωδη της έποχής έπαιξαν σπουδαίον ρόλον εις την όνομασίαν.

Άνεξαρτήτως προς όλα αυτά θα ύποδείξωμεν την τασιν ή όποια έσω, και έπαρκώς νά δικαιολογηται. Τα όνοματιζόμενα ιδεωδη πέρουν πολν συχνά το όνομα της πραγματοποίησως. Και τότε ο δρομος αυτός εινε ιδιοιμής. Δέν μπορεί κανείς νά παραδεχθί ότι με την βιολογικην και ψυχικην αυτην σύνδεσιν προκρίπτει και είδος τή χαρακτήρος συγγενος. Τούτο προϋποθετεί ότι εις τούς γονείς ή τούς άναδόχους υπάρχει μία αισθηματική κατά παράδοση σύνδεσις προς τ' όνομα. Μπορούν όμως τα όνοματα ν' αποδίδουν περιεχόμενα συνειδήσεως, όπως το πρόσωπον, ή διάπαισις, το γραψιμο; Καθώς λέει και ο Μοργενστέρν ο γλαυκός προδίδει από μακρυνά τον ένυτό του. Σιγή! το όνομα συμπληρώνεται μ' ένα άλλο «παρουσιούκλι» όταν ο φορετής του δέν τό δικαίωνει. Ο Πλάτων όνομαζετο π.χ. Ηρίστοκλής από τον Πάππον του και παρωνομασθη Πλάτων ένεκα τον πλάττον του προσώπου και του πλατειασμού του λόγου του.

Ο ΔΙΑΓΝΩΙΣΜΟΣ ΚΝΗΜΩΝ

Τα πόδια της κ. Κ. Ξ.

Και πρίν άκόμη οι έρασται ή άρραβωνιαστικοί άλλαζαν ή παρεμβάσιν των όνοματα της έρωμένης τους ή άρραβωνιαστικιάς των κατά τον ιδεαλισμό πού εύρισκαν στον έρωτά της. Τι εινε αυτό; Τι άλλο από το έρωτικό παραλήρημα πού πάντοτε πέρνει έναν κοινού, χωρίς έννοια μη χαϊδευτικό τόνο; Ήλ' αυτήν την έννοια μπορεί νά εξηγήση κανείς πως γίνεται σήμερα τόσο καταχρησι χαϊδευτικό όνοματόν. Και δέν είναι μόνο το χαϊδευτικό αισθημα αλλά και ή ανάγκη της συντομίας της περιστατικής άμέσου έντυπώσεως. Όσο κι αν εινε σκοτεινός ο σχηματισμός των λέξεων φαιεται εν τούτοις πιθανόν ότι κατά τον σχηματισμό τους έπαιξαν πρωτείνοντα ρόλον καθαρώς αισθητικά συμβάντα, πού υπεκνιπταν άμέσως εις τās αισθήσεις. Έπίσης όλα τα γράμματα έχον άπ' αυτής της άπόψεως μιαν άξίαν. Το όνομα λέγει ο Ρίλκε εινε σάν τ' φως πού άκτινοβολεί από μέσα μας. Εάν τα όνόματα εινε εικονικά παρουσιάσεις του πόθου των γονεών μας ή των άναδόχων μας, πως

Από του προσεχούς φύλλου παρακολουθήσετε όλοι το στούργημα:

ΔΟΥΛΑΪΟΝ

ΑΡΑΙΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

ΠΑΡΟΥΣΙΑ

του γνωστού συγγραφέως κ. Κ. ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ.

Όλόκληρη ή ζωή του Μικροσιατικού Μετώπου θα παρακολουθήσετε με όλες τις λεπτομέρειες, νατριοχιαστικά σκηνά και στρατιωτικά επεισόδια. Η κτηνη ζωή μέσα στα χαρακώματα Τουφεκισμοί και θανατικά κτελέσεις άθλων πολιτών και στρατιωτών.

Το καλλίτερον πολεμικό Έλληνικον έγγραφο έφάρμυλλο του «Ουδέν νεότερον από το μέτωπον» του Ρέμαρ.

Το έργο του κ. Καπετανακή εύθύς ως άποπερατοί ή δημοσιεύσεις του εις το «Τικ Τάκ» θα έκδοθη εις βιβλίο, το όποιον θα δοθη εις πώλ άναγνώστας μας μόνον εις τή ήμισυ της άξιας.

Έπίσης από του προσεχούς φύλλου άρχίζει το νέον μας αισθηματικόν μυθιστόρημα του γνωστού λογιου και δημοσιογράφου κ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΑ υπό τόν τίτλον:

«Η ΠΟΙΟ ΔΥΝΑΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ»

ΟΙ ΔΙΔΑΣΗΜΟΙ ΜΟΝΟΦΘΑΛΜΟΙ

Ο Άννιβας, ο περίφημος Καρχηδόνιος ηγός, πού είχε στρατοπεδέσει κοντά στα όρη έξοστρεπενε κατά τών Ρωμαίων ένα βρεχά άρώστια κ' έλασε μ' αματι του, λίγο πριν από τή μάχη των Μενέ. Ο Βεργίλις, ο Σουλτάνος της Τορκίας ήταν μοιόφθαλμος. Άμα έπεσε αλυσμένη στη μάχη της Άγκυρας, και τόν έφεραν στο νικητή Ταμερλάνο, ο Βεργίλις βλέπων ότι ο τρομερός κατακτητής γελοίως καυάρτας τον, του ειπε ότι μ' αυτό πού κάνει τελείζει τόν θρίαμβον του. «Όχι, άποκρίθηκε ο Τάρταρος, δέν είναι νά ο προσβάλω για το άτύχημα σου, μάλλον νά μη γελάσω άμα συλλογισθώ, πού λογισάσει ο Θεός την άδιόλητη δυνάμει σου την εμπιστεύεται σ' ένα μοιόφθαλμο άνδρα και σ' ένα κοινού σάν έμένα». Ο ένδοξος Πορτογάλλος ποιητής, Κορρε έλασε το ένα μάτι του όταν πολεμούσε στην Κίνα με τόν Μαρκινούς. Ο Πιέρ Φίλιπ, περίφημος ύπνυρκός του Φίλιππου του όρρα, ήταν έπισης μοιόφθαλμος. Μοιόφθαλμοι ήσαν ο άγγλος ναύαρχος Νεσν, ο όποιος σκοτώθηκε στη ναυμαχία του Τροαλικού 1805, και ο κόμης ντε Νεπεργκ, με γας τ' εισαχτής των άνακτόρων της βασιλίσσας Μαρίας - Λουίζας, ή όποιος παντρεύθηκε μετά το θάνατο του Ναπολέοντος του Μεγάλου.

συμβαίνει άνθρωποι κατά κανόνα κοιτάζουν διδόνον όνοματα με άσχημη άπληρησ. Δέν πη αυτό πώς ο άνθρωπος ρέπει προς την κλωσθήν και την έχει μέσα του; ΑΧΑΣΒΑΡΟ

ΤΙΚ ΤΑΚ

ΨΑΡΑΔΕΣ ΤΟΥ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ

ΣΤΗ ΦΡΕΑΤΙΔΑ ΠΡΟΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΨΑΡΑΩΝ—ΕΓΙΑ ΜΟΛΑ ΕΓΙΑ ΛΕΣΑ—Η ΤΡΑΤΑ Μ' Τ' ΑΣΗΜΜΕΝΙΑ ΨΑΡΑΚΙΑ—ΠΡΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΙ ΠΩΛΗΣΙΣ

Έσπασα το κεφάλι μου αυτές τις ήμέρες νά βρώ τιποτε το περίεργο, τ' άγνωστο, τ' άνα γύσω τή νύτη μου και νά σκοτώσω την ώρα μου. Είχα γυρίσει όλα τα κεντρικά κ' άποκεντρα μέρη της Άθήνας αλλά δέ βρήκα τίποτε. Τιποτε δέ μου τραβούσε ξεχωρά τή προσοχή. Όλα πράγματα γνωστά, χιλιεσίδωμένα, κυριαστικά, χωρίς ένδιαφέρον. Πού νά πάω! Εύτυχώς ο μικρός πού έστησε το λημέρι του επαναστατικό δικαίφ δίπλα στο γραφείο μου και με έλίζει διαρκώς με τα θεατρικά τραγούδια στην έκραθησι των όποιων καταίνεται εσχάτως μ' έβγαλε από το άδιέξοδο πού βρισκόμουν...

— Άντε γεί, άντε γεί... Σηφίστε επί μία ώρα ο αλίτηρος το βαρκάρι του Βολγα και οι όποιοι μου μπερδεύονταν στο κουρασμένο μου κεφάλι και μ' έκαναν νά έχωσιν τή ζητούσα και μ' άναγκασαν κ' έμένα ν' άρχισω τόν ίδιο σκοπό:

— Άντε γεί, είν' του Βολγα τα παιδιά... Και νά πού και οι φωνές των βιβλιοδετών εις καμιά φορά ευεργετικές!

Σάββα για μία σιγνή, έξυσα το κεφάλι μου, το έναξυσα και στο τέλος λαμβάνον πωσαν Άρχιμήδους φώναζα σάν κ' ο συκορεμένος:

— Εδρηκα!...

— Άντε γεί, άντε γεί...

...Γιά! Υπάρχουν και στην Ελλάδα βαρκάρηδες, οι όποιοι μπορεί μ'έν νά μην διαπικούν το Βολγα, διαπλύνουν όμως την ήρεμη θάλασσα του Σαρωνικού πού οι άκτές τους εινε γεμάτες από δαύτους.

Και χωρίς άργοπορες ένα εισιτήριο στον ύπόγειο της Όμονοίας και σε λίγα λεπτά στο Πειραιά προς άναζήτησιν ψαράδων.

Έφθασα στη Φρεατιδα πού τόσο άγαπούσε και τραγούδησε ο Jean Moreas κ' όστερα από λίγο βρισκόμουν σάν άντικειμενικό μου σκοπό όπως θα σάς έλεγα άν ήμουν σ' άνα στρατιώτης.

Η σιγία της νύχτας ταράζονταν από το άπλό φλοίσβισμα των κυμάτων στα βράχια και το ρυθμικό «χόπ, χόπ» πούρχονταν πέρα από το πελαγός...

Πάνω στο κρύσταλλο της θάλασσας κάτω απ' τ' άργυρό φεγγάρι ένα πελώριο πολύποδο και πολυκέφαλο κήτος πλησίαζε. Ψαράδικα τράτα χωμένη μέχρη τούς σκαριούς το νερό.

Πλησίασε λίγο άκόμη στην άκτή κ' όστερα στάθηκε απότομα, λές κ' ένα θεϊκό χέρι τή σταμάτησε.

Φωνές, κακό, φασαρία, λόγια όμως άκατάληπτα οε μέσα το στεγανάτο.

Οι ψαράδες από μακρυνά φαινόταν μόνο τα κεφάλια τους, σηκώθηκαν όλοι μαζί μεσ' τή μεγάλη βύρα τακτοποιήσαν τα ξύλινα τριχίνα και στήσαν τους εργαλεία και όργανα και ένας ένας ξεκούρτωτοι με ξυρισμένο το κεφάλι και γυμνα πάνω μεχρη τα γόνατα τα πόδια κ' ήσαν στή ρηχη θάλασσα, σχημάτισαν δύο φαλαγγες κατ' άκρη πού ή μία άπειχε αρκετές δεκάδες μετρα από την άλλη έσκυφαν όστερα όλοι μαζί τα κορμιά τους στο νερό, έπιασαν ένα μακρύ και χονδρό σκονί, ή άρχισαν με δύναμη νά το τραβούν προς την άκτή φωνάζοντας με μία φωνή από καιρού εις καιρόν...

...χόπ...χόπ...χόπ... Κι' οι δύο έκείνες μακρυνές ανθρώπινες σειρές όλο ένα έφθανον και πειό κοντά στη ξηρά όπου οι πρώτοι πατησαν στην άμμο και ύστερα, οι δεύτεροι, οι τρίτοι όλοι επί τελούς. Κι' από δώ άρχίζει το γνωστό ψαράδικο τραγούδάκι, πού έξυμνει τή θάλασσα τή λεβεντία των καπετανών παιδιών του πελαγού.

Έγια μολα, έγια λεσα, κλπ. ή λιοψημειού, σφινγκόχορμοι και πανώριοι άντρες, γεμάτι γελάτα και λεβεντιά, περιφρονιτές του θανάτου και χλευαστές της μανίας των άγρίων κυμάτων φανατικοί λατρευται τ' άη Νικολα οι ψαράδες της τράτας τραβούσαν γελαστοί και χαρούμενοι το μακρύ σκονί και τραγουδούσαν τή λεβεντιά τους.

— Έγια μολα έγια λεσα. Τό πλατύ δίχτυ από έναν άπότομο κυματισμό της θάλασσας πέρα και ένα μικύκλιο πού σχηματίζοντας στην έπιφάνεια της έδειχνε πως δέν θ' άργουσε νά παρουσιασθί το ύπο-θαλασσίους αιχμαλώτους, του. Και νά οε λίγο μια μαύρη σκία, ή άκρη του φανηκε στο νερό.

Τότε το τραγούδι έγινε πειό σιγανό και το τραβήγμα του σκονίου πειό προσεχτικό. Άργο άκούα και ένα μεγάλο πλεκτό σακκούλι κυτονταν στην άκτή κ' έμοιαζε με το χρυσόδεμο περιεχομένο του σά στήθος γυναικας ντυμένης σ' άγγορο θώρακα π' ανεβοκατέβαινε ταραγμένο. Σπαταρούσαν τα δύστυχα ψαράκια πού άδελά τα άνύποπτα πιστικαν σάν ψαράδων τα δίχτυα.

Γύρω απ' αυτά οι θαλασσοδουκοι ευχαριστήμενοι έτριβαν τα χέρια τους άστευσονταν και συνεχίζαν ο ένας τον άλλο για το «μπόλικο ψαρι» της βραδυάς.

Ο καπετάνιος άνοιξε το δίχτυ και τ' άπλωσε στην άκροθαλασσία Ψαρια ψαρια απ' όλα τα σπορια της ελληνικής θάλασσας παρουσιασθησαν στα ματια μου. Γοπες, μαρίδες, σαδέλλα, σκορπιοι, μπαρμουनिया, συναγριδα, σαρβιδια, γλωσσες, μελανούρια, κολιοι κ' άλλα.

Οι ναυτες κάθισαν σταυροπόδι γύρω του άνοιξαν στην άμμο μεγάλες λεγές μαντιλάς και ξεχαστηκαν στο καταγμα του δίχτυου.

Ο καπετάνιος γεμίσε ένα μικρό καλάθι από τα ψαρια το «μετρο» και άρχισε το μοίρασμα.

— Ένα της τράτας... Φώναζε γελώντας και άδειασε το καλάθι δίπλα του...

Τό ξαναγέμισε και τάδειασε άπάνω σ' άλλα της... τράτας...

— Ένα του καπετάν Θανάση, φώναζε... Διηλαθί ένα έμένα... ένα του Καρχαλός...

Είπε γελώντας, ένας ναυτης.

— Άλλαθί ένα έμένα... ένα του Καρχαλός...

Τό γέλιο μεταδόθηκε σ' όλα τα στόματα των εύθυμων κ' άκακων παλληκαριών και του καπεταν Θανασή άκόμη πού καταγινονταν με το ξαναγέμισμα του καλάθιου.

— Ένα του κανταβόρου (τραγουδιστή) ήδελε νά πη γιατί στη ψαράδικη γλώσσα των ελληνων της τουρκίας κανταβόροι λεγονται οι ζυγισται από το κανταβόρος=ζυγός=κανταρι του μουσίου μου, και το καλάθι με τα σταγαριστα ψαρια άδειασθηκε στη μαντιλά ενός νεου κ' άμορφου ψαρά.

Κι' ή δουλειά αυτή με γέλια κ' άκράτητη εύθυμία συνεχίστηκε ως πού το δίχτυ είχε τελειως άδειασει...

Τα παλληκαρία έδεσαν τις μαντιλάς τους κ' ο καπετάνιος νη δαχτύ του κ' όστερα κατέβηκαν στο άντικρυ στην άκτή ταβερνακι.

Εκεί περιέμεναν οι γυρολόγοι ψαράδες για ν' αγοράσουν τα ψαρια πού τόσο σκόρια με τή νύχτα.

Κι' οι δύο έκείνες μακρυνές ανθρώπινες σειρές όλο ένα έφθανον και πειό κοντά στη ξηρά όπου οι πρώτοι πατησαν στην άμμο και ύστερα, οι δεύτεροι, οι τρίτοι όλοι επί τελούς. Κι' από δώ άρχίζει το γνωστό ψαράδικο τραγούδάκι, πού έξυμνει τή θάλασσα τή λεβεντία των καπετανών παιδιών του πελαγού.

Έγια μολα, έγια λεσα, κλπ. ή λιοψημειού, σφινγκόχορμοι και πανώριοι άντρες, γεμάτι γελάτα και λεβεντιά, περιφρονιτές του θανάτου και χλευαστές της μανίας των άγρίων κυμάτων φανατικοί λατρευται τ' άη Νικολα οι ψαράδες της τράτας τραβούσαν γελαστοί και χαρούμενοι το μακρύ σκονί και τραγουδούσαν τή λεβεντιά τους.

ΕΞΥΠΝΑ ΛΟΓΙΑ

Είναι βιαστικός

Ένας πελάτης μπαίνει σ' ένα ασφαλιστικό γραφείο και λέει στον άρμόδιο υπάλληλο: — Θέλω νά κάνω μία ασφαλία — Περιμένετε λίγο κύριε, του άπαιτά ο υπάλληλος. — Μά, είμαι βιαστικός, το σπίτι μου καίεται.

Πειδ είναι προτιμότερο

— Είδοποιήσε την κόρη σου ότι δέν θα της δώσω μία δεκάρα άν πάρη αυτόν τόν νέο; — Όχι, Πολυκλείτε, είναι όμως προτιμότερο νά είδοποιήσω τόν νέο.

Τιμωρία

Ο Τότης. — Έμαθα ότι εδώ τιμωρούν εκείνον πού θα φιλήση ένα κοριτσιό. Ο Κοκός. — Βεβαίον την τιμωρούν. Ο Τότης. — Και πού είναι ή τιμωρία; Ο Κοκός. — Τόν παντρεύουν.

Παρ' όλον τούτο

— Κύριε, μου κάνετε τή χαρά νά κρατήσετε λίγο το άλόγο μου; — Κυριε, είμαι βουλευτής!... — Δέν πειράζει. Φαινεστε τίμιος άνθρωπος και σάς έμπιστευομαι.

Άμέσως

Η οικοδέσποινα (έπειτα από λιτό γείμα πού προσέφερε σ' έναν κυρίο). — Και πότε θέλετε νά ξαναφάμε πάλι; Έκείνος: και τώρα άμέσως κυρία μου.

Αάθος

— Ποιός είναι αυτός ο άσχημάνθρωπος πού μάς κυττάζει έτσι; ερώτησε μια κοιμψομένη κυρία τή φίλη στο χορό. — Μα... ειπε ή άλλη ταραγμένη, είναι ο άδελφος μου. — Ω! συνώμην. Δέν πρόσεξα πώς σάς μοιάζει τόσο.

Αριστοκρατικό

— Όποτε, κυρία Άνδρονίκη, μαθαίνεις γαλήνια;

— Γι' νά κάνω Πολυέξην μου, άγόρασα ένα γαλλικό σκύλλο πού δέν έννοει ούτε λέει σε άλλη λέξη.

Σιζιγικά τρυφερότητες

Η κυρία (κλαίοντας από την άπαρατήρη καθημερινή σσηγή). Όλα πιά τα φαρμακικά τα ήπια και όλες τις συμφορές τις δοκίμασα.

Ο κύριος. — Εγώ νά σου πώ μία συμφορά πού άκόμα δέν την δοκίμασες.

Η κυρία. — Ποιά εινε αυτή ή συμφορά;

Ο κύριος. — Ναι! δέν έγινες άκόμη χήρα.

Η κυρία. — Μά συμφορά είναι αυτή ή εύτυχία;

Λευτή τάσι χωρίς φαγομέρες μοιραστικαν πάλι λίγο.

— Καπετάν Θανάση... έχουμε τίποτε; Ρώτησε ένας μανόφθαλμος βροχοκοιμημένος γυρολόγος το λεβεντοκόχομο τραγουδιστή.

Ο καπεταν Θανασής χαμογέλασε κατέβασε μονορούφι το καλντεριέον ρετινιστά πού βρισκονταν στο ποτηρι του και τ' άπάντησε με το τραγουδάκι πού ξερετε.

Έχομε χρυσή σαφέλλα έχομε χρυσή σαφέλλα, σάν την ώμορφη κοπέλλα.

Έτσι άρχισε ήσυχα κ' άσπασα το ψαρό παζαρό και τελειωσε με άσχημη εύθυμία στο κρασούπι πού επακολουθήσεν και πού δέν έβρι κ' εγώ τι πασάσας, έλαρε. Νά είσθε ήσυχοι όμως, όσο και νά ήπαν το πού όταν ξεμύτης ο ήλιος απ' τ' άπεναντι βουνα αυτοί θα βρισκονταν στη τράτα τους και θα τραγουδούσαν το τραγουδάκι τραγουδάκι τους:

Έγια μολα έγια λεσα, μανυρα ματια με πλανέσας, και με φεραν εδώ μέσα.

Τό φλέντι φλέντι αλλα και ή δουλειά δουλειά.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙ

[Στη λωφόρο 'Αυαλίας' Περνούν ένας νέος και μία νέα, και από καιρού εις καιρόν κυττάζει ο ένας τον άλλον].

Σκηνή Α'

'Εκείνος: 'Αφού έδωσας επί πολὺ τὴν πλησίστιον Προσόν, δεσποινίς. Μοῦ ἐπιτρέπετε;
'Εκείνη: Τί;
'Εκείνος: Νά σὰς πῶ καὶ...
'Εκείνη: Πέστε.
'Εκείνος: Δὲν θέλω νὰ φανῶ ἀδιάκριτος.
'Εκείνη: Μὴ φανῆτε.
'Εκείνος: Θὰ ἐπιθυμοῦσα ἐν τούτοις νὰ μάθω.
'Εκείνη: Νὰ μάθετε τί;
'Εκείνος: Νὰ μάθω ἂν περιμένετε κανέναν.
'Εκείνη: Ἀφού σὰς κάνει εὐχαρίστησι νὰ τὸ μάθετε, μάθετέ το, Περισμένο καίτοι.
'Εκείνος: Μπορῶ νὰ λάβω τὴν τὸλμην νὰ σὰς παρακαλέσω...
'Εκείνη: Πέστε, πέστε.
'Εκείνος: Νὰ μοῦ πῆτε τὸ ὄνομά σας.
'Εκείνη: Εἶναι ἀπαραίτητο;
'Εκείνος: Ὁ πολὺτος.
'Εκείνη: 'Ε, τότε... ὀνομάζομαι 'Εσθήρ 'Αντωνιάδου.
'Εκείνος: 'Ω, δὲν εἶναι αὕτη...
'Εκείνη: Πῶς! δὲν εἶναι τὸ ὄνομά μου.
'Εκείνος: Δεσποινίς μὲ συγχωρεῖτε! δὲν εἶπα αὐτό.
'Εκείνη: Τί ἐννοοῦσατε λοιπόν;
'Εκείνος: 'Ιδού: 'Επρόκειτο νὰ συναντηθῶ μὲ κάποια δεσποινίδα καὶ ἐνόμισα ὅτι ἡ δεσποινὶς αὕτη εἴσατε ἐσείς. Ἀλλὰ ἡ δεσποινὶς ἔχει ἄλλο ὄνομα. 'Εντελὲς διαφορετικὸ.
'Εκείνη: Μήπως μοιάζω μὲ τὴν ἄλλη;
'Εκείνος: Κάπως δύσκολο, γιατί ἡ ἄλλη εἶνε ξανθή.
'Εκείνη: Μὰ πῶς λοιπόν δὲν τὴ γνωρίζετε;
'Εκείνος: Δὲν τὴν εἶδα ποτέ.
'Εκείνη: Οὐτε σ' ὄνειρό μου. 'Επρόκειτο νὰ εἶδῃ ἐδὼ κάποιος φίλος μου, ἀρρώστησε όμως...
'Εκείνη: Καὶ τὸν ἀντικαταστήσατε σεις;
'Εκείνος: 'Ακριβῶς.
'Εκείνη: Ὁ φίλος σας ὀνομάζεται Δημήτριος Χαρισιάδης;
'Εκείνος: Μπᾶ! Πῶς τὸ ξεύρετε; Τὸν γνωρίζετε μήπως;
'Εκείνη: Δὲν τὸν εἶδα... οὐτε σ' ὄνειρό μου... ὅπως ἀκριβῶς καὶ σεις...
'Εκείνος: Τότε;
'Εκείνη: 'Επρόκειτο νὰ συνεννοηθῇ μαζί του ἡ φίλη μου ἡ Ρόζα... Ἀλλὰ ἡ μητέρα της δὲν τὴν ἄφηνε νὰ βγῇ. Καὶ ἦρθα ἐγώ!

Σκηνή Β'

[Μετά μικρὸ διάστημα σιωπῆς]
'Εκείνος: 'Ορῶτε λοιπόν γιὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσετε τὴ φίλη σας;
'Εκείνη: Καὶ ἐσείς τὸ φίλο σας;
'Εκείνος: Μὲ παρακάλεσε τόσο...
'Εκείνη: 'Εμένα ἡ Ρόζα μὲ ὥρισσε μὲ δάκρυα στὰ μάτια.
'Εκείνος: Ἀφού εἶνε ἔτσι πρέπει νὰ κρατήσουμε τὴν υπόσχεσί μας.
'Εκείνη: (Μὲ ψευτικὴ ἀφέλεια)—Φυσικά...
[Τῆς προσφέρει τὸ μπουάτο του. 'Εκείνη τὸ δέχεται. Τὸ ζεῦγος ἐξαφανίζεται μέσα στὰ δένδρα τοῦ Ζαπτείου. Σὲ λίγο, ἀκούεται τὸ πρῶτο φιλί].

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΚΑΝΤΑΔΟΡΟΙ

Τὰ ἤθη τῶν κανταδόρων δὲν ἄλλαξαν. Ἀλλὰ ἔλασαν μόνον τὰ ἄστυα, σήμερὰ ἡ θεατρικὴ ἐπιθεωρήσεως καὶ ἡ ἑλληνικὴ ὑπερέκτετα προμηθεύουν σ' αὐτοὺς τὴ μουσικὴ καὶ τοὺς στίχους. Τότε τὰ τραγούδια ἦσαν περιπαθότερα, αἰσθηματικότερα μελαγχολικότερα. Ἦταν ἡ ἐποχὴ πὺν ἀντὶ τῆς ὑπερέκτετα, ἐβασίλευε ἡ ὕπερα. Ἡ ἐποχὴ τῶν ἱδανικῶν ἐρωτικῶν καὶ τοῦ ρομαντισμοῦ. Καὶ οἱ παλαιοὶ κανταδόροι ἦσαν οἱ γνησιώτεροι ἀντιπρόσωποι τῆς ρομαντικῆς αὐτῆς ἐποχῆς.

Πηγὴ τῆς λαϊκῆς μουσικῆς καὶ ἐστὶ ἀπὸ τὴν ὅποιαν προήλθον οἱ διασημότεροι τραγουδισταὶ τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν. ἦτο τότε ἡ συνοικία τῆς Νεοπόλεως. Οἱ δρόμοι τῆς ἀντιγούσαν κάθε βράδυ ἀπὸ τὰ πύσσα περιφώνων βαρυφώνων, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔγιναν ἀργότερα ἡ δόξα τοῦ ἑλληνικοῦ μελοδραμάτος. Ἀπὸ τοῦς κύκλους αὐτοὺς ἀνέβησαν, μετὰ τοὺς ἄλλων, οἱ Ἀποστόλου, ποὺ πρῶτον γίνετο ὀνομαστὸς ὑμνωδὸς τοῦ ἱταλικοῦ θεάτρου, ἦτο ὀνομαστὸς τραγουδιστὴς τῆς Νεοπόλεως.

Αὐτὸ ἦτο τὸ πελοποννησιακὸν, τὸ ὁποῖον θοῦσαν ἄλλα ἄστυα περισσώτερον πρὸς τοὺς ἐπαύλιντο τὰ καὶ τὴν καὶ ἡ κόρης πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ἐγίνετο αὐτὴ ὑμνωδία. Ἦταν ἀπὸ τὰ ἄστυα ἦσαν τότε τῆς μόδας, ἦτο τὸ ἔξισ:

Θυμωμένην σὲ βλέπω νὰ εἰσαι
δὴλ' ὅπως καὶ ὅλο γολύ.
'Αλλο παῖσι μὴ δὲν βλέπω τὸ πᾶν
πᾶς σ' ἀγάπησιν μόνον παύ.
Παῖς πᾶν τὸν θυμὸν σου καὶ ἐβί.
'Εάν ἐγὼς ψυχὴν κ' ἂν ποῖς;
Μὴ φοβᾶσαι ἐλπίσιν ἐλπί.
Εἰς τὸν δρόμον δὲν εἶναι κανεῖς
Κ' ἂν τολμήσῃ κανεῖς ν' ἀνέλθῃ.
Τοὺς φροστῆρας τῶν δυὸ σου μὴ
Θὲ νὰ ἴδῃς πῶς τὸ αἶμα θὰ αἶσθῃ.
Πρὸ τῶν δυὸ μικρῶν σου ποδῶν.

Αὐτὸ ἦτο τὸ ἀγαπητὸν ἄσμα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Καραϊσκάκη, τὸ ὁποῖον ἦτο μὴδὲν διδασκαλίας τῆς ὁδοῦ Διαιτητικῆς ἐτελείωναν καὶ οἱ κῶποι, καὶ ἡ ἄστυα μόλις ἐτελείωναν τὸ τραγούδι, ἐβίβαν γιὰ τὸν τὸ μόνον φωνικὸν δῶλο ποὺ ἔκοπτε πρὸς τὴν κῆρυξ καὶ τὴν ἀδυναμία τῆς ἀδυναμίας καὶ θυμωμένης καὶ σκάλλας.

'Αλλὰ ὑπῆρχε μὴ ἐποχὴ ποὺ οἱ παλαιοὶ δρόμοι εἶχαν σχεδὸν ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τῶν δρόμων καὶ τὰ στενωπόδια τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν. Ἦτο ἡ ἐποχὴ, ποὺ διετέλετο τῆς ἀστυνομίας οἱ περὶ τὴν ταγματάρχην Μπαϊρακτάρη. Ὁ Μπαϊρακτάρης αὐτὸς τῆς ἀστυνομίας μὴ τὸν χονδρὸν κεφάλι, τὸ τετράγωνον σῶμα καὶ τὰ πόδια, ποὺ περιέλουσε μὴ ἐκλογιστὴν δόλοισιν τὸν στυλισμὸν τοῦ Πάλλης τροῦμα, ἦτο ἀνεκτικὸς διώκτης τῶν πλάνων τραγουδιστῶν. Τόση ἦτο ἡ μὴ ὥστε αἱ ἀστυνομικαὶ περιπολὶοι τοὺς ὡκον σάν νὰ ἦσαν λυσσαλέαι σκυλῖα. Μονον ἂν ἤκούοντο ἡχοὶ κηδῶν καὶ τὰ παρὰ τὸν ἐρωτικὸν κόρη.

Αἱ περιπολὶοι ἐὰν ἤρμιζαν ὅλους τοὺς ὡκον τῆς πολιορκητικῆς καὶ προέβιναν ἐκ τοῦ φθοδον. Τὰ ἄστυα ἔπαιαν καὶ τὰ πᾶν τῶν δῶλων διεδέχοντο τὴν ἀρμονίαν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ ἔργον τῆς ταδιώσεως εἶχε ἀνατεθεῖ στὰ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, καὶ οἱ δρῶντο αὐτοὶ δῶλων ἐκ τοῦ ἀνυπολόγιστου θραύσι μανδύων καὶ καθαῶν, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ ἀστυνομικοῦ κατασκευαστοῦ ἐγκόδοις ὁργάνων Μουρτζίνου, ποὺ ἦτο καὶ ἀριστος κανταδόρος ἐποχῆς, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε μὴ δραματικὴν περικελευτὴν ἐπὶ τῇ ζωῇ του.

Ὁ Μουρτζίνος εἶχε ἐρωτευθῇ μὴ ἀφ' ὁδοῦ, ποὺ ἐκατοικοῦσε πλησίον τῆς Πλάτης Ἀγορᾶς. Εἶχε θανασίαν φωνὴν καὶ μὴ σπάνιον πάθος καὶ βαθεὴ μελαγχολία ἐκ τοῦ ἀστροῦ του, κατ' ἔργον ἀπὸ παλαιὰν ἀστυνομικὴν οἰκονομίαν τῶν Ἀθηνῶν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν, ἐπὶ ἀνὰ ἐκάστη βράδυ καὶ ἔπαιον δόξας κατὰ τὸν ἀπὸ τὸν παρὰ τὸν ἐρωτικὸν κόρη. Ἦταν βράδυ, συνέβη ὅτι εἰσπορεύθη ὁ Μουρτζίνος ἐπὶ τῇ ἐποχῇ. Ὁ Μουρτζίνος σκεπάζοντο τοὺς οἰκείους τῆς κόρης καὶ ἐτρονιάσαντο ἐπ' αὐτοὺς. Κατεδικάσθη γ' αὐτὸ σὲ φυλάκην καὶ ἐξέτισε τὴν ποινὴν του στὸν Μενέλαον. Ἐν τῇ μετὰ τὴν κόρη ἀπέθανε καὶ ἡ κόρη τῆς ἐπέραςε κατὰ τὸν ἀπὸ τὸν παρὰ τὸν ἐρωτικὸν κόρη τοῦ Μουρτζίνου. Ὁ Μουρτζίνος, ποὺ

TIK-TAK

TIK-TAK

ΕΝΑΣ ΗΡΩΣ

Ο ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΠΑΓΚΙΕΒΙΤΣ

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς Δευτέρας ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας, πολλὰ γυμνάσια καὶ σχολεῖα τοῦ Παρισιῦ, ἀρθροῦσαν μεταξὺ τῶν ἑλλήνων τὸν ἕναν Πολωνὸν ὀνομαζόμενον Θεοφίλου Παγκιέβιτς. Ἦταν ἕνας μικρὸς ὁμοῦ ἀνθρώπος, ντυμένος πάντοτε μὲ ἀπλήρη ἀκατασθητὴ κομψότητα. Δίδασκε τὸ μᾶθημα τῆς καλλιγραφίας μὲ κῆρος καὶ μὲ τέχνην ποὺ σπανίως μπορεῖ κανεῖς νὰ συναντήσῃ.

Αὐτὸς ὁ καλλιγράφος, ποὺ ἀγαποῦσε τόσο πολὺ τὴν τέχνην, ἦταν ἐν τούτοις ἕνας ἀληθινὸς ἥρωας, ἀξίως νὰ σταθῇ κοντὰ σ' ἐκείνους ποὺ ἀναφέρει ἡ ἀρχαιογίτης.

Ἦ ἐπανάστασις τοῦ 'Ιουλίου τοῦ 1830, ἡ ὁποία προέκλεισε στὴν Γαλλίαν τὴν πτώσιν τοῦ ἑλλοῦ Ἰωῦ καὶ τὴν ἀνοδοὺ στὸν θρόνον τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, εἶχε σοβαρῶς συνέπειες ἐπὶ τὴν Εὐρώπην καὶ προπάταν στὴν Πολωνίαν. Ἡ δυστυχισμένη αὕτη χώρα, ποὺ εἶχε ἀρραβωνισθῇ μὴ οἰκονομικῶς νὰ ὑποδουλωθῇ στὴν ὕψος τῆς Αὐστρίας, τῆς Πρωσίας καὶ τῆς Ρωσίας, ἐπιδυμοῦσε τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ἂν ἄρνε νὰ περᾶσιν καμμιὰ εὐκαιρία χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν της.

Μεριοὶ φιλόσοφοι πολωνοὶ πατριῶτες ἐθεώρουν κατὰ τὴν ἐποχὴν τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 'Ιουλίου.

Τὴν νύκτα τῆς 29 Νοεμβρίου 1830, μὴ ὁμᾶς ἀπὸ 17 νεῶν τῆς Βαρσοβίας ποὺ εἶχαν ἀρπάξῃ τὸν σημαφόρον Πιερ Βυζόν, κατέλαβον τὸν παλατὸν τοῦ Μπελβεντέρε, ποὺ ἡσπίμενε ὡς κατωκίον τοῦ μεγάλου δυνάστε Κωνσταντίνου, δουκὸς τῆς ρωσικῆς Πολωνίας.

Δυστυχῶς ὁ μέγας δυνάστης ποὺ εἶχε εἰδοποιηθῇ χωρὶς ἄλλο ἀπὸ κάποιον κατὰσκοπο, εἶχε φύγει χωρὶς ἀπὸ τὴν κατοικίαν του. Οἱ στασιασταὶ δὲν μπόρεσαν λοιπὸν νὰ πιάσουν τὸν πολὺτιμο ἀπὸ τὸν ὄμιον, καὶ σὲ λίγο τοὺς χτύπησε στὸ ὄλο τὸ πᾶσι ἕνα ὁλοκληρὸ ρωσικὸ σὺνταγμα καὶ ἀναγκάστηκαν νὰ παραδοθῶν.

Τοὺς πέτασαν στὴν φυλακὴ καὶ ἐπειτα τοὺς ἔφεραν μπροστὰ στὸ στρατοδικεῖο, τὸ ὁποῖον καὶ, κατεδικάσθησαν οὗς θάνατον.

Ἐν τούτοις, ὁ Κωνσταντίνος φοβούμενος καμμιὰ κακὴ στάσι, δὲν βίαζονταν καθόλου νὰ καταγγέλλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως. Καὶ στὴ φυλακὴν οἱ δεσμοφύλακες, κτηνάνθρωποι καὶ ἀνθρώποι, ὑπερβαλλόν τοὺς καταδικασμένους οὗς πολλὰ πένσιες καὶ μαρτύρια.

Ὁ Θεοφίλος Παγκιέβιτς ποὺ ἦταν καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς δεκα ἑπτὰ, ἐπιφορτισμένος, ἐπειδὴ εἶχε ὥραον γράψιμο, νὰ στείλῃ στὸν μέγαλο δυνάστη, ἐξ ὀνόματος ὁλων τῶν φυλακισμένων μὴ αἰτηρὶ κατὰ τῆς ἀθθαδεῖας τῶν φυλάκων τοὺς:

Ἄς μᾶς τουφεκίσουν, ἂς μᾶς προσβάλλουν ὅμως. Εἰμὲνες νικημένοι, μὴ δὲν εἴμαστε κακούργοι! Ἐτοὶ τελειῶνε τὸ ἀξιοθαύμαστο οὗτο δειγμὰ εὐλαστίας ὁ Κωνσταντίνος μόλις ἔρριξε μὴ ματιὰ στὴν αἰτήσιν καὶ κατέτετο πίσω ἀπὸ τὰ κιγκιλωμάτα τοῦ κελλίου τοῦ πνιγμένου ἀπὸ τὴν θλίψιν ἄρχισεν νὰ ψάλλῃ μὲ χρυστάλινη καὶ παθητικωτάτῃ φωνῇ:

Στὴ γῇ αὐτῇ ποὺ σέρνομαι
λεῖψαν ἄγνο καὶ βάρος,
θέλω ἡ ψυχὴ μου νὰ καί,
Γιὰτὶ εἶναι κολασὴ ἡ ζωὴ
καὶ πανηγύρι ὁ χορὸς.

Ἡ ψαλμωδία ἐσταμάτησαν. Ὅλη ἐκείνη ἡ πένθιμη συνοδεία, κυριευθεῖσα ἀπὸ τὴν γοητίαν τοῦ σπαρτακτικοῦ μοιρολογίου, ἔστρεψε ἀπορομένη τὰ μάτια πρὸς τὸ παρὰ τὸν τοῦ φυλακῆς ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἤρχετο ἡ μελωδία, καὶ ἐπείτα ἐξηκολούθησε τὸ ὁρμόν της, ἐν ὁρμῇ σιγῆς σιγῆς ἐφθανε μέχρι τῆς πλατείας τῆς Δημοκρατικῆς ἡ φωνὴ τοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ ἀποχωρεῖτο ἀπὸ τὸ χαμὸ τῶν πρώτων ὀνειρῶν του.

τάληκτος ἀπὸ τὸν ἀριστοτεχνικὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἦταν καλλιγραφημένη, φώναξε: Μὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ σκοτώσῃ κανεῖς ἕναν ἀνθρώπον ποὺ γράφει τόσο περιφρασμένα. Εἰς ἐγκλημα, κατὰ χειρότερον, τρέλλα!... Πῶς ὀνομάζεται αὐτὸς ποὺ ἐγράψε τὸ γράμμα; Πόσον χρονὸν εἶνε; Τί δουλειὰ κάνει;

Μόλις ἔδωσαν στὸν μέγαλο δυνάστη τὴς πληροφορίας πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν, διέταξε ν' ἀφίσουν ἐλεύθερον τὸν νεόν.

Ὁ Θεοφίλος Παγκιέβιτς ἀρνήθηκε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν φυλακὴν.

— Ἐκᾶνα τὴν ἴδια πράξιν μὲ τοὺς δεκά ἑξὶ συντρόφους μου, ἐδῆλωσε. Ἄν αὐτοὶ εἶνε ἐνοχοὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι λιγώτερον ἐνοχος. Ἄν ἐγὼ εἶμαι ἀδὺς εἶνε καὶ αὐτοὶ ἀδὺοι σάν ἐμένα. Ὅσοιδήποτε πρέπει νὰ μοιρασθῶμε τὴν ἴδιαν τήχην καὶ δὲν θὰ δεχθῶ τὴν χάριν ποὺ μοῦ δίνουν, παρὰ ἂν δοθῇ χάρις σὲ ὅλους.

Ὁ μέγας δυνάστης, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐν τῇ αὐστηρῇ καὶ ἀσπλαγχνῇ καὶ ποὺ εἶχε κάποτε παραφορῶς ποὺ ἐμοῖζαν μὲ τρέλλα, ἐκτιμοῦσε ὡς τόσο καὶ θανάτωσε τοὺς ἀνθρώπους μὲ χαριστήρια. Ἡ ἱερωτικὴ ἐπιμονὴ τοῦ νεαροῦ πολωνοῦ τὸν ἀρεσε καὶ θέλησε νὰ ἐκτείνῃ τὴν ἐννοίαν τοῦ στοὺς δεκά ἑξὶ συντρόφους του.

Σὰν βγῆκαν ἀπ' τὴν φυλακὴν οἱ Μπελβεντεριανοὶ (ἐτοὶ ἔλεγαν τοὺς ἥρωας τῆς φυλακῆς τοῦ Μπελβεντέρε) ἔσπευσαν νὰ φύγουν ἀπ' τὴν Βαρσοβίαν καὶ ἐπειδὴ ὁ μέγας δυνάστης δὲν τοὺς εἶχε ἐπιβάλει κανένα ὄρο, ἐνόησαν μὲ τὰ ἐπαναστατικὰ στρατεύματά του, στὴν ἐπαρχία πολεμοῦσαν ἀκόμα γιὰ τὴν ἐλευθερίαν. Ἡ μὴ νικηθῆσαν ποὺ ἐπειτα ἀπὸ φονὴν ἐς μάχης καὶ

Ποῖος εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ ἥρωας αὐτὸς ἀπὸς ὁ προφυλασσόμενος ἀπὸ τὴν ὑβρέλλα του διὰ νὰ μὴ βραχθῇ εἶνε ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου; Ἐν τούτοις αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικότητα!

Ὁ φωτογραφικὸς τῶς μὲς ἐφημερίδος τῆς Νέας Ὑόρκης συνέλαβε πρὸ τινος τὸν βαθυλόκοντον Ρομφέλλερ ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ γραφείου του καὶ μεταβιβαίνοντα περὶ εἰς τὴν οἰκίαν του, ποὺ οὐρανοκαταστῆν βροχὴν, μὲ μίαν κοινοτατὴν ὑβρέλλαν ἀνὰ χεῖρας διὰ νὰ μὴ βρεχέται.

ΠΑΡΑΤΕΝΑ
ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΔΓΑ

Ἱστορία βασιλέων

Εἰς τὴν Ἀποικιακὴν Ἐκδεδειγμένων Παρισίων ὑπάρχει ἕνα εἰδικὸν περίπτερον εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε ἐκτεθειμένα φωτογραφίαι καὶ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα ἀπὸ διαφόρους «περιέργους» βασιλεῖς τῶν ἀγρίων. Μεταξὺ ἄλλων ὑπάρχει καὶ ἡ φωτογραφία τοῦ σερ Ἀρτσιμπάλτ Ἐρβερτ ὁ ὁποῖος ἀνεκρηγύθη βασιλεὺς ὑπὸ τὰς ἐξῆς συνθήκας:

Ὁ σερ Ἐρβερτ ἦτο τραπέζιτης εἰς Λονδὶνον ἀλλ' ἐπὶ τῷ πρῶτον. Καὶ τότε ἀπεφάσισε νὰ κἀν τὸν γῆρον τοῦ κόσμου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου του αὐτοῦ ἐπεσκέψθη καὶ τὴν νῆσον Ἀροραὶ τῶν Κοραλίων ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Κόβα Κά. Οἱ ἐξαιρετικὸι τρόποι τοῦ νεοαφικθέντος καὶ ἰδίας τὸ ἄστρο ἀπὸ φανέλλα πανταλόνι του ἔκανε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τὸν Βασίλεα ὁ ὁποῖος τὸν διώρισε διάδοχόν του καὶ τοῦ ἔδωκε καὶ τὴν θυγατέρα του. Μετὰ δύο χρόνια ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε καὶ τὸν διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον ὁ τυχερὸς τραπέζιτης. Διὰ τὸν λαὸν τότε ἐπηκολούθησε μὴ περίοδος εὐτυχίας. Οὐτε πόλεμοι, οὐτε φόροι ὑπῆρχον. Κάθε μῆνα μόνον οἱ ὑπῆκοοι τῆς Μεγαλειότητός του τοῦ προσέφεραν ἀπὸ μίαν τὴν ὁρασιώτεραν κόρην, ποὺ νηριόυ.

Ὁ σερ Ἀρτσιμπάλτ ἀπέθανε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς τὸ νησί περιτοιχισόμενος ἀπὸ τὰ πολυάριθμα τέκνα του.

Ἐνας εὐτυχὴς πατήρ

Ὁ Ἰωακείμ Ἀντώνιος Βουτέριο ἐκ Λισσαβόνος τελευταῖος ἀπέκτανε τὸν νεώτερόν του υἱόν. Αὐτὸς εἶναι ὁ 26ος κατὰ σειράν. Ὁ Βουτέριο ἐννιμηνεὺς τρεῖς φορές. Ὅλα του τὰ παῖδιά 26 τὸν ἀριθμὸν εὐρίσκονται ἐν τῇ ζωῇ ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 23 εἶνε ἄρρενα.

προπάντων εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Γκρόκωβ, οἱ πολωνοὶ πατριῶτες, ἄλλοι πιάσθησαν αἰχμάλωτοι, ἐξωρίσθησαν στὴν Σιβηρίαν, καὶ ἐκεῖ, κατεδικάσθησαν σὲ ἀργὴ καὶ φοβερὸ θάνατον, ἄλλοι κατὰ τὸν ὅρον νὰ περάσουν στὴν Γερμανίαν, καὶ ἀπὸ κεῖ πῆγαν στὰ πρὶο φιλόξενα χωρία τῆς Γαλλίας, τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Θεοφίλος Παγκιέβιτς τράβηξε ὁτὸ Στρατοῦργον, ἐπειτα ἐφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου χάρις σὸν δημοφιλῆ γράμματόν του, πῦρε θέσι εὐκόλως σὲ σχεδιαστὴν ἡ δικτατορίας σ' ἕνα μέγαλο κατὰστημα καὶ ἐπειτα ὡς καθηγητὴς τῆς καλλιγραφίας.

Διδάσκοντας ὁμως στοὺς μαθητὰς τὰ γοτικά καὶ κυρτὰ συλλαβίζονταν πάντοτε τὴ μαρτυρικὴ πατρίδα του καὶ τὸ σπῖτι τοῦ ποὺ ἦταν πάντα ἀνοιχτὸ γιὰ τοὺς πολωνοὺς, οἱ ὁποῖοι φεύγοντας τοὺς ρωσικοὺς διωγμούς ἐρχόντουσαν στὸ Παρίσι καὶ τοῦ ζητοῦσαν ὑποστήριξιν.

Τὸ 1863, ἄλλη ἐπανάστασις, ἀκόμα πῶς ἀγροῖα ἀπὸ τῆς προηγουμένης, τραγικῆς τὴν Πολωνίαν. Ὁ Θεοφίλος Παγκιέβιτς ἦταν τότε καμμιὰ ἐξηνταεὶς χρονῶν. Ὡς τόσο, δὲν διέστανε ν' ἀφίσῃ τὴν καλὴ καὶ ἐπικερδὴ θέσιν ποὺ εἶχε στὸ Παρίσι καὶ νὰ θυσιάσῃ ὅτι εἶχε γιὰ νὰ τρεῖς νὰ βοηθήσῃ τὴν πατρίδα του καὶ νὰ πολεμήσῃ γι' αὐτὴν μὲ τὰ ὅπλα στὰ χεῖρας.

Δυστυχῶς ἂν καὶ ἡ ρωσικὴ ἀστυνομία δὲν μπόρεσε νὰ τὸν πιάσῃ στὸ Παρίσι, ἐν τούτοις τὸν ἐπιτηροῦσε ἀπὸ κοντὰ.

Μόλις ὁ μέγας πατριῶτης ἐφυγε ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ πέρασε τὰ σύνορα, οἱ γερμανοὶ ἀστυνομικοὶ συνεννοημένοι μὲ τοὺς ρωσικοὺς συναδέλφους των, τὸν τῶκασαν. Ὁ Παγκιέβιτς φυλακίστηκε καὶ ἐμεινε στὴν φυλακὴ ὡς ποὺ ἡ ἐπανάστασις πνίγηκε πάλι μέσα στὸ αἶμα.

Μετὰ τὴν ἀποφυλάκισίν του ὁ Παγκιέβιτς κατὰ τὸν ὅρον καὶ ἐπαναγύρησε στὴν Γαλλίαν, ὅπου ἐξαναρχισε τὸ παλιὸ του ἐπάγγελμα. Δὲν ἦταν γραμμένο νὰ 187 τὴν ἀνάστασιν τῆς Πολωνίας. Πραγματικῶς ἀφού τὸ 1870 πολέμησε γιὰ τὴν Γαλλίαν, τὴ δεύτερην πατρίδα του, πέθανε τὸ 1880.

Ἡ ψυχὴ τοῦ γενναίου αὐτοῦ πατριῶτη, ὁ ἀναγίλας διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν Βερσαλλίων ἔδωσε στὴν Πολωνίαν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἐνότητά της.

Δορύλαιον
ΑΡΑΙΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ
Παπούλας

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΟΥ
ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Η Μις Μακαρόνη

Είς την Νεάπολιν πρό τινων εβδομαδων προκηρύχθη διαγωνισμός διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς ὡραιότερας Μις ἄλλα διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ῥεῖον ποῖα γυναῖκα θὰ ἔτρωγε ταχύτερον περισσότερα μακαρόνια. Εἰς τὸν διαγωνισμὸν ἐπευχε πρώτη ἡ ὄντις Βεαρικὴ Λουσαίτο, ἡ ὅποια εἰς διαστήμα 3 λεπτῶν κατεβροχθῆσε βοηθουμένη ἀπὸ μίαν μεγαλὴν κουτάλαν 4 χιλόγραμμα καλομαγειρευμένα μακαρόνια.

Θετρικὴ κίνησις

Ὁ συμπαιδαγωγὸς καὶ ἀγαπητὸς εἰς τὸ Πανελλήνιον θαλασσοχρῆς κ. Δράμαλης ὁ ὁποῖος λατρεῖ μακρὰς ἀπουσίας ἀπὸ τῆς σήμερον κατάρθωσε ἐφέτος ἐκλεκτὸν μουσικὸν θέαμα ὁ ὁποῖος σημειώσεται ἀγριεὶς πιένες καὶ θεὸς βράδυ εἰς τὸ Ἀθῆναιον.

Καὶ διαγωνισμὸς... λουτροῦ

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὴν πατρίδα τῶν διαφόρων διαγωνισμῶν διεξήχθη ἐνώπιον χιλιάδων λαοῦ καὶ ὁ ἀνωτέρω πρωτότυπος διαγωνισμὸς, εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαβον μέρος 150 κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες. Ὁ διαγωνισμὸς συνίστατο ποῖα ἐκ τῶν ὑποψηφίων θὰ ἔπερνε μὲ μεγαλείτερον χάρι καὶ ταχύτητα τὸ μπάνιο τῆς ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ Μις Ἐμπερ.

Καὶ μία μαύρη... Μις

Ἀπὸ τὸ θέατρον

Ἡ ἐκλεκτὴ πρωταγωνίστρια τοῦ διασίου Δράμαλης κ. Πατρικίου.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν ὑπάρχουν διαφοροὶ ἀντιλήψεις περὶ ὡραιότητος. Μία ὡραία γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἐπὶ παραδείγματι οἱ Εὐρωπαῖοι θεωροῦν ὡς θαύμα καλλονῆς, οἱ ἐρυθροδερμοὶ ἢ οἱ μαυροὶ τῆς Ἀφρικῆς τὴν βροσκον ἀπαιτοῦν καὶ ἀντιθέτως.

Καμαρώσατε λοιπὸν τὸ δοῦστο τῶν μαρῶν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία παριστάνει μίαν ἀπὸ τὰς ὡραιότερας γυναῖκας τῆς φυλῆς τῶν.

Οἱ παραθερίζοντες εἰς τὴν Κωνσταντῖν Ἀκτὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡλιοθεραπείας εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλονται χρησιμοποιοῦν στρωμνὰς διὰ νὰ μὴ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὴν ἀμμον.

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

(Ο γόνυς πιερότος και η έστεμμένη κολομπίνα)

Είναι γνωστό το τραγικό τέλος της άτυχης βασίλισσας Μαρίας Άντουανέτας, του μεγάλου θύματος της γαλλικής επανάστασης, που έτεμασε τη ζωή της επάνω στη λαμψη όμο. Αλλά μόλις τώρα έρχονται στο φως όλες οι δραματικές λεπτομέρειες της ζωής της. Από τα νέα αυτά ιστορικά ντοκουμέντα αποκαλύπτεται ότι αν η καρδιά της ερωτόληπτης βασίλισσας δεν ήταν τόσο εύασητη, θα ήταν ίσως σήμερα έντελως διαφορετική ή όψις του κόσμου. Γιατί είναι γνωστό, ότι ένας από τους λόγους που έδωσαν άφθονο υλικό στα βέλη της λαϊκής σατύρας και εθάρσαν το λαϊκό μίσος έναντι της δυναστείας, ήταν και το έρωτικό ειδύλλιο της νεαρής βασίλισσας με τον άραιο συνήδη γόνυ, τον κόμητα Άμελ.

Ο κόμης Λτε Φερσέν ήτο πλουσιώτατος, γενναιωρότατος, αληθινός μεγιστάνας. Και στις τόσες άλλες αρετές του προσέθεσε ένα χάρισμα, που ηύξησε το ρομαντικό γόνυ του. Ήτο ωραιότατος, προσηγορεύετο κοινώς ο άραιο Φερσέν.

Η πρώτη συνάντησις της Μαρίας Άντουανέτας, της οποίας ο σύζυγος ήτο ακόμη διάδοχος του θρόνου, και του άραιου Φερσέν χρονολογείται από της 30 'Ιανουαρίου 1774. Συντητήθησαν στο μεγάλο χορό της γαλλικής όπερας, που αποτελούσε το μεγαλύτερο κοσμικό γεγονός της αιτίας.

Ήσαν τότε και οι δύο, ακριβώς είκοσαετείς. Ήσαν και οι δύο μετρημενοί. Και εκεί, κάτω από το πολύχρωμο φως μέσος στο μεθυστικό αυτό περιβάλλον και των λιαστικών και ρεμβάδων τόνους της μουσικής, άρχισε να πλέκεται το πολύχρονο εκείνο έρωτικό τους ειδύλλιο, που είχε τόσο τραγικό επίλογο.

Ο Φερσέν είχε βγάλει τη μάσκα. Ήταν τότε περαστικός από το Παρίσι, και πρό όλλων έβρομάων του είχε δοθεί η ευκαιρία να θωμάσει την ωραία πριγκίπισσα μέσος στην ονειρώδη μεγαλοπρέπεια μιας άνακτορικής τελετής. Η πριγκίπισσα που είχε ήδη συγκινηθεί από τα θέλητρα του άραιου κόμης, τον έπλησίασε. Ο Φερσέν δεν την άναγνώρισε. Η πριγκίπισσα όμως έλβε το θάρρος, κάτω από τη μάσκα να συνομιλήσει μαζί του επί ώρα πολύ. Η φωνή της έερε από συγκίνηση. Ποιά ήταν λοιπόν η ωραία μετρημένη που του μιλούσε με τόσο γλυκύτητα; Ποιά ήταν η μυατωπώδης γόνυσα, που ένοιωσε να τον μαγνητίζουν, κάτω από τη μάσκα, τα υπερχαμπα και κατάφωτα μάτια της. Και γιατί ενώ του μιλούσε, ένοιωσε την καρδιά του να πάλλει τόσο δυνατά; Το μυστήριο δεν άγγισσε να φανερωθεί. Οι προσκεκλημένοι άναγνώρισαν την δελφινική και συνέρευσαν γύρω της. Και η ωραία πριγκίπισσα διέκοψε απότομος την όμιλία και απεσύρθη στο βασιλικό θεωρείο της. Από τη συνάντησή όμως διέτηρησαν και οι δύο μια άνάμνηση άνεξάληπτη. Ο έρωτας είχε ριζοβολήσει από τη βροδυά εκείνη, στις νεανικές τους καρδιές.

Ο Φερσέν, όταν ήλθε για πρώτη στη Γαλλία ήτο μισητευμένος. Μόλις επέστρεψε στη Στουαζόλη έπαυσε να διαλύει τον άρραβόνα του, και σε λίγο έξαγύρισε στο Παρίσι. Έν τω μεταξύ, ο Λουδοβίκος ΣΓ' είχε ανέλθει στο θρόνο. Η Μαρία Άντουανέτα, βασίλισσα πιά, υποδέχεται το Φερσέν στα άνάκτορα. Τον καλεί στις ειδυλλιακές τέρφες του Τριανόν. Ο νεώρξ και όρτος κόμης γίνεται με χαρά δεκτός από τους όιείους του κύκλου της βασίλισσας, ή όποια έμάνευσ από τα βλέματά του, τον έρωτα που τόσο μυατωπώδως άπέκρυπτε από όλους του, άλλους. Η ίδια η βασίλισσα δεν κατορθώνει να κρύψει την παραγή της, όταν εμφανίζεται ο συνήδης εύπατρίδης, όταν εμφανίζεται, κατακαπνισμένος με κακηντρέχεια, το τρυφερό βασιλικό ειδύλλιο. Σχολιάζουν τα συγκινημένα μενίσματα και ή λήθραις άχρότητες. Και σε λίγο, το τρυφερό αίσθημα της νεαρής βασί-

Το σκανδαλώδες ειδύλλιο της Μαρίας Άντουανέτας με τον γόνυ Άμελ ντε Φερμέλ. Η πρώτη συνάντησις των δύο έρωτευμένων. Έως υπό μάσκας. Η έκρηξις της επανάστασης και η φυλάκισις της Βασίλισσας. Το σχέδιον του Φερμέλ διά την άποφυλάκισιν της και το τραγικόν τέλος.

λίσσης και του συνήδου γόνυς, άποτελεί κοινό μυστικό. Η λαϊκή σάτυρα μάλιστα λίβελλοι κυκλοφορούν στους δρόμους. Ο Φερσέν, για να συγκαλύψει το σκάνδαλο άναγκάζεται να εγκαταλείψει το Παρίσι και τη Γαλλία. Άποφασίζει να άναχωρήσει στον πόλεμο της Άμερικής, ως ύπασις της του στρατόρχου ντε Βύ. Όταν έντοτους έμφανίζεται για τελευταία φορά στον κύκλο της βασίλισσας, ή Μαρία Άντουανέτα είναι τόσο συγκινημένη, ώστε δεν μπορεί, ούτε και προσπαθεί να άποκρύψει την παραγή της. Κάθεται στο κλειδοκύβηλο και τραγουδεί το άποκαρυσιστήριο όζμα της Διδούς. Η λεπτή και εύγενεστή φωνή της είχε έναν τόνο σαρακτικό. Ο Φερσέν ήταν κάτωχρος. Όσοι παραερισκόντο κατά τύχην, στη δραματική αυτή σκηνή, δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν τα δάκρυά τους. Η συγκίνησις του τρυφερού αυτού άποχωρισμού, τους είχε κατακτησει όλους.

Μαρία Άντουανέτα

Από την εποχή αυτή, ήχοις μεταξύ των δύο έραστών κι ή ξεηκούλησος μένει των τελευταίων ήμερών της τραγικής βασίλισσας, μια μυστική αλληλογραφία, που έγράφετο συχνά με συμπληρωτική μελάνη, και στην όποια έξεχειλιζε όλο το τρυφερό και ήψηλό αίσθημα που έπλημμυρούσε τις δύο έρωτευμένες των καρδιές.

Αλλά ο Φερσέν δεν μπορούσε να βαστάξει επί πολύ την πικρία του χωρισμού. Μία άκατανίκητη δύναμις τον τραβάει και έαναγυρίζει στο Βεροσάλλιας. Δεν θέλει να έκθεση της πού αγαπά. Αλλά ή Μαρία Άντουανέτα στην συναντή τυγχίνας μια μέρα στο δάσος του Σαιν Κλόδ, και άφησθούσα τα πάντα, σταματά δρόμον, χωρίς να σκέπτεται τίποτε, χωρίς να λογαριάζει τίποτε, κυκλωμένη από τον έρωτα της, συνομιλεί με τον έραστή της. επί ώρα πολύ, σαν να εύρισκετο στην πιο άπνομη και μοναχική έρημια, μακριά από τα μάτια του κόσμου. Και το σκάνδαλο που είχε προς στιγμήν κοπάσει, έαναφωτύνει.

Οι αλλικοί κύκλοι για να όρίουν στάχτη στα μάτια του κόσμου, άναγκάζουν τον κόμητα να μνηστευθεί την δεσποινίδα Νέκκερ. Η

Μαρία Άντουανέτα πληροφορείται το σχέδιο ζύμνο συνοικέσιου. Καλεί τον Φερσέν εις της Βεροσάλλιας. Η άχρότης της βασίλισσας με δυο ψελλιζόμενες φράσεις της, ήρεσεν για να διαλύσει ο συνήδης εύπατρίδης τη μνηστειά του. Και από την ώρα αυτή το ειδύλλιο πλένει άλλη μορφή. Τα ήμύδια έξάπτουν το πάθος τους. Οι κίνδυνοι άναρπάζουν από η περισσότερο τη φλόγα της καρδιάς των. Τότε οι δύο έρασται συναιτούντο τυκτικά. Άδω φορούν για το σκάνδαλο. Απαφορούν για τα πάντα. Παραδίδονται ο ένας στον άλλον με όλη την όρμη και τη μέθη του πάθους των.

Σε λίγο έσπούν τα τρομερά επαναστατικά γεγονότα. Η βασίλισσα τον καλεί σμά της στην κρίση εκείνη στιγμή. Τον φιλοξενεί στον Κερμαεικό, κι ο Φερσέν παρακολουθεί τώρα από σμά τη βαθμιαία φυλάκισις της βασίλισσας οικογενείας. Όργανώει ο ίδιος τη φυγή της και επαναρνέει άυτοπροσώπως στην έκτελεισις του σχεδίου. Την ήμέρα της άπαλαμβάνει ο ίδιος τα μέλη της βασίλισσας μεταμφιεσμένος σε ήνίοχο και παραγενείας. Αλλά η φυγή άποτυγχάνει. Οι βασίλεις άναγυρίζονται, συλλαμβάνονται και άναγκάζονται να έπιστρέψουν εις το Παρίσι. Ο Φερσέν δεν ήταν πεπρωμένος να έναυδί την βασίλισσαν, παρά μόνο της 20 'Ιουνίου υπό της τραγικότερες περιπτώσεις. Εύρίσκει μεταμφιεσμένος σε άλήτη, ρακενδύτος και γυμνόπους, μεταξύ του όχλου που ενεργεί την έπιθείσι του Κερμαεικού, έτοιμος να ύπερποση την άγαπημένη του με κίνδυνο της ζωής του, αν κανείς έτολμούσε να σηκώσει χερί επανω της. Η βασίλισσα άναγυρίζει, κάτω από τα ράχη του άλήτου, τον πιστό της φίλο, που τον είχε έκβρασει μπροστά στα ποδιά της ή όρμη της επαναστάσεως. Οι δύο έρασται άναλασσούν ένα βλέμμα—το τέλει—ταίο. Δεν ήταν πεπρωμένο να ξαυιδούν.

Η μεγάλη τραγωδία βάνει τώρα γοργά προς τη λυσι της. Ο Λουδοβίκος ΣΓ' άναβαίνει σε λίγο στη λαμψη όμο. Τον άκολουθεί ή Μαρία Άντουανέτα. Και ο Φερσέν έαναγυρίζει στη Σουηδία παράφρων σχεδιν από τη λύπη του. Ζει επί μήνες πολούς σε τέλεια και άπολυτη απμονωσι. Δοκιμάζει άγρια ήδονη να παροξύνει τον πόνο του μέχρι παροξυσμών μανίας. Τίποτε δεν είχε ίκανό να τον παρηγορήσει. Μια γυναίκα—ή άνεμία του—κατορθώσε μοναχή να έλαφρώσει κάτω τη φρικτή του λύπη. Τον άγαπά και τον έζητησε να γίνη σύζυγος του. Όμως μια όψη και το γάμο για της 20 'Ιουνίου 1810. Αλλά ή ήμέρα εκείνη ήταν ποσορισμένη για τη τελευταία τραγωδία της ζωής της. Πολιτικοί του άειπαλοι τον έχουν ανακαταλάβει ότι έχει δηλητηριάσει το διάδοχο της Σουηδίας. Άν και τον προειδοποίησαν για ότι έμελλε να συμβεί, ήδελος εν τούτοις να παρσθή στην ελιθοβόλησιν του όχημα του και παρσθού από τον όχλο, που τον κατεσπαράζει με τα νύχια του και τον έθανάτωσε με τους γρόνθους. Έτσι έτελείωσε, με το αίμα, το τρυφερό βασιλικό ειδύλλιο.

—Κύτταξε, Γιάννη, τι όμορφα και τι φρεσκάδα που έχουν τα λουλούδια ύστερα απ τη βροχή...

—Αλήθεια. Δε μένεις και συ λιγάκι μέσα στον ήλιο...

—Εκείνη.—Πώς τα κατάφερες λοιπόν τις μέρες που ήμουνα στις Σπέτσες.

—Εκείνος.—Έτρωγα δέκα πέτες στο σπύρι και έπειτα πήγαινα στο έσπιατόριο.

—Εκείνη.—Γιατί έξ έξακολουθήσες να τρώς έδω;

—Εκείνος.—Δεν μπορούσα πιά όλα τα πιάτα ήταν λερωμένα!

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΟΙ ΜΠΕΚΡΗΔΕΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Η ταβέρνες των προγόνων μας.—Το έτσουζαν και η έρωμένες των.—Ο ρεφενές στην άρχαιοτητα.—Σύλλογοι μπεκρήδων.—Τσιμπούσια και κρασοκατάνυξις.—Ο σύλλογος των έξήτων.—Πώς έπιναν οίόραχοι.

Τα ταβερνάκια της Πλάκας και του Ψυχρή, όπου οι άσχηνοι Άθηναίοι πνίγουν τα μεράκια τους από έκατοσταράκια και στή: μις που έξελλίζουν από το πετριπαρόνιο νέκταρ της Άττικής μεσογείου, συνεχίζουν, χωρίς να το έξουν, μίαν άρχαιοτάτην παράδοσιν. Οι Έλληνες, και πρό πάντων οι Άθηναίοι, οι λαμπροί αυτοί χασομέρηδες, που ζούσαν στο ίωστέφανον άστν, άγαπούσαν πάντοτε το κρασί και το έτιμοσαν «λόγω και έργω»: με γενναίες σπουδες και με άσματα που ήμνοσαν το τερψιλαργύριον δώρον του Βάκχου. Άγαπούσαν το κρασί όχι μονάχα για την άπλωση που δίνει ένα ποτήριον γεμάτο από τον όφροδη χυμό της άμπέλου, αλλά μάλλον γιατί πνιγει της λύπης και λύνει της μέμνης, και χαρίζει στην πονεμένη καρδιά ανθρώπου λήθη, ευθυμία και χαράν. Ο άρχαίος Έλληνας άγατούσε τη ζωή, και προτού κατέβη στον ψυχρό και άγχορο Άδη ήθελε να άπολαύσει της ήδονης. Έπαίξε, γελώσας, έτραγουδούσε, εχόρευε, και πρό πάντων έπινε. Έπινε κατά κόρον. Όλα—άκόμη και το μνημόσυνα των νεκρών και ή θρησκευτική τέλες—άρχιζαν και έτελείοναν με γενναίες σπουδες στο θεό της άμπέλου. Όλα στον κόσμο πίνουνε, λέγει ο Άνακρέων, γιατί να μην πιη και αυτός;

Η γη ή μαύρη πίνει τη γη τα δένδρα πίνουν, ή θάλασσα χερμόρους, τη θάλασσα ο ήλιος, τή ήλιο ή σελήνη. Τι με μολλώνει όταν ζήτηση κι' έγώ να πω;

Η ζωή είναι σύντομη. Πίνε λοιπόν και εύφραϊνον, σμηνεύει ένα άραιο άρχαιο έπίγραμμα—προτού ή άναπόδραστη μοίρα σε στερήσει από της ήδονης της ζωής.

Πίνε κι' εύφραϊνον το αύριο τι θά'αι ποιάς το ξέρει; Κανείς! μη σκέπτεσαι άδικα και πάτακα μην κοπιάζεις. Για να βρής:—μα όσο μπορείς κύπτα να διασκεδάσεις. Γιατί ή ζωή άπ' το θάνατο τίποτα δεν διαφέρει. Όλ' ή ζωή μας μια στιγμή! όποιος πρόλαβε, κερδαίνει.

Κι' όταν πεθάνης τίποτε από σε δεν άπομένει. Η ύπερβολική οινόποσις φέρνει βέβαια, προχωρήσεις της ήλικίας, νοσήματα ένοχλητικά και δυσάρεστα. Αλλά τι σημαίνει; έρωτά κάποιος άλλος ποιητής.

Δε θα πεθάνω μια φορά; Λοιπόν τι θά' κερδίσω;—αν με ποδάργει ή ύγχις την γην αυτήν άφρησ;—Άλλοι θα με σηκώσουν. Άσε χαλώς να γίνω και θέλοντας να μη μπορώ το δείπνο να άφρινω.

Αλλά ποιά το έτσουζαν—θα ρωτήσετε—οι άρχαίοι μας πρόγονοι; Υπήρχον στην άρχαιοτητα ταβέρνες; Και βέβαια ύπήρχαν, άφου ύπήρχαν μπεκρήδες. Υπήρχαν τα λεγόμενα «καπηλεία», όπου έσύναζον ίδιως οι νέοι, και έτραγουδούσαν και έπιναν, συνοδεύονοι συγγά και από της έρωμένης των. Κόι δεν είχε άπιδόν η άνασκατάς που ήρχισαν στη: παλές άθηναίως συνοικίες της Πλάκας και του Ψυχρή, να μιάς άποκαλύψουν, κάτω από τη σημερινή ταβέρνα του Φάντη, την ταβέρνα κάποιου άλλου Φάντη της άρχαιοτήτος, όπου έκουστούσαν ο Άλκιβιάδης και ο Σωκράτης. Δεν έξερουμε αν στο καπηλείο αυτό, έφ' έκτα έβανον ή μισέ, με το τερψιλαργύριον νέκταρ, άνέβαινε εξ άντιθέτου ο βερσές. Ζέτουμε όμως ότι οι μπεκρήδες της άρχαιοτήτος άργάωναν συχνά—όπως γίνεται και σήμερα—τσιμπούσια και κρασοκατάνυξις με «ρεφενέ». Καθένας κατ'ελε το μέρος της διαπύνης που του άναλογούσε, και ο ειδικώτερος

και καταλλήλωτος όλων, άνελάμβανε να άργαώση το γλέντι. Η παρέες των μπεκρήδων που έσύναζον στα καπηλεία είχαν και τους... σύλλογους των! Μοναδικός σκοπός των συλλόγων αυτών ήταν το δείπνο και ή κρασοκατά υξις. Ένας μάλιστα από τους συλλόγους αυτους—ή σύλλογος των έξήκοντα—άπέμεινε όνομαστός. Οι άρχαίοι Έλληνες, κουτσοπίνοντας, έσυζητούσαν και άντλήσαν περράγματα και άστεία, άρτιμένα με άφθονον άττικόν άλας, πολλή εκ των όποιων—τά περισσότερα έμειναν και έπιτυχημένα—διεδίδοντο την άλλην ήμέρα από στόμα σε στόμα. Φαίνεται λοιπόν ότι ο σύλλογος των «έξήκοντα» κατείχε τα πρώτα στο δροσερό και πνευματώδες χιούμορ, και ή φήμη του ήταν τόσο διαδεδομένη, ώστε ο Φίλιππος της Μακεδονίας έστειλε κάποτε στα μέλη του συλλόγου σεβαστό ποσό χρημάτων για να γράφουν και να του στέλλουν τα περίφημα αυτά άστεία που έλέγοντο στα δείπνά τους.

Στα καπηλεία όμως δεν έσύναζον οι «καθώς πρέπει» νέοι της εποχής. Τα πλουσιόπαιδα και τα νοικοκυροπαίδια έγλεντούσαν στα σπύτια τους. Και τα γλέντια αυτά δεν έπιναν πιά, ούτε στο κέρι, ούτε στην κρασοκατάνυξι. Αυτά μάλιστα ήταν τα περιφημότερα γλέντια. Από τα δείπνα αυτά, που άναγόνοντο πολύ συχνά, δεν έλειπαν ούτε τα δρεκτικά, ούτε ή ποικιλία των φαγητών, ούτε ή άφθονία των μεζεδών, ούτε τα έκλεκτά βραστά. Κατά τη διάρκεια του φαγητού οι άρχαίοι μπεκρήδες δεν έπιναν μόνον στην άρχή έπιναν «άκρατον οίνον», κάνοντας σπουδή στον Άγαθό Δαίμονα. Αλλά μετά το τελευταίο πιάτο, έσπινόντο τα πρώτα τραπέζια, έκταραζον το δάπεδο και έστρώοντο άλλα τραπέζια για τους μεζέδες που έσυνόδωναν το κρασί. Οι συνδαιτημόνες τότε έσποσαν στεφάνια, έντίπτον, έκαναν σπουδές στους Όλυμπους θεούς, και άρχιζε το ξεφάντωμα που έκόσωνε και έφωτιωνε προχωρήσεις της ώρας, και έσυνεχίζετο έντοτε έως το πρωί. Έκτοτε τότε τα λεγόμενα «τραβήγματα» (μεζεδάκια, γλυκίσματα και καρπού). Νέοι και άραιοι δοίλοι, και σπανιότερον δούλες, έκόμιζον τα ποτήρια, που τα έκρατούσαν στην άκρη των δακτύλων τους, και άφου έμοιράζαν στους συνδαιτημόνας, τα έγέμιζαν και τα έαναγέμιζαν από μεγάλους κρατήρες με τα εκλε-

κτώτερα κρασιά της εποχής. Αλλά τι είδους κρασιά έπιναν άραγε οι άρχαίοι μπεκρήδες; Η ρετσίνα—ούτε έντελως ή ύδα—ύπήρχε και τότε. Αλλά εκτός από το ρετσίνα, που το έχορη σιμποπούσαν κυρίως για την διατήρησι των κρασιών, οι άρχαίοι μετεγχειρίζοντο για τον ύψιο σκοπό, και διάφορες άλλες ύλες, και τα κρασιά αυτά ήταν γευστά μ' ιδιαίτερα καθένα όνόματα—μυρτίτης, σκινίτης, άνθοσίμιας, ροδίτης, άνήθινος κτλ. Οι σίγχοι του Έρμιόπου, τους όποιους άναφέρει ο Άθηναίος, μάς μεταδίδουν την άγάπη των άρχαίων για τους οίνους αυτους.

«Υπάρχει κάποιος κρασί» που το λένε «σα- [τρία], Κι' όπου μόλις άνοίξης λιγάκι τη σταινα Μοσχοβολά από μενεξεδένι, μοσχοβολά από [ρόδα, μοσχοβολά από γασσεμιά. Όσφες θεσποία, που γεμίζει το σώμα, ως [ήταν ηψηλά στο ταβάνι. Νέκταρ και άμβροσια μαζί...

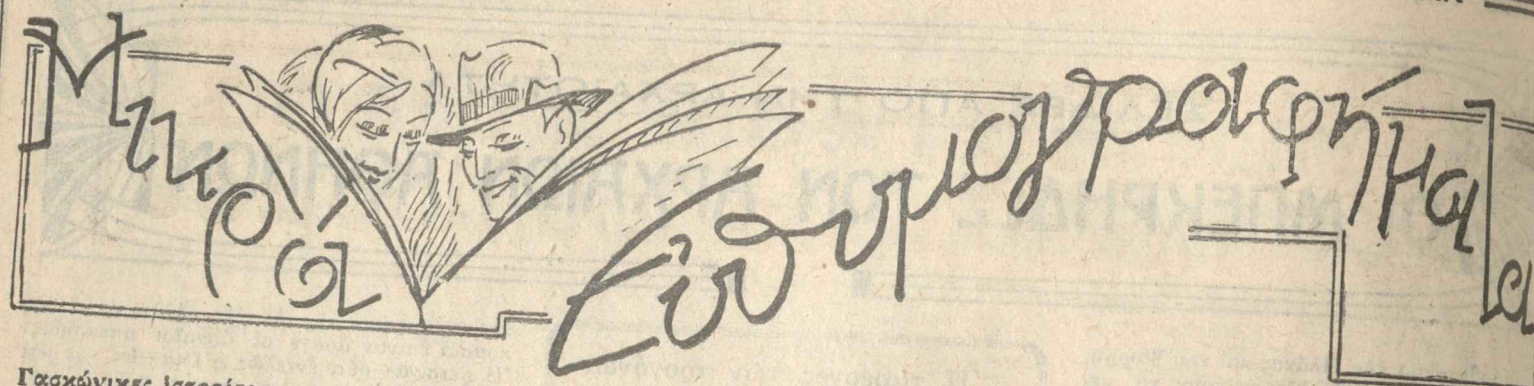
Τα συμπίσια αυτά, τα έκαναν διασκεδαστικώτερα διάφορες «άτραξιόν». Το τραγούδι και ή κηθάρα δεν έλειπαν. Αλλά εκτός αυτού ο οικόδεσπότης έμίσθωνε για να διασκεδάση τους καλεσμένους των, δολοκλήρο... μπαλέτο! Νεαροί χορευτά, μουσικοί και αθηναίους έτραγουδούσαν κι' εχόρευαν, έφ' οι συνδαιτημόνες τρυφώ έξακολουθούσαν να πίνουν έαπλωμένα επάνω σε άνάκλιτρα άναπαυστικά. Πολλές από της χορευτικής αυτές—ή λεγόμενες κορίστη τριγές—έκαναν αληθινά άκροβατικά θαύματα.

Τα συμπίσια τα διηύθυνε ειδικός «συμποσίαρχος», που είχε υπό τας διαταγας του τους οινόχους. Όλοι οι συνδαιτημόνες έπρεπε να ύπακούε στα παραγγέλματα του συμποσίαρχου. Αυτός όριζε πώς έπρεπε να πηη και πόσο να πηη καθένας. Στο τέλος του συμπίσιου έγέμιζε μεγάλη ποτήρια, και άφου τα έκατέβαζε άπνευστί, άναγκαζε και τους άλλους να τον μιμηθούν. Η έξουσία του συμποσίαρχου ήταν έντονη τυραννική. Έπειδή ο ίδιος δεν έμεθούσε εύκολα, καχούτο της δυναμείας του, και έμεθούσε όλους τους άλλους.

Υπό της συνήθειας αυτής, είχε εύκολο να φαντασθή κανείς πώς έτελείοντο τα άρχαία συμπίσια. Οι συνδαιτημόνες, της πρώτης όρας, ήταν όλοι σπουαί. Έβγαζαν έξω στεφανωμένοι, μαζί με της έρωμένες των, που τους έσυνόδωναν πάντα στα δείπνα, και έμνησαν στους δρόμους, καίγοντας κηθάρα και τραγουδώντας. Οι δρόμοι έγέμιζαν από της κόκκινες άνταγείες των δαδών, που έκρατούσαν στα γόδια, και από το δαιμονιώδη τους όθορβο. Συχνά τα γλέντια αυτά κατέληγον σε άλγες μάχες μεταξύ ύψηλόπουν άντεσπαρών, ή μεταξύ των συμπτών και των νικησπύλων, που άπεπεισμένοι να ήμολούσαν την διατάξιν της μακρινής ήσυχίας των πολιτών. Άλλοι έπληγαν και έκτυπούσαν στο σπύτι της έκλεκής της καρδιάς των, και όταν έπληγαν ή δολιχόινε των να είνε σκληρά, το άλλο πρωί τους εύρισκαν κοιμισμένους στο κατόφλι της θύρας της. Άλλοι έπληγαν της κηθάρας και έκαναν σεργάνες μπροστά στην κατωκία της φλής των, ή κάποιες περικαλλούς ιεροδούλου της Άφροδίτης, κι' έκοιμούσαν στη θύρα της στα στεφάνια με τα όποια ήταν στεφανωμένοι.

Στεφάνια με τα δάκρυα του έρωτος βρεγμένα, μείναν αυτού στη θύρα της άπ' έξω κρασιμένα σε φύλλα υη σάπνευσε και μοναχά σαν όπτε την άπνη άγάπη μου να βγάινη άπ' τη φωνή της στην έμμορφή της κεφαλή στεφάνια τινάζοι με των ματιών μου τη βροχή να λούση τα μαλλιά της.

Δεν έγίνετο όμως πάντοτε άποδεχτή ή πορορά αυτή, και πολλά στεφάνια έξεφυλλίζοντο οίκτρα κάτω από τη φέρενα της άργιμένης ώρας.

Γασκωνικές Ιστορίες

Ο ΜΠΑΡΜΠΕΡΗΣ ΚΑΙ Ο ΒΑΡΩΝΟΣ

"Ενας άριστοκράτης ήτανε πολύ ιδιότροπος και τυραννικός τους υπηρέτες του και όλον τον κόσμο. Οι μαρμπέρδες προπάντων που τον ξύριζαν τραβούσαν το διάβολό τους. 'Απειλούσε ότι θα σκοτώσει εκείνον που θα του άφρισε και μια τριχιά. Έπρεπε λέει, να τον ξυρίζουν ελαφριά, σαν να τον θαπνέουν, να έχουν καλά ακονισμένα τα ξυράφια τους και να τον ξυρίζουν γρήγορα.

Το παραμικρό τον έκανε έξω φρενών. Ένας κουρέας Γασκώνας, έφανε από το χωριό και πήγε στο Παρίσι να δουλέψει. Η όρε δουλιά σ' ένα μεγάλο κουρέο και ο καταστη-ματόγης του είπε μια μέρα.

"Εχω έναν πελάτη πολύ παράξενο και ανάποδο. Κανείς δεν μπορεί να τον ξυρίσει γιατί εινε απότομος και άγριος άνθρωπος. Μπορείς να τον ξυρίσεις εσύ;

— Κι' ο διάβολος να εινε, ειπε ο τετραπέρατος Γασκώνας, θα τον ξυρίσω, όπως θέλω εγώ.

"Όπως θέλεις εσύ;

— Μάλιστα αφεντικό, τ' όρκίζομαι, όπως θέλω εγώ.

Πήγε λοιπόν στο σπίτι του άριστοκράτη. —Τό ξέρετε ότι είμαι πολύ δύσκολος στο ξύρισμα. ειπε στον κουρέα ο άριστοκράτης απότομα.

—Πώς δεν τό ξέρω! το είπε άτάσχα ο Γασκώνας, ξέρω όμως προπάντων ότι αν έσεις είσθε μια φορά δύσκολος, εγώ είμαι χίλιες φορές επίδεξις.

Και χωρίς να του δώσει καιρό ν' άγριένη τον βάσει την πετσέτα στο λαιμό, ξαπλώνει τα ξυράφια του άπάνω στο τραπέζι, τον σαπουνίζει και αρχίζει να τον ξυρίζει ελαφριά. Πότε πότε άφρισε τη δουλιά του και σήκωνε τα μύτια του στο ταβάνι, σαν να ήθελε να γυρήσει καμιά χάρη απ' το Θεό.

Ο άριστοκράτης άπόρησε κι' ρώτησε.

—Τι κυττάτετε όλο τον ουρανό;

—Κανω την προσευχή μου.

—Μά εινε ώρα τώρα για προσευχές;

—Η προσευχή εινε πάντα καλή.

—Λοιπόν εγώ σας προτάζω να την άφήσετε για άλλη ώρα.

—Δεν μπορώ γιατί πρέπει να παρακαλούμε το Θεό όταν έχομε την ανάγκη του.

—Ποιά εινε αυτή ή βιαστική ανάγκη;

—Α! κύριε βαρώνε, άφου επιθυμείτε καλά και σάνει να σας τό πω λοιπόν να! από την ώρα που άρχισα να σας ξυρίζω, βρίσκομαι σ' ένα μεγάλο πειρασμό.

—Τι πειρασμό;

—Θέλω να σας κόσω το λαιμό. Λοιπόν παρακαλώ με όλη μου την καρδιά το Θεό να διώξη τον πειρασμό.

Το πρόσωπο του βαρώνου έγινε άσπρο σάν την πετσέτα που ήτανε στον λαιμό του. Φώναξε σάν τρελλός.

Δολοφόνε, να μου κόψετε το λαιμό! φύγετε λοιπόν, ξεκουμπήστε από έμπρός μου αν δε θέλετε να σας πετάξω απ' το παράθυρο.

"Όχι δά! Συγχάστε κύριε βαρώνε, ειπε ο Γασκώνας, χωρίς να τ' άχση καθόλου. Τώρα πάμε πολύ ώρα, και μπορώ να σας ξυρίσω, χωρίς κανένα κινδύνο.

Δε θέλω να με πλησιάστε! φώναξε ο άριστοκράτης έξω φρενών. Προτιμώ να μείνω μισοξυρισμένος. Φύγετε, να μη σας ιδούν τα μάτια μου, σας λέω, ή θα φωνάξω, τους υπηρέτες μου και τότε άλλοι μόνον οι!

—Κύριε βαρώνε! δε φοβάμαι ούτε εσάς, ούτε τον παλιού ήρωτά σας. Αν ήθελα, θα σας ξυρίζα κι' εγώ μη τό θέλατε έσεις. Άφου όμως προτιμάτε να μείνετε μισοξυρισμένος, τόσο τό χειρότερο για σας.

Ο άριστοκράτης παγωμένος απ' το φόβο του, άφησε τον Γασκώνα να φύγει χωρίς να πη λέξη. Και ο Γασκώνας γυρίζοντας στο κουρέο, ειπε στον αφεντικό του.

—Μάστορα έσεις δε υιό είπατε ότι ο ανάποδος αυτός πελάτης δεν ήθελε να τ' άφήσουν ούτε μια τριχιά στο πηγούνι του; Τώρα άλλαξε γνώμη και ένινε άνομάκι και όπως σας τό ελα πη τον κοίρεψα όπως ήθελα. Προτίμησε να τον άφήσω άξίως από τη μια μεριά. Άπό τη μέρα εκείνη ο άριστοκράτης έπαινε τις ιδιοτροπίες του και καθότανε ήσυχος όταν τον ξυρίζαν.

Αμερικανικές Ιστορίες

Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΗ ΧΗΡΑ

Τρεις εργάτες είχαν μεταφέρει τα έπιπλα μιας πλούσιας χήρας, υπό φιλάργουης.

Η φιλάργουη Αμερικανίς, που παρ' όλην την άπαγόρευση των ποτών είχε τό κλέαρι της γεμάτο κρασί, προτίμησε άντι να τους δώσει λεφτά να τους κρασή ένα ποτηράκι παλιό κρασί.

—Έσεις τό ποτίζετε! ειπε σεβρίνοντας, ο πρώτος, από διάκριση, νόμισε ότι έπρεπε να πη.

—Λιγούλακι, ένα δάκρυ.

Η χήρα, έσταξε μέσα στο ποτήρι λίγους κόμπους και ο δεύτερος ειπε άνήσυχος.

Τα σπέρ της μέδας

Τό κρασί του είπε κι' είνενει ότι δεν έγινε κανένα λάθος γιατί ή τιμς είναι γρημίνες στον κατάλογο.

Ο Μπλόν όμως δεν ήθελε να πληρώσει με κανένα τρόπο και τό γκαρσόνι να μη γίνη μεγαλείτησα σασορία, είδοποίησε την καταστημάτογχη, ό όποιος πλησίασε τον Μπλόν και το είπε με λεπτότητα ότι ειναι ντροπή ένας κύριος σάν αυτόν να καταδέχεται να δημιουργή ιστορίες ες βάρος του.

Ο Μπλόν το είπε νάρθη πιδ κοντό και τοι σφόνισε απ' αήτι—ένετε δίν'ιο βέβαια κατά τύπος αλλά γατ' ούσαν ένετε άγιο. Γιατί νομίζω ότι μετ'εξ σινάδελφων ποτέ να γίνεται κάποιον σκότσο Είται κι' εγώ σινάδελφος.

—Μά τότες γιατί δεν τό λέγατε από πριν, άπίνητε ο καταστημάτογχος και διέταξε να κάνουν σκότσο 30%.

Ο Μπλόν πλόνωσε κι' ένθ έτοιμαζότανε να φύγει, ο καταστημάτογχος, που τον σινώδενσε ως την πόρτα τον έρότησε από περιέργεια.

—Δε υιό είπατε, κύριε σινάδελφε πού έχετε τό καταστημά σας.

—Είμαι κι' εγώ λωποδύτης σάν εσάς, άποκρίθηκε ο Μπλόν.

Σάτυρα—Πνεύμα

ΠΕΙΣΤΙΚΟΝ ΕΠ.ΧΕΙΡΗΜΑ

—Και γιατί δεν άσφαλίσετε για πενήτη γιλιάρδες δολάρια στο όνομα της γυναίκας σας; ειπε ο τράνκορ της άσφαλιστικής εταιρίας.

—Μά δεν είμαι παντομήνος.

—Θι παντομήνιτε μόλις μάθουν τα κορίτσια την άσφάλισή σας.

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ

Ο Δόκτωρ Α' Έμμηδα ότι ο καυμένος ο έφορλιστής πεθανε. Μά πω! δεν επέτυχε ή έγγυσση.

Ο Δόκτωρ Β' Επέτυχε λέει! Πήραμε τον παρά προκαταβολικώς.

—Εγώ θέλω... ένα κλάμμα. Μά τό κλάμμα μόλις αντιπροσώπευε δυό μικρά δάκρυα.

Τότε ο τρίτος μη μπορώντας πιά να βυστάξη φώναξε.

—Ω, σας παρακαλώ, κυρία σ' ένένα βάλετε πιδ πολύ νιατί είμαι άπορηγόρητος, ξέρετε, κι' εγώ σ' αν έσας.

Παρ' όλην όμως την έπιπνίδα του ο έργατης κατάλαβε ότι ή άσπία γήρα είχε παρηγορητή κιάλα για τό θάνατο του μακαρίου.

Εβραϊκές Ιστορίες

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ

Ο Μπλόν, αν και είναι πολύ ταπεινός και λοναριάζει και τη δεινία, άπορήσας μια βραδυά ν' ό ρίξη έξω και ν' ένεντη.

Πήνε λοιπόν σ' ένα έστιατόριο πολιτέλεια, στονογυλοκάθησε σ' ένα τραπέζι και φώνησε με μια μεγυλοτηπη χειρονομία τ' όποιον τό όποτον έσπενσε να τ' όπ' άνη ένα έκλεκτό μενού από σφελίδα, άστακό μαγιονέζα, λαγός αλνι κτλ.

Άποφ έπαινε και ήπιε καλά, τ' όβηξε ένα τελευταίο ποτηράκι σαμπάνια, παρήγγειλε ένα ποτήρι της άβίνας και άφου τό κάπνισε ζήτησε τό λογαριασμό.

Όπως τό φαντάσθηκε βέβαια, ο λογαριασμός ήτανε άνοκτό άνοκός και ο Μπλόν άργισε να σφονάξει ότι δεν πληρώνει, ότι τον έκνεψαν κτλ.

Τό γκαρσόνι το είπε κι' είνενει ότι δεν έγινε κανένα λάθος γιατί ή τιμς είναι γρημίνες στον κατάλογο.

Ο Μπλόν όμως δεν ήθελε να πληρώσει με κανένα τρόπο και τό γκαρσόνι να μη γίνη μεγαλείτησα σασορία, είδοποίησε την καταστημάτογχη, ό όποιος πλησίασε τον Μπλόν και το είπε με λεπτότητα ότι ειναι ντροπή ένας κύριος σάν αυτόν να καταδέχεται να δημιουργή ιστορίες ες βάρος του.

Ο Μπλόν το είπε νάρθη πιδ κοντό και τοι σφόνισε απ' αήτι—ένετε δίν'ιο βέβαια κατά τύπος αλλά γατ' ούσαν ένετε άγιο. Γιατί νομίζω ότι μετ'εξ σινάδελφων ποτέ να γίνεται κάποιον σκότσο Είται κι' εγώ σινάδελφος.

—Μά τότες γιατί δεν τό λέγατε από πριν, άπίνητε ο καταστημάτογχος και διέταξε να κάνουν σκότσο 30%.

Ο Μπλόν πλόνωσε κι' ένθ έτοιμαζότανε να φύγει, ο καταστημάτογχος, που τον σινώδενσε ως την πόρτα τον έρότησε από περιέργεια.

—Δε υιό είπατε, κύριε σινάδελφε πού έχετε τό καταστημά σας.

—Είμαι κι' εγώ λωποδύτης σάν εσάς, άποκρίθηκε ο Μπλόν.

Σάτυρα—Πνεύμα

ΠΕΙΣΤΙΚΟΝ ΕΠ.ΧΕΙΡΗΜΑ

—Και γιατί δεν άσφαλίσετε για πενήτη γιλιάρδες δολάρια στο όνομα της γυναίκας σας; ειπε ο τράνκορ της άσφαλιστικής εταιρίας.

—Μά δεν είμαι παντομήνος.

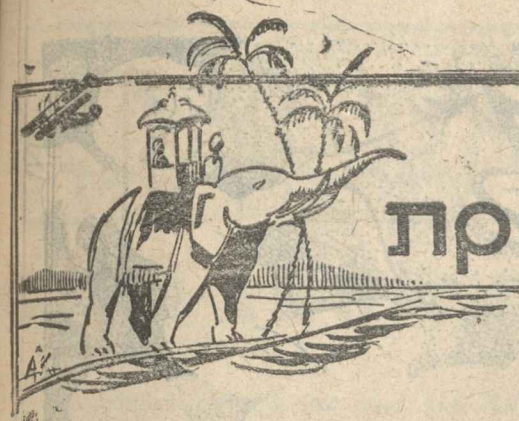
—Θι παντομήνιτε μόλις μάθουν τα κορίτσια την άσφάλισή σας.

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ

Ο Δόκτωρ Α' Έμμηδα ότι ο καυμένος ο έφορλιστής πεθανε. Μά πω! δεν επέτυχε ή έγγυσση.

Ο Δόκτωρ Β' Επέτυχε λέει! Πήραμε τον παρά προκαταβολικώς.

ΜΙΑ ΣΕΛΙΣ ΕΠΑΡΤΑΡΣΤΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

Τά περιεργότερα πράγματα του κόσμου

ΤΟΛΜΗΡΗ ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

Τό 1834 έγινε έκλειψη ήλίου δρατή στο Παρίσι.

Με την ευκαιρία αυτή, τό 'Αστεροσκοπετό της γαλλικής πρωτεύουσας έτοιμάσθηκε να δεχθή άντάξια μια κοινή άριστοκρατική γυναικεία παρέα, για την όποια τό φαινόμενο αυτό άποτελούσε κοσμικό γεγονός. Δυστυχώς ή κυρίες άργησαν να κύνουν τη τουάέτα των κι' όταν τ' άμεία μπήκαν μέσα στην αλή του 'Αστεροσκοπείου ή έκλειψη είχε τελειώσει.

—Δεν περάζει, δε υιό, ειπε ο νέος που τίς συνόδενσε, ο διευθυντής του 'Αστεροσκοπείου, ο κ. Κασίνι εινε φίλος μου, θα τό θεωρήση εύγαρήστει να έναρχήση την έκλειψη για σας!

Τό 1850 είχε άρχισι μετ'εξ της Νέας 'Υόρκης και της Λιβερούλης μια μεγάλη συζήτηση: 'Επρόκειτο ν' άποδείξη ποιά από τά δυό 'Εθνη, την 'Αγγλία και την 'Αμερική, θα κατορθώνε να οργανώση, μετ'εξ των δύο χωρών, την πεύ τακτική την πεύ γρήγορη και άσφαλή θαλάσσια συγκοινωνία.

Έίχανε μη πολλά στοιχήματα. Ένα άμερικανικό βαπόρι, στο όποτον είχε τίς μεγαλείτερες έλίπδες, είχε κατασκευασθή από τον κ. Κολέν στη Νέα 'Υόρκη και έτοιμάσθηκε για τό ταξείδι. Η πρώτη άναχώρησις του βαποριού αυτού έγινε (για τή Λιβερούλη) στις 27 'Απριλίου 1850. Κατό τό ταξείδι, έγιναν δυστυχώς πολλά ληστεία έπεισάδια: έπειδή οι μηχανές έαθαν κάποια βλάβη τό βαπόρι έφθασε στη Λιβερούλη δυό μέρες έπειτα από την ήμερομηνία που πρόβλεπαν οι 'Αμερικανοί. Τό βαπόρι λοιπόν χρειάσθηκε δέκα τρεις μέρες για να κινή τό ταξείδι του τ' άγγλικά βαπόρια που τό συναγωνίζονταν και τό όποια είχε την άξισση να περάση έκαναν αυτής δέκα ή δώδεκα μέρες.

Τό άγγλικό κόμμα θριάμβευσε.

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ—ΛΙΒΕΡΠΟΥΛΗΣ

Τό 1850 είχε άρχισι μετ'εξ της Νέας 'Υόρκης και της Λιβερούλης μια μεγάλη συζήτηση: 'Επρόκειτο ν' άποδείξη ποιά από τά δυό 'Εθνη, την 'Αγγλία και την 'Αμερική, θα κατορθώνε να οργανώση, μετ'εξ των δύο χωρών, την πεύ τακτική την πεύ γρήγορη και άσφαλή θαλάσσια συγκοινωνία.

Έίχανε μη πολλά στοιχήματα. Ένα άμερικανικό βαπόρι, στο όποτον είχε τίς μεγαλείτερες έλίπδες, είχε κατασκευασθή από τον κ. Κολέν στη Νέα 'Υόρκη και έτοιμάσθηκε για τό ταξείδι. Η πρώτη άναχώρησις του βαποριού αυτού έγινε (για τή Λιβερούλη) στις 27 'Απριλίου 1850. Κατό τό ταξείδι, έγιναν δυστυχώς πολλά ληστεία έπεισάδια: έπειδή οι μηχανές έαθαν κάποια βλάβη τό βαπόρι έφθασε στη Λιβερούλη δυό μέρες έπειτα από την ήμερομηνία που πρόβλεπαν οι 'Αμερικανοί. Τό βαπόρι λοιπόν χρειάσθηκε δέκα τρεις μέρες για να κινή τό ταξείδι του τ' άγγλικά βαπόρια που τό συναγωνίζονταν και τό όποια είχε την άξισση να περάση έκαναν αυτής δέκα ή δώδεκα μέρες.

Τό άγγλικό κόμμα θριάμβευσε.

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ—ΛΙΒΕΡΠΟΥΛΗΣ

Τό 1850 είχε άρχισι μετ'εξ της Νέας 'Υόρκης και της Λιβερούλης μια μεγάλη συζήτηση: 'Επρόκειτο ν' άποδείξη ποιά από τά δυό 'Εθνη, την 'Αγγλία και την 'Αμερική, θα κατορθώνε να οργανώση, μετ'εξ των δύο χωρών, την πεύ τακτική την πεύ γρήγορη και άσφαλή θαλάσσια συγκοινωνία.

Έίχανε μη πολλά στοιχήματα. Ένα άμερικανικό βαπόρι, στο όποτον είχε τίς μεγαλείτερες έλίπδες, είχε κατασκευασθή από τον κ. Κολέν στη Νέα 'Υόρκη και έτοιμάσθηκε για τό ταξείδι. Η πρώτη άναχώρησις του βαποριού αυτού έγινε (για τή Λιβερούλη) στις 27 'Απριλίου 1850. Κατό τό ταξείδι, έγιναν δυστυχώς πολλά ληστεία έπεισάδια: έπειδή οι μηχανές έαθαν κάποια βλάβη τό βαπόρι έφθασε στη Λιβερούλη δυό μέρες έπειτα από την ήμερομηνία που πρόβλεπαν οι 'Αμερικανοί. Τό βαπόρι λοιπόν χρειάσθηκε δέκα τρεις μέρες για να κινή τό ταξείδι του τ' άγγλικά βαπόρια που τό συναγωνίζονταν και τό όποια είχε την άξισση να περάση έκαναν αυτής δέκα ή δώδεκα μέρες.

Τό άγγλικό κόμμα θριάμβευσε.

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ—ΛΙΒΕΡΠΟΥΛΗΣ

Τό 1850 είχε άρχισι μετ'εξ της Νέας 'Υόρκης και της Λιβερούλης μια μεγάλη συζήτηση: 'Επρόκειτο ν' άποδείξη ποιά από τά δυό 'Εθνη, την 'Αγγλία και την 'Αμερική, θα κατορθώνε να οργανώση, μετ'εξ των δύο χωρών, την πεύ τακτική την πεύ γρήγορη και άσφαλή θαλάσσια συγκοινωνία.

Έίχανε μη πολλά στοιχήματα. Ένα άμερικανικό βαπόρι, στο όποτον είχε τίς μεγαλείτερες έλίπδες, είχε κατασκευασθή από τον κ. Κολέν στη Νέα 'Υόρκη και έτοιμάσθηκε για τό ταξείδι. Η πρώτη άναχώρησις του βαποριού αυτού έγινε (για τή Λιβερούλη) στις 27 'Απριλίου 1850. Κατό τό ταξείδι, έγιναν δυστυχώς πολλά ληστεία έπεισάδια: έπειδή οι μηχανές έαθαν κάποια βλάβη τό βαπόρι έφθασε στη Λιβερούλη δυό μέρες έπειτα από την ήμερομηνία που πρόβλεπαν οι 'Αμερικανοί. Τό βαπόρι λοιπόν χρειάσθηκε δέκα τρεις μέρες για να κινή τό ταξείδι του τ' άγγλικά βαπόρια που τό συναγωνίζονταν και τό όποια είχε την άξισση να περάση έκαναν αυτής δέκα ή δώδεκα μέρες.

Τό άγγλικό κόμμα θριάμβευσε.

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ—ΛΙΒΕΡΠΟΥΛΗΣ

Τό 1850 είχε άρχισι μετ'εξ της Νέας 'Υόρκης και της Λιβερούλης μια μεγάλη συζήτηση: 'Επρόκειτο ν' άποδείξη ποιά από τά δυό 'Εθνη, την 'Αγγλία και την 'Αμερική, θα κατορθώνε να οργανώση, μετ'εξ των δύο χωρών, την πεύ τακτική την πεύ γρήγορη και άσφαλή θαλάσσια συγκοινωνία.

Έίχανε μη πολλά στοιχήματα. Ένα άμερικανικό βαπόρι, στο όποτον είχε τίς μεγαλείτερες έλίπδες, είχε κατασκευασθή από τον κ. Κολέν στη Νέα 'Υόρκη και έτοιμάσθηκε για τό ταξείδι. Η πρώτη άναχώρησις του βαποριού αυτού έγινε (για τή Λιβερούλη) στις 27 'Απριλίου 1850. Κατό τό ταξείδι, έγιναν δυστυχώς πολλά ληστεία έπεισάδια: έπειδή οι μηχανές έαθαν κάποια βλάβη τό βαπόρι έφθασε στη Λιβερούλη δυό μέρες έπειτα από την ήμερομηνία που πρόβλεπαν οι 'Αμερικανοί. Τό βαπόρι λοιπόν χρειάσθηκε δέκα τρεις μέρες για να κινή τό ταξείδι του τ' άγγλικά βαπόρια που τό συναγωνίζονταν και τό όποια είχε την άξισση να περάση έκαναν αυτής δέκα ή δώδεκα μέρες.

Τό άγγλικό κόμμα θριάμβευσε.

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ—ΛΙΒΕΡΠΟΥΛΗΣ

Τό 1850 είχε άρχισι μετ'εξ της Νέας 'Υόρκης και της Λιβερούλης μια μεγάλη συζήτηση: 'Επρόκειτο ν' άποδείξη ποιά από τά δυό 'Εθνη, την 'Αγγλία και την 'Αμερική, θα κατορθώνε να οργανώση, μετ'εξ των δύο χωρών, την πεύ τακτική την πεύ γρήγορη και άσφαλή θαλάσσια συγκοινωνία.

Έίχανε μη πολλά στοιχήματα. Ένα άμερικανικό βαπόρι, στο όποτον είχε τίς μεγαλείτερες έλίπδες, είχε κατασκευασθή από τον κ. Κολέν στη Νέα 'Υόρκη και έτοιμάσθηκε για τό ταξείδι. Η πρώτη άναχώρησις του βαποριού αυτού έγινε (για τή Λιβερούλη) στις 27 'Απριλίου 1850. Κατό τό ταξείδι, έγιναν δυστυχώς πολλά ληστεία έπεισάδια: έπειδή οι μηχανές έαθαν κάποια βλάβη τό βαπόρι έφθασε στη Λιβερούλη δυό μέρες έπειτα από την ήμερομηνία που πρόβλεπαν οι 'Αμερικανοί. Τό βαπόρι λοιπόν χρειάσθηκε δέκα τρεις μέρες για να κινή τό ταξείδι του τ' άγγλικά βαπόρια που τό συναγωνίζονταν και τό όποια είχε την άξισση να περάση έκαναν αυτής δέκα ή δώδεκα μέρες.

Τό άγγλικό κόμμα θριάμβευσε.

ΤΟ ΑΣΤΡΟ ΠΟΥ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΑ ΠΕΙΟ ΠΟΛΛΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Οι 'Αμερικανοί καταγίνονται με όλα τα είδη της στατιστικής και παρακολουθούν τα πεία άσημντα πράγματα. Ένας δημοσιογράφος της Νέας 'Υόρκης είχε την ύπομνη ν' άπευθύνθη σε όλα τα κινηματογραφικά άστρα να δα μάθη ποιά καλλιτέχνις του κινηματογράφου παίρνει τό περισσότερα γράμματα από Χόλλιγουντ. Κατόφθως λοιπόν να έξαναβόσση ότι τα περισσότερα γράμματα (200.000) τον περασμένο χρόνο τό παίρνει ή Νόρμα Σίτρερ. Η καλλιτέχνις προσέλαβε γραμματείς ή μπέρα έρεξε εις βοήθειάν της και την βοήθει στο άνοιγμα και την κατάταξιν των έπιστολών. Έπειδή όμως όλα αυτά δεν έφθαναν, ή Νόρμα άρχισε άποραστικά να μαθαίνει γραφομηχανή και άπαντά ή ίδια στους άμετρητους θαυμαστές της.

ΧΟΡΟΣ ΜΕΤΗΜΦΙΕΣΜΕΝΩΝ...

ΓΙΑ ΣΚΥΛΛΟΥΣ

Κάθε χρόνο γίνεται στο Λονδίνο ένας πολύ πρωτότυπος χορός και που έλκει πολλόν κόσμο: ο χορός των σκύλων. Κάθε κυρία που έχει σκυλάκι μπορεί να τό πη τό χορό, με τον όρον όμως να εινε μετρημένος. Μπορεί κανείς να κινή την πύ περιέργη μετμήριση. Οι Λοντορέζες σινάδονται τα πεία παράξενα μασκαρέματα και τα πεία έξοφρεια κοστούμια για να σολίσουν τα νοήματα τεράστια που πηγαίνουν στην συγκέντρωση αυτή των σκύλων. Μιά έλλανδινος έπιτροπή άπονέει φυσικά βραβεία στους σκύλους που φορούν τα καλύτερα κοστούμια.

Έφθασε τό πρώτο βραβείο τό πήρε ή 'Δολόττα' ένα σκυλάκι που άνήκει στην λαίδη Βαυρόνι.

Η 'Δολόττα' φορούσε κοστούμι έλλανδίας γυναικός και πατώντας στο πινάκι της πόδια έκανε τό γέλιο της άριστοκρατικής άγγλικής κοινωνίας, που ήτανε στο χορό.

ΠΕΘΑΝΕ Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΓΑΜΒΕΤΑ

Στο Κάδο της Γαλλίας πέθανε πρό δυό εβδομάδων ή αδελφή του Γαμβέτα, ή Κα Μπενετέττε Λορίς. Παντρεύθηκε δυό φορές. Ήτανε ή μητέρα του σόφτηνοϊ Ζωζιάν Γαμβέτα, που τον γενήσε με τον πρώτον άνδρα της, που πέθανε τό 1923 και ό όποιος κατό τον Εύρωπαϊκό πόλεμο ήταν διοικητής του γαλλικού Ιππικού στην 'Ανατολή και πήρε τό Σκόπιο την 30 Σεπτεμβρίου 1918.

Η Κα Λορίς διατήρησε όλη τη ζωή της τη λαοφιλία που είχε για τον ένδοξο άδελφό της και δε φοβότανε, αργά την Μεγάλη ήλικά της να πηγαίνει σ' όλες τις τελέτες που γινότανε προς τιμήν του μεγαλού ήρωά της, σάν τό άποκαλυπτήρια του άδριάντος του στη Νιζαι και τη μεταφορά της καρδιάς του στο Πάνθεο. Άπό τον έδελφικό της θαυμασμό, δεν συγκρόρησε ποτέ έκείνους οι όποιοι, έν έλεγαν άναγνώριση τη σιγορομή του δεινότητα προπάντων, τον Μπαρβιέρ ν' Ορβίλλι.

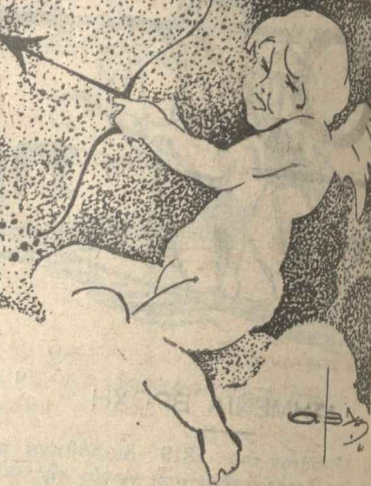
Η Κα Λορίς έβησε σπίτι από Κάδο δυό μαζού από τό παλιό σπίτι όπου γεννήθηκε ο Γαμβέτας στις 2 'Απριλίου 1838. Η Κα Λορίς ήτανε ένενήντα τριών χρονών.

ΑΛΑΝΘΑΣΤΟΣ ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ

Η σύζυγος.—Πώς σου πέρασε ή ιδέα, 'Αγγέλιε ότι τό σκυλί εινε άρροστο.

Ο σύζυγος.—Μά Περθιδόη μου, όταν τραγουδάς δεν γανγίζει πιά!

Αὐτοὶ εἶναι ὁ ἔρωτ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Ἀσπασίας ἡ Ὁραία Λαΐς ἔγινε σὴν Κόρινθο σολή οἰο-
ρική καὶ ἀκαδημία ἔρωτος. Ἡ σολή αὕτη
ἦταν ψηλα μέσα σὲ μεγάλο κήπο, ποὺ ἡ πο-
λυτέλεια καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια ἔδωκαν ἀφορμή
στὴ γέννησι τῆς παροιμίας: «Ἐάν αἱ Ἀθῆναι
καυῶνται διὰ τὸν Παρθενῶνα τὸν, ἡ Κό-
ρινθος υπερφανέται διὰ τοὺς κήπους τῆς
Λαίδας». Οὐδέποτε γυναῖκα ἔβαλε σὲ τέτοια
υπεροχή τὴν πολυτέλεια τὸν ἐπίπλων, καὶ τὸν
ἐνδυμάτων καὶ τὴν μεγαλοπρέπεια τὸν ἐσθῶν,
αὕτη ἦταν τὸ ἀκτινοβόλο ἀστρο, ποὺ τραβοῦσε
τὰ βλέμματα ὅλων, αὕτη διεύθυνε τὴν καρδί-
αν, αὕτη ἀνέγαγε τὸν ἔρωτα σὲ ἐπιστήμη
αὕτη ἦταν ὁ προσφίλης νεωτερισμός, καὶ ὁ
νέωτερισμός αὐτὸς δὲν ἦταν καθόλου ἰδιοτρο-
πία τῆς. Οἱ νέοι τὸν πρῶτον οἰκογενεῶν, οἱ
εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι ἔνοι, ἐφοίτων σὲ ἀνά-
κτορον τῆς Λαΐας. Ἐβλεπε κανεὶς ἐκεῖ οἰή-
ρας, ποιητὰς, φιλοσόφους, ὅπως ὁ Πλάτων, ὁ
Ἀντισθένης, ὁ Διογένης, ὁ Ἀρίστιππος, κ. ἄ.
Εἰς τὸν τελευταῖον δὲ τοῦτον ὥφειλε τὴν μο-
ναδική τῆς φήμης.

Πραγματικὰ ὁ Ἀρίστιππος ἐπροθυμοποιήθη
νὰ καλλιεργήσῃ τὴν δημοφιλίαν τῆς νέας
τοῦ εὐνοουμένης. Τῆς ἐδίδου τὴν ἀριστοτε-
ρητικὴν «φιλοσοφίαν τοῦ ἀρέσκειν» τῆς
ἐπὶ τῆς τῆς γνωριμίας τῆς καὶ ἔδωκε σὲ
ὁμορφὸν ὕψος τῆς οὐμίας τῆς τὸ σπῆναι ἐκείνη
προτερημάτων ποὺ τὸν οὐμῶν «Ἀτιμὸν ἄλως».
Ἐνθ' ἐπεριπατοῦν σὲ πρῶτες καὶ καταστάσι-
σες ἀπὸ εὐνοίας λουλούδια σκίε, ἀνάμεσα
τὸν μουρμούρισμα τὸν καταροικτῶν καὶ τὸν
σηδῶν, συζητοῦσαν περὶ τέχνης καὶ φιλο-
σοφίας. Μέσα στοὺς θελκτικὸς τούτους κή-
πους πολλοὶ σοφοὶ ἠτήθησαν καὶ αὐστηροὶ
στοιχοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ καταθέσουν τὰ ὅπλα
μπροστὰ τῇ καλλονῇ.

Ἡ περιουσία ποὺ ἡ Λαΐς ἐκλήρονησε ἀπὸ
τὸν ἐυεργέτην τῆς ἂν καὶ ἕνα μέρος εἶχε δα-
πανῆσαι σὲ ἀγαθοεργίες, δὲν θὰ τὴν ἐπαρκοῦσε
γιὰ τὴν ἀνάγκη τοῦ περιήμου ἀνακτόρου τῆς,
ἂν τὰ πλουσιώτατα δῶρα ποὺ ἔπερνε ἀπὸ
κείνους ποὺ ἤρχοντο νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν δὲν
τὴν βοηθοῦσαν σὲ τερῆτες δαπάνες τῆς.

Εἰς τὴν ἐλευθεριότητα καὶ τὴν σπατάλη τὸν
ἐραστῶν τῆς ὥφειλε τὴν ἀφρόνεια ἐκείνη τὸν
περιήμου ἀγαλμάτων τὸν μαρμαρὸν καὶ τὸν
εἰκόνων ποὺ κατέστησαν τοὺς κήπους τῆς ἁ-
ληθινὸν μουσεῖο τέχνης.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦσε νὰ εἶναι κανεὶς πλούσιος
καὶ νὰ φέρῃ πολὺ τιμὰ δῶρα γιὰ νὰ περῶσθαι
σὲ τερπνὸν τοῦτο αὐτόν, ποὺ καὶ εἶδος
ἡδονῆς καὶ ἔρωτος τὸν ἐπεριέμενε. Ἐπερε νὰ
ἦταν καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένος καὶ ἀξιαγά-
πητος καὶ νὰ ὑποτάσσεται εὐγενικὰ σὲ τρυ-
φερὲς δοκιμασίες ποὺ τὸν ἐπέβαλεν ἡ καλλονή.

Ὁφείλει, κατὰ τὴν γλώσσα τοῦ Πλάτωνος,
«Θεῖν ταῖς χάρισι προτοῦ θύσαι τῷ ἔρωτι».
Ἀνθρώπος βάνιστος καὶ ἡλιθίος, ἄετος καὶ
ἄκοσμος δὲν ἦταν δεκτὸς, ὅσο πλούσιος καὶ ἂν
ἦτο σὴν εὐπρεπὴ αὕτη Ἀκαδημία τοῦ ἔρω-
τος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγίνονταν ἐπίδειξις πνεύμα-
τος καὶ τρώπων τοῦ φέρεσθαι.

Τὰ πράγματα σὸν κήπο τῆς Λαίδας δὲν
συνέβαιναν ὅπως ἀργότερα στοὺς κήπους τοῦ
Ἐπικούρου, ποὺ ἐκεῖ ἡ ἑταῖρα Λεοντία πολὺ
λίγο ἐκοιτίζετο γιὰ τὸν αἰδμό καὶ τὴν δημο-
σιότητα τὸν ἔρωτων τῆς.

Τὸν αἰδμόνιον κοντὰ τῇ Λαΐδᾳ ἐπεκράτει κα-
ποια φυσικὴ εὐπρέπεια ποὺ ἀντέδρα νικηφόρα
κατὰ τὸν παρεκτροπὸν τῆς υπερβολικῆς ἐλευ-
ρίας. Αἱ τρυφερὲς συνομιλίες ἐγίνοντο μακρὰν
ἀπὸ καὶ ἀδιάκριτο αὐτὴ καὶ καὶ τὸν ἔρω-
τος μορφή ἐσκέπαζε ὁ γλυκὺς τοῦ μυστηρίου
πέπλος. Τὸ ἀνάκτορον ἄλλως τε τῆς περιή-
μου Κόρινθιας ἦταν γιὰ τοὺς λίγους μόνον
προνομιούχους ἀνδρας ἀνοικτό. Κεῖνος ποὺ
ἤτοιο γιὰ πρώτη φορὰ νὰ εἰσελθῇ, ὅτε-
χερῶντο νὰ ὑποβληθῇ σὴν ἀκόλουθη μύθῳ.

Μιά καὶ θὰ γινόταν δεκτός, ἔπερνε ὡς δὲν
ἔναν ἀπὸ τοῦ. Θαιμόνως τὸν ἀνακτῶν μετὸν
ὁποῖον περνοῦσε μιά μικρὴ πόρτα ποὺ ἀνοίγε
σὲ βάθος τὸν κήπον, καὶ ἀπὸ ἐβλάδεις ἀρ-
κετὰ ἀνέμερα ἀπὸ τὴν θολωτὴ σκίε ποὺ ἐ-
σχιμάτιζαν οἱ μυρτίες καὶ οἱ τριανταφυλλί-
ες ἔφθανε σὲ μιά μεγάλη κυκλικὴ πλατεῖα ποὺ
ὑπῆρχαν πάμπολλα γύρω-γύρω τοποθετημένα
ἀγάλματα μετὰ χαρῶντες ἐκφράσεις. Στὸ κέν-
τρο τῆς πλατείας αὐτῆς ὑπῆρχαν δύο συμπλέ-
γματα Ναιάδων νυμφῶν ποὺ ἔφεραν ὑδρίας καὶ
ποὺ ἔχουναν ἐνδὸς στέρας χρυσάλλινο νερό.
Δύο μακροὶ διάδρομοι ποὺ κατέληγαν σὲ
δύο δειροστοιχίας ἀπὸ περίφημα πλατάνια
ἀρχιαναν ἀπὸ τὴν πλατεῖα καὶ κατέληγαν σὲ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΣΤΟΥΣ ΔΑΛΜΟΥΣ ΤΗΣ ΚΥΘΑΡΑΣ

Ἀργά, γλυκὰ νανουριστὰ
σιγοπαῖζ' ἡ κιθάρα,
κάτι σὰ νυχτωδία κάτι σὰ μοιρολόι

Μὲ μάτια σὰ θαμποσβυστὰ
καὶ στὴ ψυχὴ μ' ἀντίορα
παῖζει σὲ μὴν ἀκροῦλα κάποιος τὸ κομπολόι.

Σὲ σύννεφ' ἄλλος τοῦ καπνοῦ
βαθεῖα συλλογισμένος
στέκει μὲ στυλωμένο κάτω στὴ γῇ τὸ μάτι.

Κυλὰ τὸ δάκρυ τ' ἄλλουνοῦ
—πεῖδ' ἀπ' ὅλους ποινέμενος—
ἄλλος σιγοστενάζει... Ἄλλος θρηναίει κάτι.

Καὶ σὰ νὰ νοιῶθ' ἀπὸ καύμους
τὸ δυστυχ' ὀργανάκι
κλαίει κι' αὐτὸ μαζὶ τους, κλαίει καὶ συμπνάνει

Πηγμένο μέσ' τοὺς στεναγμούς
καὶ σὲ πολὺ φαριμάκι
τ' ἄρμονικὸ τὸ κλάμμα του κι' ἄλλους καύμους
γεννᾷ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΥΓΙΟΣ

Ἱστορικὲς χρονολογίες

ΧΟΡΕΥΟΥΜΕ ΕΠΑΝΩ ΣΕ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ

Τὴν 31 Μαΐου 1830 ὁ δούξ τῆς Ὁρσίνης
ἔδωσε στὰ Βασιλικά Ἀνάκτορα μεγαλοπρε-
πὲς χορὸς πρὸς τιμὴν τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βα-
σιλίσσης τῆς Νεαπόλεως. Στὸν χορὸ παρεῖν-
σαν ὁ Κάρολος ὁ 10ος καὶ ἡ οἰκογενεὶα του
καὶ τρεῖς γιλιᾶδες προσκαλεσμένῃ. Ὁ κόμης
ποὺ τὸν ἄρρεσε νὰ κυκλοφορῇ ἐλεύθερα, σὴν
ἀρχὴ διασκεδάζε νὰ οἰχῇ τὰ λαμπρὰ τῆς
ἐορτῆς μέσα στὴ δεξιαμένη: κατόπιν πέρασε
ἀπὸ τὰ κἀνκελα τὸν παρτεριῶν, καὶ ἐξορῶν
τὰ δειροτόνια καὶ τὰ λουλούδια.

Ἐπειτα μάζεψε καμνὴν εἰκοσιὰ καρέκλες
κάτω ἀπὸ τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐ-
βαλε φωτιά. Οἱ πυροσβέστες ποὺ τοὺς σὴν-
ῆσαν βιαστικὰ ἔβρυσαν γρήγορα τὴν φωτιά ἐπὶ
γύρισαν τὴν λόγγος τοὺς κατὰ τοῦ πλῆθους καὶ
ἐδίωξαν τοὺς αἰτίους τῆς ἀταξίας. Στὴ σκί-
μερικὴ γυναῖκα: λιγοθυμῶσαν καὶ κόντησαν
πνιγὸν ἅπ' τὸν καπνὸ καὶ μέσα σὴν ἀνέμο-
νὴ αὐτῇ, οἱ λαποδύτες ἔκαναν χροῦνές δου-
λειές.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη εἶναι μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐν-
τελὲς Ναπολιτάνικη, εἶπε ὁ κύριος ντὶ Σαλ-
βαντὶ, πολιτικὸς, ἱστορὸς τῆς παιδείας καὶ
ἱστορικὸς συγγραφεὺς, χορεύοντες ἐπάνω σὲ ἡ-
φαίστειο.

Μετὰ ἕνα μῆνα πραγματικῶς ἔσπεσε ἡ ἐ-
παναστάσις ποὺ ἔρριξε τὸν Κάρολο καὶ ἔφερε
στὸν θρόνον τῆς Γαλλίας, τὸν Λουδοβίκο Φί-
λιππο.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ «ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΡΑΨΩΔΙΑΝ»

Μία ἐπισκεψὶς στὸ ἐργαστήριον τοῦ Μεραβίδη.—Ὁ Πρινέας, σκηνοθέτης, ἡθοποιός, σεναρίστας καὶ...Δημιουργὸς ἀνδρῶν, ποῦ.—Τὸ τραγοῦδι τοῦ γουρουνιῶ!—Ὁ Πρινέας καλεῖ σὲ μονομαχίαν τὸν...ἐπαγγελματικὸν τοῦ ἀντίπαλο Ὁρέτη Λάσκο.—Μεραβίδη, βγάλτον ἔξω!—Πῶς κατωρῶσε νὰ μὲ δώξῃ κλπ.

Βρίσκω τὸν Πρινέα στὸ ἐργαστήριον τοῦ
Μεραβίδη μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι πάνω στὰ
χειρογράφα νὰ γράφῃ σεναρίο.

—Γεια σου Γιάννη.

—Τι φτιάχνεις αὐτοῦ;

—Ανθρώπους.

—Τι εἶσαι καὶ ζωγράφος;

—Ὅχι γιὰ τὸ Θεό..

—Τότε;

—Ὁ πανάγαθος σου ἔδωσε δύο μάτια γιὰ

νὰ βλέπῃς νομίζω.

—Δὲν ἔχει ἀδικο, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν βλέπω

ἀνθρώπους, βλέπω γράμματα ἑλληνικά.

—Αἱ μὲ αὐτὰ θὰ φτιάσω ἀνθρώπους.

—Ἀὐτὰ κατὰλαβα σεναρίο γραφεῖς εἰ;

—Βρὲ τὸν κατεργάρο... ποῦ τὸ κατὰλαβες;

—Αἱ! ἔξυπνο παιδί... νὰ λέμε πάλι;..

—Χμ! σὲ ἔξω δά...

—Τῆς ἑλληνικῆς ραψωδίας; εἶναι;

—Ναι γιὰ;

Μὰ τί διάβολο σὺ σὲ δέκα μέρες...ἀπειλεῖς

ὅτι θ' ἀρχίσῃς τὸ γύρισμα καὶ δὲν ἔχεις οὐτε

τὸ σεναρίο ἑτοιμο.

—Αἱ! μὴν βλέπῃς ἐμεῖς οἱ μεγάλοι σκηνο-

θέται γυρίζουμε ἐν ἀνάγκῃ καὶ χωρὶς σεναρίο.

Καὶ μὲ τὸν ἴδιον τρόπο συνεχίστηκε ἡ ἀνά-
κρισις.

—Καὶ δὲν μοὺ λές Γιάννη τί γράφεις αὐτὴ

τὴν ὥρα...

—Τι γράφω; γράφω τὸ γουρουνί...τὸ τρα-

γοῦδι τοῦ γουρουνιῶ θὰ πῶ.

—Τὸ τραγοῦδι τοῦ γουρουνιῶ; βρὲ ἀλιτή-

ρι! Τραγοῦδοῦν καὶ τὰ γουρουνία; ἤμαρτον

παγαῖα μου... Γὶ' ἀφρόνεια τὰ πέρσες γιὰ

καραβάνια;

—Ἄκου, ἄκου, ἄκου, τί λέει! Μωρὲ τί λές

ἐσύ...Εγὼ δὲν εἶμαι ὁ σκηνοθέτης; ὁ διδά-

σκαὶ τὸν ρ. λων;

—Ὅποτε σὰ νὰ λέμε βάλθηκες στὰ σοβαρὰ

νὰ φῇς τὸ σινάδελφό σου τὸ Λάσκο!.. σενα-

ρίστας, σκηνοθέτης, ἡθοποιός...

—Τὸ Λάσκο! ποῖος τὸν λογαριάζει τὸ Λά-

σκο! Τί εἶναι ὁ Λάσκος μπροστὰ σὲ μένα...

—Πρόσεξε γιὰ τὸν προκαλῆς μ' αὐτὰ ποῦ

λές! Καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνεις; τοῦ ριχῶ τὸ

γυνὶ τοῦ στέλλω τοὺς μαρ... (σιγὰ μὴ μᾶς ἀ-

κούδων καὶ πάθουμε τὰ καλά τοῦ Γυλαρη

καὶ τοῦ Μιχαῆλα) τοὺς μάρτυρας καὶ τὸν κα-

λὼ σὲ μονομαχίᾳ «μεχοῖ (δὲ) δακρύων». Ἄν

δὲν θέλῃ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς δειλὸς ἂς παρου-

σιασθῇ στὸ πεδίο τῆς τιμῆς νὰ λογαρια-

σθοῦμε...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐπεμβαίνει ὁ κ. Μεραβί-

δης ὁ ὁποῖος συγκατατείνει τὰ αἵματα καὶ προ-

σπαθεῖ νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις στὸ συνεγγῆτι του

γιὰ ν' ἀποφευχθῇ ἡ...μονομαχία...

—Βρὲ Γιάννη! Πᾶψε γιὰ τὸ Θεὸ μὴν τὸ

μῆθρ καὶ ἔχουμε φασαρίες...Ἄλλα ὁ Πρινέας

δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑποχωρήσῃ...

—Μὴ φοβᾶσαι Δημητρώ! ἐγὼ εἶμαι ἐγώ...
θὰ φῇς κουτοπλουτὰ...καρὸνμπικια ποῦ θάναί
ὅλη δική του (καὶ γέροντας) στ' αὐτὴ τοῦ
Μεραβίδη! Μὰ πιστεύεις στὰ σοβαρὰ ὅτι ὁ
Λάσκος ὑποτελεῖ νὰ γυρίσῃ τώρα ἔργο; ἔχνης
πὺς ἡ Λούση ἔφυγε;... Ποιὰ θὰ βαλῇ προ-
ταγωνιστρία!... Μὴ φραβᾶσαι ὁ Ὁρέτης δὲν
καλεῖ ἀπιστίες σὴν μουσα του...

—Καὶ δὲν μοὺ λές Κύριε... Καρούμπα...
—Σκαμνὸς ἔξω...
—Μὴ μὲ διακόπτετε σὲ παρακαλῶ ποῖος θὰ
πρωταγωνισθῇ στὸ ἔργο;
—Εἰς.
—Σκηνοθεσία!...
—Μὰ πάλι ἐγώ.

—Ἐπὶ σεναρίου;
—Μοι
—Ποῖος θὰ τὸ γυρίσῃ;

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΑΣΤΗΡ

Μία μεγάλη κινηματογραφικὴ γερμανικὴ εἰ-
ρία ἐγύρισε ἐφέτος τὸν «Αἰτίδα» τοῦ ὁποῖου
τὸν ρόλον πεδύθη μὲ μεγάλῃ ἐπιτυχίαν ἡ
θοποιὸς Ἑστέρ Βέννα, νέος ἀστήρ.

—Ὁ Μεραβίδης.

—Ἄ! Νομῶ πῶς θὰ τὴν κάνῃς σὺ κι' αὐ-

τὴν δουλεῖ!

—Ξερω γὰρ σὺ κατῆλθες φιλε μου Μου-

σολινι συνεκτενωσες ὅλες τις ἐξουσίες στὰ

χειρὰ σου...

—Σαν τὸν τιμονιέρη...

—Μὰ νὰ σοὺ πῶ!

—Μὴ φοβᾶσαι καὶ θὰ δῇς...

—Δὲ μου λές τώρα ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας

τοῦ «Τικ-Τακ» ποῦ σοὺ ἔστειλα βηλικές κα-

νενα καλο κανενα ἐπίδοιο... Νομῶρε.

—Χμ! Νομῶρε ὅχι ἀλλὰ μιᾶμου Λιρέττα

Πιαρμονο βηλικα...

—Μὰ μισή;

—Ναι! Μια καλὴ καὶ μιά «μέτσο» μὰ καὶ

μισή=μια μισή. Ἀκομῇ ὅμως οὐκ ἐξητάσα

ὅλες τὴς φωτογραφίες, θὰ δῶ καὶ θὰ σοὺ

πῶ... ἴσως τὰ...

Ξαφνικὰ ὁ Πρινέας παύει καὶ βλέπει λυπη-

μένος τὰ χειρογράφα του...

—Βρὲ παιδάκι μου δὲν βῆλκες μιά ἄλλη

ὥρα νὰ μοῦπιασῃς τὴν... ἴμα... μονο, αὕτη

τὴν ὥρα ποὺ πνιγνῶμαι...

—Τὴ συνέβη;...

—Τὴ θέλεις νὰ συμβῇ;... τὰ ἔκανα θάλασσα

μὲ τὴν κουρβεντα ξεραστικα κι' ἀντὶ σεναριο

γράφω μυνητορῆμα.

—Καλλιτερε!

—Μὰ παίζεις μὲ τὴ δουλειὰ μου!... μὲ τὸ

μέλλον μου...ἡθες γιὰ καλο ἔδω ἡ εἰσαι πλη-

ρωμένος ἀπὸ τὸν Ὁρέτη γιὰ νὰ μὲ καταστρε-

ψῇ...νὰ μοὺ χυλάσῃς τὸ «ἀστρο» μου, το σκη-

νοβητικὸ μου καὶ σεναριογραφικὸ μου τάλαντο;

Σκυβῶ τ' αὐτὸν καὶ τὴν νὰ δῶ πράγματι;

ἀντὶ νὰ γραφῇ τεχνικὸ σεναριο μὲ σκηνές,

εἰκόνες, πλακά κλπ. ἔγραφε γραμμὴ τὴν ὑπο-

θεσὶν σὰ ρομάτιστο.

—Καὶ τώρα τί θὰ κάνῃς;

—Τὴ θὰ κανῶ... θὰ σὲ δώξω καὶ θὰ τὸ

ξαναγράψω!...

Ὁ Πρινέας ἀγρίεψε.

—Μεραβίδη, Μεραβίδη, βγάλτον ἔξω σὲ

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΣΤΗ "ΜΑΝΤΡΑ"

Ο Άττις πράκτωρ συνοικισίων. — Τά μάτια της πρωταγωνίστριας που προκαλούν ηλεκτρικήν έκκένωσιν. — Η έφλεκτος καρδιά ενός δημοσιογράφου. — Έρωσ, άρραβών και γάμος.

Η «Μάντρα» του Άττις, όπου συρρέουν οι Αθηναίοι για να διασκεδάσουν με τα έξυπνα και τα κουτά άσπείρα που λέγονται κάθε βράδυ δεν είναι μόνον ένα πρωτότυπον θέατρον, όπου κάθε θεατής έχει το δικαίωμα να παίξει, ενφύ ο Άττις παίζει με όλον. Δεν είναι μόνον τόπος συγκέντρωσης των λογίων και δημοσιογράφων και τόπος των πρωτοτύπων διαγωνισμών της κιννοφαγίας, της μιμοζωοφωνίας, της άπαγγελίας, της ψευδολογίας κλπ. Είναι και πρακτορείον... συνοικισίων! Αυτό κανείς δεν το ήξερε. Αλλά ίσως ούτε και ο Άττις, ή φαίτασία του οποίου κατεβάζει τις πρωτοτυπότερες εμπνεύσεις, δεν θα το προσέβλεπεν.

Η «Μάντρα» πρακτορείον γίμων; Και όμως έγινε κι αυτό. Έχει λοιπόν κατά την διάρκεια των εφταπέντων παραστάσεων του Άττις, έπλεξε ένα ειδύλλιον το όποιον προς το παρόν διήλθε με ταχύτητα πολλών... χιλιομέτρων από τον σταθμόν της μνηστειας, βαίον με ταχύτητα

Ο κ. Χρ. Παπανικολάου ή καρδιά του οποίου ήχησεν από τα μάτια της Κας Δεσσαλέρμου.

προς τον χορόν του Ήσσι. Ο Έως έπλεξε μετάξιν αντιπροσώπων της δημοσιογραφίας και της καλλιτεχνίας. Ο δημοσιογράφος κ. Χρίστος Γ. Παπανικολάου, ή ορόση έμμανός της Κας Κόκας Δεσσαλέρμου, πρωταγωνίστριας του Άττις. Και εκείνη πάλιν έρωτεύθηκε με την σειράν της και λίγο άργότερα, είναι αλήθεια, τον κ. Παπανικολάου και προετοιμάζουν από κοινού τώρα βίον άνθόσπατον.

Ο Έως βέβαια δεν είναι κάτι το άσυννηθες. Αλλά ο μεταξύν του κ. Παπανικολάου και της Κας Δεσσαλέρμου Έως, έχει περιέργους και πρωτοτύπους λεπτομερείας τός όποιας έμάθωμεν έξ άκριτου θιάων των ίδιων και χωρίς να το καταλάβουν...

Ο κ. Παπανικολάου λοιπόν ήτο τακτικός θαμών της «Μάντρας». Στην άρχή κι αυτός δεν ήξερε γιατί έπηγαινε σχεδόν κάθε βράδυ εκεί. Έπειτα όμως το κατάλαβε: Τά μάτια της Κας Δεσσαλέρμου, τον έκαναν να έννοση την τόν τριβοίσε. Όταν πρωταντίκρως τα μάτια της ήσαν άνη ένα ισχυρό ψυχικό κλονισμό, κάτι σαν έκκένωσις ήλεκτρικού ρεύματος και μάλιστα... τριρασικόν. Έπρεπε λοιπόν να πλησιάση το αντίκειμενον των διαλογισμών του. Και προς τούτο μετεχειρίσθη την συνήθη δημοσιογραφικήν μέθοδον, με την όποιαν ήμικαι ιδιαιτέρως του θεάτρον. Της έζητησε μία φωτογραφία για να την δημοσιεύση στην έφημερίδα του. Όντως την έδημοσίευσεν με κολακευτικά σχόλια. Σε δύο-τρεις μέρες όμως παρουσιάσθη και πάλιν και έζητησε νέαν φωτογραφίαν, την όποιαν ξαναδημοσίευσεν με θεομότερα λόγια αυτή τη φορά.

Έτσι έγένετο ή πρώτη επαφή. Κατά εύχρησιν, εκείνες τις ήμέρες επρόκειτο να παίξη ή «Μάντρα» έα μονόπρακτον έργο ενός συνάδελφου, του κ. Παπανικολάου. Και ο έρωτευμένος δημοσιογράφος, ανέλαβε με παραδειγματικήν προθυμίαν και... άφιλοκέρδειαν, να διδάξη τους ρόλους. Έτσι οι δύο νέοι, οι όποιοι επρόκειτο να συνδεθούν με τα ίερά δεσμά του έρωτος, έβλεποντο καθημερινώς και έσχετίσθησαν περισσότερο. Η γνωριμία των έπαινε πλέον να είναι τυπική.

Ο έρωτευμένος συνάδελφος όμως, ο όποτος κατεφλέγετο από το ασήγημά του, ήσθάνθη την ανάγκην της έρωτικής εξομολόγησος. Αλλά είχε ένα έλάττωμα: Ήτο σεμνός. Και φοβόταν μήπως μία έρωτική εξομολόγησις έθωροείτο από την κ. Δεσσαλέρμου, ως εκδήλωσις ενός περαστικού και ψεύτικου αισθήματος, συνήθους εις τας καρδιάς των δημοσιογράφων. Και έτσι ανέβαλλετο από ήμέρας εις ήμέραν ή εξομολόγησις.

Ήλθεν όμως και το μοιραϊόν βράδυ. Είχαν συμφωνήσει να πάνε μαζί στο «Περροκέ» στην πρώτη πράξιν, γιατί άργότερα ή κ. Δεσσαλέρμου είχε μέρο, εις την παράστασιν της «Μάντρας». Εκεί μίλησαν και συνεζήτησαν περί θεμάτων, τά όποια κρατούν μυστικά. Και εκεί, τους είδε ένας άλλος δημοσιογράφος, ο κ. Παπανικολάου, τον έκάλεσε κοντά και του συνέστησε τη κυρίαν Δεσσαλέρμου:

— Νά σου συστήσω τη μνηστή μου!

Η κ. Δεσσαλέρμου έμεινεν άναυδος. Ποτέ δεν έπερίεμνε τέτοιον αίφνιδισμόν. Δεν είπεν όμως τίποτα. Και άργότερα, κατά την διάρκεια της παραστάσεως στη «Μάντρα» έγινε ουδεμία αντίρρησης προεβλήθη. Και, σε 5 μέρες άνηγγέθησαν και οι άραβάνες, για να έπαληθεύσθ τήν όργον και χάριν έχει.

Ίδου τώρα πώς άφηγείται ή ίδια το γεγονός: — Στην άρχή, ήρθε σαν γαίτα και μ' έπλησίασε. Παρετήρησα ότι με είχε... καρφώσει με τη ματιά του. Από τότε δεν ξεκαρφώθηκα!... Μ' έζητησεν εις γάμον. Με ρώτησε άν τον άγαπούσα άκομα, αλλά οι τρόποι του θα μ' έκαναν ν' άλλαξω γνώμην, όπως και άλλαξα!... Έτσι το μοιραϊόν έπληθε, αφού κι' έγω ζή-

τούσα έναν άνθρωπον να με άγαθήσιν κρινώς.

Ο κ. Παπανικολάου πάλιν τά έχει με ζήλεια της μνηστής του:

— Όλες οι γυναίκες, λέγει, είναι ζήλεις, αλλά πιο ζήλεις είναι ή γυναίκες του έρωτος... Η ζήλεια τους φθάει μέχρι του σημείου να περιορίση την ελευθερίαν, της σφειας και της συνειδήσεως και για ένα δημοσιογράφον άγωνίζομενον για τας ελευθερίας των ατόμων, ο ζυγός αυτός είναι βαρύνων.

Το ειδύλλιον, έγνώσθη εις το κοινό. Ο θεατής της «Μάντρας» ζητούν κάθε βράδυ τον Άττις να τους παντρεύη. Και αυτός άπαντή: — Μία είχα και την πάντρεψα. Δεν ήθε άλλες!...

Η Κας Δεσσαλέρμου δίδει τώρα την τιμήν της, στις 12 Δεκεμβρίου. Θα είναι ένα καλλιτεχνικόν ζεύγ. Θα μετάσχη ή έλληνας

Η κυρία Δεσσαλέρμου ή πρωταγωνίστρια του Άττις, ή όποια θα ένωθι διά των δεσμών του γάμου με τον κ. Παπανικολάου.

χορδή με τον κ. Γλυκοφρύδη, ο μοναδικός μας βαρύνοντος κ. Γιάννης Άγγελόπουλος, ο τέτονος κ. Πετρόπουλος, ή χορογράφος δις Αίλη Κοντονη, ή χορευτής κ. Γ. Κοραϊνής, τας «Άσπρα Πουλιά» με τον κ. Δημητρίου, συγγραφέας, δημοσιογράφος κλπ.

Οι παίζοντες επίσης δύο μονόπρακτα εις τα όποια θα πρωταγωνιστήσιν ή Κας Δεσσαλέρμου με τους κ. κ. Καρούσον και Κουρτελήν. Στην τιμητική της Κας Δεσσαλέρμου θα σπείσιν άδρόον το κοινό, διότι πρέπει να βγουν και τά έσοδα του γάμου!

Ο ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑΚΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΑΡ...

Τό ζωώδες ένστικτό του τόν βοηθούσε σε κάθε περιστασι που δεν μπορούσε να τον βοηθήσει το λογικό του. Διεσχίσε βιαστικά τό δωμάτιο και έφθασε στο παράθυρο.

— Κάποιος καθέσται στο κάτω πάτωμα. Μήπως είναι ο Ντάνεϊ; Θα ήθελε να ήταν αυτός! Τά μάτια του έπεσαν σ' αυτόν. Ο Ντάνεϊ!... Είπε πολύ επικίνδυνος τυπος... Έχω διαβάσει πολλά γι' αυτόν στις έφημερίδες. Έχει σκοτώσει πολλούς άνθρώπους... θανατώσει, Μάρθα με είχε χτυπήσει εδώ, στο πρόσωπο.

Έπιασε με τό χερι του τό μαγουλό του σάν να ένοιωθε ακόμη τον πονον από τό πωλητή χτύπημα.

— Πρέπει να γυρίσης στο δωμάτιό σου Ούίλλυ. Ένόμισα ότι κοιμήσομαι.

— Δεν μπορώ να κοιμηθώ... Κάποια γυναίκα φωνάζει εδώ μέσα στο σπίτι και με έχει τρομάξει.

Η Μάρθα τόν έκτύπησε με περιέργεια. — Όπως πολλοί ανώμαλοι τυποι, είχε και ο Ούίλλυ έξαιρετικά άνεπτυγμένες ώρισμενες αισθήσεις. Η άσχή του ήσαν αληθινά αξιοθαύμαστα. Η δράσις του ήσαν άνωτερη από την όρση των κοινών ανθρώπων.

— Μία γυναίκα φωνάζει; Μή λές κουταμάρες, Ούίλλυ. Δεν υπάρχει καμμία άλλη γυναίκα εκτός από την Μαιρη σ' αυτό το σπίτι.

Ο Ούίλλυ εκτύπησε δειλά την νεα.

— Δεν εφωσίζετε σε τίς γυαλιές μου; Άπλωσε το χερι του για να πιαση το δικό της, αλλά εκείνη αποτραβήχθηκε.

— Καμμία άλλη γυναίκα στον κόσμο δεν είναι τόσο κακή σαν εσύ, είτε με ελαφρό παπαρόντο. Ενφ ενφ σεις, αγαπού τόσο...

Η Μάρθα επενέβη τότε και δέ δυσκολεύθηκε να τον πείσει να γυρίση στο δωμάτιο του για να κοιμηθί πάλι. Όταν ξαναέμεινε μόνη με την Μαιρη, την ρώτησε:

— Άκούσατε εσείς να φωνάζει κανείς; Η Μαιρη εκουήσε το κέφι αλί της.

— Όχι, είπε. Ίσω, να είναι από την φαντασία του.

— Έχει πάλι λεπτή άκοή, επέμεινε ή Μάρθα.

— Όταν ένύχτως κατέβηκε και έχτύπησε την πόρτα του κάτω πατωματος. Κανείς δεν της

Οι καλλινέχναί μα:

Ο κ. Μ. Κατράκης περί του όποιου έγώφωμεν εις τό παρελθόν τεύχος σε μία σκηνή από τό νεν «Έλληνικόν κινηματογραφικόν έργον «Άγαπητός τή Βοσκοπούλας» που θα προβλήθι τον χειμώνα.

άπήνησε. Έβγήκε έπειτα και έκαμε ένα γύρο έξω από τό σπίτι. Αλλά δεν διέκρινε κανένα αξιόλογο σημείο, ούτε φως, ούτε άλλο τίποτε, και γύρισε για να άναφερη στην Μαιρη τό άποτέλεσμα των έρευνών της. Ενφ όμως της μίλησε, ένας κρότος, άκούστηκε από την αλή.

— Κάποιος έβγήκε από τό κάτω πάτωμα, είτε ή Μάρθα και τρέχοντας προς τό μπροστινό δωμάτιο έκτύπησε κάτω από τό παράθυρο.

Ένα αυτοκίνητο στεκότανε μπροστά στην άνοιχτή καγκελόπορτα τή. αλή. Η Μάρθα είδε την σιλουέτα ενός άνδρος να περνά βιαστικά μέσα. Το αυτοκίνητο ξεκίνησε άμέσως και σε λίγο έγινε άφαντο.

— Άμφιβάλλω άν ήτο ο Ντάνεϊ... είπε.

Ο Τζιμ Τζόρνταν είχε άγοράσει την ήμέρα εκείνη ένα μικρό αυτοκίνητο και με την βοήθεια του άστυνομικού που είχε άναλάβει τό αυτοκίνητο του Ούίλλυ Ωκράιτ, άρχισε να άναζητή τό σπίτι στο όποτον προφανώς βρισκότανε ή Μαιρη Γκρηιερ, στην συνοικία του Μάρνερ, όπου ο άστυνομικός είχε δει τό αυτοκίνητο που παρακολουθούσε, να χάνεται ξαφνικά.

Έως τό βράδυ όμως δεν είχε κατορθώσει να εξακριβώσει σε ποιά από όλα εκείνα τα σπίτια της συνοικίας βρισκότανε φυλακισμένη ή νεα. για την όποια είχε ίσως άναμνησί από την άρχή στην παραξενήν αυτήν ύποθεσι. Όταν τό βράδυ έπήγε να συναντήσθ τον Κόουλεϊ στην Κρόντλαν Γουάδ, τόν βρήκε άνησυχούμενον μ' ένα νέο έπεισόδιο που είχε σημειωθή στο διάστημα της ήμέρας.

Κάποιος άγνωστος είχε παρουσιάσθι στά γραφεία του ύποκαταστήματος μιά Γερμανική, Τραπεζή και είχε παρουσιάσει πενήντα χαρτονομίσματα των χιλίων μάρκων, ζητώντας τό ίδιοι τους σε άγγλικά χρήματα. Αλλά όλες ή Τράπεζες της Άγγλιας είχαν είδοποιήθ και έπρόσθεσαν τά χαρτονομίσματα των χιλίων μάρκων. Και άπεως ή εμφάνισις του άγνωστου κυρίου έκίνησε, όπως ήταν έπόμενο, όπονοίς, γιατί τό ποσόν που είχε κληθι από την Σκωτική Τραπεζιαν, ήταν κυρίως σε τέτοιον είδους χαρτονομίσματα.

Ο υπάλληλος της Τραπεζής παρεκάλεσε με εύγένεια τόν κύριο να περιμένη, για να παη να ίδι τόν προϊστάμενό του. Αλλά όταν έγύρισε, ο άγνωστος είχε εξαφανισθ. Αυτό δεν ήσαν καθόλου έξωπλη κακήν έκ μέρους του, και ή Σκωτική Γουάδ συνέπερανε ότι ο Ντάνεϊ είχε έλαβη από ρουτό χρήμα.

Η περιγραφή του άγνωστου που έδωσε ο τραπεζικός υπάλληλος ήσαν μάλλον άσάφης, εν τούτοις οι άστυνομικοί κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ο άγνωστος αυτός δεν μπορούσε να είναι ο Ντάνεϊ αυτοπροσώπως, άλλα κάποιος πράκτωρ του.

Ο Τζόννι Τάιμ, ήταν ένας από τους πολλούς τυπους που έχουν την ειδικότητα να εξαπαλίζουν την ζωή τους με μέσα παρόμοια. Η ιδιαιτέρα ειδικότης του ήσαν ή πλαστογραφία στην όποιαν θα μπορούσε να όνομασθι πραγματικός καλλιτεχνης. Αλλά αυτό δεν τον έμπούσε να καταφεύγη κάποτε και σε διαφορές άλλες επικερδείς, επιτηρήσεις άμφιβολου ύποστασεως, ή ακόμη μικρές φορές να γίνεται και συνεργάτης της άστυνομίας, στην όποιαν δεν ήτο καθόλου άγνωστος.

Βρισκότανε πον από λίγο καιρό στο Λονδόν επείτα από μερικές επιχειρήσεις που είχε κάνει στο Μαντσεστερ, όταν ένα βράδυ ένας νέος καλοντυμένος τόν σταμάτησε στο δρόμο. Ο Τζόννι υπέμισε στην άρχή ότι έπρόκειτο περί άστυνομικού, άλλα έπειτα από συνομιλία δύο λεπτών της ώρας ή ύπονοιά του αυτή διελύθη. Ο νέος του έμεινε με συντομία και χωρίς περιστροφές.

(άκολουθεί)

ΜΙΚΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Τὸ τέλος τῶν ἱπποδύων Μπαρταλίου

δρόμο οἱ Τρουάνδοι μὲ θύματα τοὺς νυχτερινούς διαβάτες.
— Ἰ κοιτῇ πού εἰμαι! μουμουρίζω, γὰ φύγω ἀπ' τὸ σπίτι πρὸς τὴν ἐρημότητα, ἀπὸς τὴν Ἀλίκη δὲν θὰ ξαναγορίσω σ' αὐτό!... Ἄν μου εἶπε ὁμοῦ ψέματα ἢ βασιλίσσα!... Ἄν ξαναγορίσω!... Ὁχι, ὄχι, καλὰ ἐκατά!

Καὶ τὰ δακτύλια τῆς χωνόνταν στὸ σάκκο. Σὲ μιὰ στιγμή σταμάτησε λαχανιασμένη; βρισκοίαν οὕτως στεγνοῦσάκι καὶ εἶχε ὅλη λίγο φῶς ἀνομέσα στὴς χυμαμάδες μιὰς πόρτας; ὁ ἀνθρώπος πού τὴν ἀκολουθοῦσε σάτῃ τρεῖς βήματα πίσω τῆς.

— Ὡ! ἂν ἦταν κανένα πανδοχεῖο! ψιθύρισε ἡ γρηῃ μὲ σφιγμένα δόντια ἀπ' τὸν τρόπο καὶ τὴν αγωνία.

Μιά μεγάλη ἀστράπη ἐξέσκιε τὸ σκοτάδι, πλημμυρῶσε τὸ δρόμο μὲ τὸ χλωμὸ φῶς τῆς. Καὶ σ' αὐτὴ τὴ λάμψη ἡ Λάουρα μισοεῖδε μιὰ ἐπιγραφὴν πού κινεῖτο ἀπ' τὸν ἀνεμὸ ἐπάνω στὴν πόρτα.

Ἡ ἐπιγραφὴ παρίστανε δύο σκελετοὺς καθισμένους πού ἐπὶ τὴν κορυφὴν ἐκείνη.

— Εἶνε πανδοχεῖο! ψιθύρισε.

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἐννοίωσε νὰ τὴ συλλαμβάνουν δύο γερά μ' αἰσάν, νὰ τὴν ἀναποδογυρίζουν χάμω, ἐν ὅς ἔχει ἀκοιποῦσε στὸ στήθος τῆς γὰρ νὰ τὴν ἐμπλοίσουν γὰρ φωνάζει.

Ἡ Λάουρα ἦταν δυνατὴ. Ἐκείνη νὰ παλαίῃ μὲ τὴ δύνην τῆς ἀελεῖτο.

— Σατανά! μουμουρίζω μιὰ μελερὶδὴν φωνή, κάποτε τὴν καλὰ! Κάτω τὰ χέρια! Ὁρίστε λυσσοσπινῆ!...

Ἡ γρηῃ δακρύωσε τὸ χέρι πού ἀκουμποῦσε στὸ στήθος τῆς καὶ ἐλευθερώθηκε. Ἀρχισε νὰ φωνάζει:

— Βοήθειο! Περίπολος! Μὲ σκοτώνουν! Ἡ τελευτῶμενα κραυγὴ πνίγηκε σὺ λαφύγκῃ τῆς τὸ χέρι τὴν ἐσφιγγε στὸ λαιμὸ, τὰ δακτύλια βυθίζονται... καὶ αὐτὴ ἡ τανάλια ἐσφιγγε μὲ τὴ δύναμιν...

Ἡ γρηῃ Λάουρα πάλαψε ἀκόμα λίγα λεπτὰ. Τὰ γυμνωμένα μάτια τῆς ζήτοῦσαν νὰ δοῦν. Σὲ μιὰν ἀστράπη εἶδε τὸ ἀπαίσιο πρόσωπο ἐνὸς τρουάνδου σκαμμένου πάνω τῆς. Ὁ τρουάνδος ἐξακοιούθηκε νὰ σφιγγῇ.

Καὶ ξαφνικὰ ἡ κατὰσκοπος σάτῃ τρεῖς ἀνιῇ, τὸ κεφάλι τῆς κύλησε στὸν ὄμο, τὰ νύχια τῆς μπήχτηκαν στὴ λάσπη τοῦ δρόμου.

Ἦταν νεκρή.

Ὁ τρουάνδος τὴν ἔβλεπε καὶ τὴν ἀναποδογύρισε μουμουρίζοντας.

— Δὲν ὑπάρχει κίνουσις νὰ ξαναγορίσω, κ' ἔχει ἀπορρογῇ...

Ἀς μὴν δοῦν, γιατί διψάω... Ἀτύχησε μὲ δικὸ τὸν τρόπο. Ἡ πόρτα μ' ἀνοίξε. Ὁ τρουάνδος μπήκε καὶ πῆγε νὰ καλοῖσιν σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία, μὲ τὸ σάκκο σὺ γόνια του, κατὰ ἀπ τὸ τραπέζι.

Κατόρθωσε νὰ μισανόσῃ τὸ σάκκο. Ἐκείνη μέσα τὸ χέρι του, ἐννοίωσε τὰ ρουλιὰ τὸν σκούδων καὶ τὴς πολυτιμὲς πέτρες σὰ δακτύλια του.

— Εἶναι ἡ συράντα χιλιάδες! μουμουρίζω. Τί ἄλλο θέλω;

Ὁ τρουάνδος ἀφ' ἧς πολλὰς μυστίμας, πλεῖστος κ' ἐφυγε ἀδύρβη.

Ἀφ' οὗ μπηκαίμε ὁμοῦ στὸ καπηλεῖο τῶν δύο νεκρῶν πού μιλῶν ἀς ρίξουμε μιὰ ματιά.

Ἦταν πολλὸς κόσμος, πρὸ παντός γυναικῆς, στὴν «μεγάλῃ αἰθούσῃ» τῆς Καρὸς πού εἶχε ὅλο-ὅλο πεντε τραπέζια. Στὸ καθὲς τραπέζι ἦταν τρεῖς ἢ τέσσαρες πελάτες τρουάνδοι καὶ πορνεῖς, προσώπα ἅγια ἢ ἀποκατωμένα, ἀνθρώποι τοῦ σκονίου καὶ τοῦ παυλοῦ.

Πραγματικὰ τὸ καπηλεῖο τῶν δύο νεκρῶν πού μιλῶν πού τὴ μερὰ τὸ σκαμνὸν ἀπὸ καὶ στρατιώτες, γινόταν τὴ νύχτα πραγματικὸν ἐγκληματικὸν καπαρνῆγι. Ἡ Καρὸς δὲν εἶχε ποτε τὸ κυρταγὶο ν' ἀνιῇ τῇ φιλοφρονεῖσιν πρὸς παλινῶν γνωστίμων τῆς.

Ἐκείνη τὴ βραδιά ἦταν περισσότερες γυναικὲς παρὰ ἀνδρῶν ἐξ αἰτίας τῆς μυσίας.

Ἡ πόρτα εἶναι εὐνοϊκὴ γὰρ τοὺς λυσιπυρῆτες, τοὺς διαρρηκτές καὶ τοὺς δολοφονοῦς ὅτι ὁμοῦ γὰρ τὴς πορνῆς πού τρυγυρίζουν σὺς δρόμους γὰρ νὰ φανερῶν κανένα πελατή.

Ἐπὶ τὸν δρόμον ἔχασε δλωσιόλου τὸν δρόμον τῆς. Ἐβλεπε γύρω τῆς νὰ πηγαίνονται σκιεῖς. Ἀκούε ψιθυρίσματα. Ἰσως τὸ ἄτομο πού τὴν ἀκολουθοῦσε νὰ μιλῶσε σ' αὐτὴς τίς σκιεῖς, γιατί ἐν ὅς ἤθελεν σὲ μιὰ στιγμή νὰ τὴ σταματήσουν, ἀποτραβήχτηκαν ἀπ' τὸ δρόμον τῆς.

Τότε ἡ Λάουρα ἀνατίχασε ἀπὸ φόβου καὶ ἔτρεξε τὸ βῆμα... Ἐφῆνε στὸ μυαλὸ τῆς τίς διάφορες ληστεῖες πού εἶχαν διαπράξει σὺ

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων.

(ἀκολουθεῖ)

Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων.

(ἀκολουθεῖ)

(ἀκολουθεῖ)

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΕΥΓΗΜΑ

ΙΟΜΝΣΤΙΚΟ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΟ

ΡΗΜΑ ΤΗΣ

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

CONCORDIA MERREI

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΜΟΥ

Β.

ΟΙ ΣΩΜΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΛΟΓΙΕΣ

Το μήκος του σώματος πρέπει να είναι ό-
χιτο φορές μακρύτερο από το μήκος του κε-
φαλιού, έξ φορές μακρύτερο από το πόδι και
ίσο προς το μήκος των χειρών όταν είναι
τεντωμένα προς τα πλάγια.

Ο λαιμός πρέπει να έχει το μισό πάχος από
το κεφάλι.

Ο καρπός το μισό πάχος του λαιμού.
Το μήκος του χεριού να έχει το μισό μή-
κος του σώματος και ο άγκωνας να φτάνει
ως τη μέση.

Το πρόσωπο, για να είναι καθαρός κλα-
σικό, πρέπει να παρουσιάζει τρία ίσα μέρη:
Από τις ρίζες των μαλλιών ως την αρχή της
μύτης, απ' την αρχή ως την άκρη της μύτης
και από την άκρη της μύτης ως την προεξοχή
του πηγουνιού.

Τα δεδομένα αυτά δεν πρέπει να παραβλέ-
πονται, γιατί καλή είναι πάντα να μην υπάσχη-
ται απ' αυτά μεγάλη απόσταση. Όπωςδήποτε, αυ-
τά ενδιαφέρουν περισσότερο τους σπουδαστές
της Σχολής των Καλών τεχνών παρά έμεις τις
γυναίκες.

Αυτά ως προς τη διάπλαση. Όσο για το
χρώμα, ο Ιάπωνας ποιητής είχε πολύ απαιτη-
τικός. Κατά τη γνώμη του η γυναίκα πρέπει
να έχει:

Τρία πράγματα άσπρα: δέρμα, δόντια και
χέρια.

Τρία μαύρα: μάτια, φρύδια και βλεφαρίδες.

Τρία κόκκινα: γείλη μάγουλα και νύχια.

Τρία μαυρά: στήμα, μαλλιά και γένοια.

Τρία κοντά: δόντια, αυτιά και πόδια.

Τρία πλατιά: στήθος, μέτωπο και χροισμα
φρυδιών.

Τρία χονδρά: μπράτσα, μηρούς και γαστρο-
κήμημα.

Τρία μικρά: μαστοίς, μύτη και κεφάλι.

Ό'α αυτά όμως, φίλες μου, πρέπει να τα
θεωρούμε ως γνώμη, χωρίς να προκαταλα-
βανόμαστε, γιατί η μοντέρνα όμορφιά είναι
πράγμα πολύ ελαστικό και οι αναλογίες δεν
φτάνουν ως την «όμορφιά του διαόλου» που
έχει μια εξαιρετική χάρι κι αρμόζει στην
τρέλλα.

Τί είναι πάλι αυτή η «όμορφιά του διαόλου»
θα μου πείτε.

Η «όμορφιά του διαόλου» είναι η ξενισιαία
και τα νεύματα Μάτια ανοικτά, δόντια κατά-
λευκα, ροδοκόκκινα γείλη και μάγουλα σαν
το ήλιο.

Όλα αυτά είναι το δικαίωμα της ύγείας και
πρέπει να ξέρετε ότι «όμορφιά και υγεία είναι
πράγματα σχεδόν συνώνυμα, πράγμα που δεν
πρέπει να λησμονήτε ποτέ.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΗ ΤΗΣ Μ'ΟΔΑΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΚΤΕ'ΙΓ

—Το κοκτέϊγ έχασε την πρώτη θέση που του
είχε δώσει ο σνομπισμός σ'α να ήταν άπαρά-
τητο στη ζωή.

Αυτά μια περίφημη κοσμική Παρι-
ζιάννα. Και εξακολουθεί: «Φαίνεται πως ο κό-
σμος κατάλαβε ότι είχε να κάνει κάτι καλλί-
τερο από το ν'ανακατέψει ένα χρωματιστό
υγρό. Κι έπειτα το κοκτέϊγ τώρα τελευταί-
ο, είχε ξεπέσει όπως όλα εκείνα τα πράγματα
που γίνονται κοινά και γίνουν κάθε ενδιαφέρον
γιατί τα βλέπουμε παντού».

Δέ μας στενοχωρεί καθόλου η κατάργηση
αυτού του αμερικανισμού. Έχουμε τόσα άλλα,
ώστε να περιτεύουν τα διάφορα μίγματα.

Με τις νέες συνήθειες, που διαφέρουν πολύ
από εκείνες που καταργούνται, ξαναρχεται και
το γοστό των ύπνυνών ποτών.

Η πορτοκαλλίδα, ή λεμονάδα, που είναι τα
ποτά των φυσιολογικών και των σπόρτων,
συγκεντρώνουν πολλούς φίλους οι οποίοι ε-
κρηστών χρωματίζουν μ'αυτές το τραπέζι
τους. Η μεταβολή αυτή δεν σ'α φαίνεται ως
ένα σημείο των καιρών;

Αναζών λοιπόν οι λεμονάδες και οι πορτο-
καλλάδες που μας όφελον και στην υγεία και
στο... πορτοφόλι. Δέ θα μιλήσω εδώ για τις
βιταμίνες ού'ε για τις τόσες άλλες ιδιότητες

Το κούτελλο έχει σχήμα πλατιά είναι από
κρούταλλο ή από μονόχρωμο νυαλί και σε
πολλά μοντέλλα στολισμένα με έ'α μισή από
χρωματιστό έ'κιναν: πλοίο, βάρκα, σκηνή κιν-
ηματού κλπ. Υ'ατάγουν επίσης και κί'α'λα που
παροισάζουν περισσότερη πολυτέλεια, με λωβή
ή χωρίς λαβή και με στρουγγυλή βάση. Η κα-
ρόφα έχει την διακόσμηση των ποτηριών,
θαυτή επάνω σε διάφανο φόντο.

Το ποτήρι πρέπει να έχει μέσα κοπανισμένο
πίκο. Αλλά να γορή όση ποσότητα λεμονάδας
χορηγείται. Μένουν λοιπόν κατά μέσον τα
γυαλιά που έχουν μέγριο μέγεθος για το
νεοτερισμό αυτό, ο οποίος έχει πολύ όμοια
εμφάνιση. Κάποιον επίσης κύπελλα με έ'κιναν
άποροισι πασίνου, βαλμένα μέσα σε πολυ-
χρωμητή ψάθινη θήκη από σαφά. Η τελευταία
δίνει ένα πολύ εύθυμο τόνο στο σύνολο και
διατηρεί τη δροσιά του ποτού χωρίς να πα-
γάει το δάκτυλο όταν έγγιζον το ποτήρι. Η
φροντίδα είναι επίσης πλεονέκτημα με σαφά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ενας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Δεν πρόκειται πειδ να χρησιμοποιήσουμε τα
πληθ' ανώνυμα σερίτσια. Τα κύπελλα της
πορτοκαλλάδας είναι πολύ ποιά μεγάλα, υπο-
ρούμε να πούμε ότι είναι πελώρια, αντίθετα
προς τα μικροσκοπικά ποτήρια του κοκτέϊν.

Φαίνεται ότι θέλησαν να δικαιολογήσουν τη
νέα μόδα με την άφορη της δίψας, ή όποια
μόνη μπορεί να «κανονίσει» το περιεχόμενον
ένος ποτηριού σ'ότων των διαστάσεων.

Το κούτελλο έχει σχήμα πλατιά είναι από
κρούταλλο ή από μονόχρωμο νυαλί και σε
πολλά μοντέλλα στολισμένα με έ'α μισή από
χρωματιστό έ'κιναν: πλοίο, βάρκα, σκηνή κιν-
ηματού κλπ. Υ'ατάγουν επίσης και κί'α'λα που
παροισάζουν περισσότερη πολυτέλεια, με λωβή
ή χωρίς λαβή και με στρουγγυλή βάση. Η κα-
ρόφα έχει την διακόσμηση των ποτηριών,
θαυτή επάνω σε διάφανο φόντο.

Το ποτήρι πρέπει να έχει μέσα κοπανισμένο
πίκο. Αλλά να γορή όση ποσότητα λεμονάδας
χορηγείται. Μένουν λοιπόν κατά μέσον τα
γυαλιά που έχουν μέγριο μέγεθος για το
νεοτερισμό αυτό, ο οποίος έχει πολύ όμοια
εμφάνιση. Κάποιον επίσης κύπελλα με έ'κιναν
άποροισι πασίνου, βαλμένα μέσα σε πολυ-
χρωμητή ψάθινη θήκη από σαφά. Η τελευταία
δίνει ένα πολύ εύθυμο τόνο στο σύνολο και
διατηρεί τη δροσιά του ποτού χωρίς να πα-
γάει το δάκτυλο όταν έγγιζον το ποτήρι. Η
φροντίδα είναι επίσης πλεονέκτημα με σαφά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

Ένας άλλος νεοτερισμός είναι το «ανοι-
μένο σάσι». Αυτό μας έ'κιναν έ'κιναν σε βέβαια σε
μια λησμονημένη συνήθεια. Σερβίρεται σε
όρατα γυαλίνα σερίτσια και τα ποτήρια της
ελαφρώς μικρότερα από τα ποτά.

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ

ΠΟΥ ΓΡΑΦΟΥΝ

ΠΑΝΤΑ ΘΑ ΘΥΜΑΜΑΙ

Ήθελα πριν φύγω να σου πω καλή μου
πάντα θα θυμάμαι κι' αν πορ'α ο γοήνας
τη θολή ματιά σου που αναστα λυγάρια
και το πρόσωπό σου π' έβρισε ο πόνος

Πάντα θα θυμάμαι νάτι άνεμινες
πυθονες να μένα ίσως και νύι άλλον
κι' αν που νικητ'ες νάτι μου τραγουδία
κι' έλεγες με γέλιο ποιητή... μεγάλον...

Κι' αν κί'α'λα μένα έφωνα με βία
ίσως ν' άπορίγγω... έτι ανιγνίσαις
σέπας, στο λέω. έπειτα σε' αλήθεια...
Όμως να πιστέψω θά με ανιγνώσκη...

ΓΙΩΡΓΟΣ Κ-ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

....

ΗΤΑΝΕ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Τί'να νιάν' ανήτησα κι' αν' ανιγνίσαις
Τ' έφελος κι' αν' έλ'α'λα τόση... ανιγνίσαις
κι' αν με την παντασία μου σε βλέπω ανιγνίσαις
τογραφιστή να στέκεσαι πάν' ανιγνίσαις...

Τ' έφελος νιάν' ανιγνίσαις... ανιγνίσαις
νιάν' ανιγνίσαις... ανιγνίσαις... ανιγνίσαις
νιάν' ανιγνίσαις... ανιγνίσαις... ανιγνίσαις
νιάν' ανιγνίσαις... ανιγνίσαις... ανιγνίσαις

ΓΙΩΡΓΟΣ Β ΓΚΙΜΠΑΣ

....

ΓΙΑΤΙ;

Γιατί πονείς στα στήθη σου
σαν βρισκόμαι σιμά σου
κι' δλόγλωμο τ' άγέλι σου
ψευδίζει τη λαλιά σου;

Σάν τι ποθείς μες τη καρδιά
κι' όταν βρεθώ κοντά σου
χαμονέ'ας κι' απ' τη χαρά
δακρύξεις τη ματιά σου;

Μήπως σ' όνειρατα παληά
πλανιέται ο λογισμός σου
κι' έλπίδες, δάκρυα... ανιγνίσαις
θερεύουν τον καύμο σου;

Η νύχια, γιατί στη χαρά
έχεις τα περισπένια
κι' έτσι μου νιγνίσαις τη καρδιά
και συμπνός με μένα;

ΜΙΜ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ

....

ΤΙ ΝΑΝΑΙ ΠΑΛΙ

Τι να αι πάλι αυτή που νιγνίσαις μου
ανιγνίσαις βαρύ και θλιβερό,
σαν κορακισό φτερούγα... ανιγνίσαις
και μου χτυπά απόψε το μυαλό!

Τά μάτια μου το πώς δεν ανιγνίσαις
και μου βαρύνει η ψυχή τόσο πολύ!
Ποιά τάχα ν' ανιγνίσαις μου και σφιγνίσαις
στο στίτι μου οι άνεμοι σαν τρελλοί.

Κι' απ' τ' άγροάκι άπάλαφρα
όταν περνά κοντά σου
και παιγνιδάκια σου ζητά
όσο μπορείς φυλάξου.

Σάν σου γελά έρωτικά
τη νύχτα το φεγγάρι
πρόσεχε την καρδοπία σου
μή σου την συνεπάρι.

Τό φεγγαράκι τ' άγρο
παντού γλυκογελεί
και τ' άγροάκι άμέτρητα
φιλάνια άλλου σκορπάει.

Όποιος αλήθεια σ' άγαπά
εὐλαβικά σιμώνει
κι' όποιος τις χάρες έκτιμά
κρυφά σε χαίραίνει.

ΕΛΕΝΗ Ε. ΜΟΝΟΥΓΙΟΥ

ΡΕΝΟΣ ΓΛΑΥΚΟΣ

ΕΥΤΥΧΙΑ

Όσο κανένας είναι νύς
πικρα ζωής δεν νοιώθει,
την ευτυχία με χαρά
στο νού του μέσα κλώθει!

Μά όταν δει τη νιότη του
ν' άρχίζει να μαρμαίρει,
και το κορμί του σαν δέντρο
πολύχρονο να γέρνει.

Τότε λυγίζει και θοροεί
πώς δώ στην ψεύτρα ζωή,
την ευτυχία δεν μπορεί
κανείς για ν' άποχτήσει.

ΣΤΕΛΛΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΑΚΗΣ

....

ΝΑ ΗΛΘΕΣ!

Νά ήλθες πώς σε πρόσμενα
φθινόπωρο μουντό

Μες στη θολή σου κατοχή,
να νιγνίσαις τη ψυχή μου.

Νά λικνιστώ άπ' το ψιθυρο
του κύμα το πνιχτό

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

«Η συνεργασία των αναγνωστών δέον να συνοδεύεται με δαχμύς 10 ες γραμματόσημα, ως δικαιώματα κρίσεως. Τα χειρόγραφα πρέπει να είναι μόνον επί της μιάς όψεως του χαρτου γραμμένα. Είς πεοίπτωσιν καθ' ην δεν εκπληρούνται οι ανωτέρω δύο όροι δεν λαμβάνεται υπ' όψει ή αποστέλλομένη συνεργασία.»

Τό «ΤΙΚ-ΤΑΚ»

Μαίρην Δελακούραν. Σας ευχαριστούμεν για το γράμμα σας. Τα τραγούδια σας διώκουν όρις. Γράφω. Απρίλη. Όχι καλά. Νοσταλγόν. Φαίνεται ότι άγνοείτε τον δημοσιογραφικόν νόμον «τα χειρόγραφα δημοσιεύονται ή υπό δεν επιστρέφονται». Ντίνον Εξωλον. Δυστυχώς όχι δημοσιεύσαιο. «Ηλ. Παπαστεριόπουλον. Αυτή τη φορά δεν ής ικανοποίησαν τα τραγούδια σας. Στείλτε άλλο καλύτερα. Θουλ. Τι ήγουν Τό ίδιο κι έσείς. Τσας τα καινούργια σας να είναι καλύτερα. Πηγήν Κλάδη. Όχι καλό. Γ. Απολίην. Τό εϋθυμογράφημα καλό αλλά μεγάλο για τη σελίδα μας. Περιμένουμε άλλο μικρότερο. Ε. Δ. Παπαδόπουλον το επίγραμμα καλό και δημοσιεύεται εδώ:

Σέ ένα τροχιστή

Τρογίσεις ψαλλίδια,
Τρογίσεις υαίρια,
Και με τα πόδια,
Και με τα γένια,
Μά πες μου πόσα ζήτεις, πόσα,
Γιά να τρογίσης.
Και της γυναίκας μου
Τη γλώσσα;

Βασίλ. Καμπύλ. Τό πεζό σας όχι δημοσιεύσαιο. Θανάην Παπά. Καλό—Μίσην Παπαγεωργίου. Η ανταπόκρισις παράκαιρος. στείλτε καινούια ήλη. Νικ Σταθάρον. Αφορμή είναι έτσι θα μάς επιτρέψετε σά σας άπαντήσωμεν εις τό ποσογές για να δοή καιρός στην επιτροπή να τό κοίη πλατεί. Έχετε διώκουν υπ' όψει σας ότι ή δημοσίευσίς τοι—στη περίπτωση ποι θα κοιή καλό—επί τοι παρόντος τοιλάτιστον είναι άδύνατος λόγω τοι έλαγιστου χώρου τοι διαθέτομεν διά την δημοσίευσιν της συνεργασίας των αναγνωστών μας. Έπι. Πέουλα. Αι φράσεις αυτα υπάρχουν σε ώρισμένα τεύχη. Αφορμή δεν τις βοηκατε φαίνεται ότι δεν είσθε τυχεροί. Άνδρο. Φουόσην. Στο γράμμα σας δεν έγραψε τίποτε να σας άπαντήσωμε. Τα τραγούδια σας δεν είναι δημοσιεύσαιο. Έχουμε άξιώσει απ' ές ές «Ο στίχος σας δεν είναι δεμένος. Προσέγγετε περισσότερο όταν γράφετε. Χ. Ρ. Έλήφθη άρνά. Άν θέλτε να δημοσιευθή εις τό ποσογές γράψατέ μας. Ο στίχος δοχ 5—Παύλ. Ροδην. Καλό τό ένα «Στό θάνατο» θα δημοσιευθή. τό άλλο μη άνεπιτηγής μίμησις νινωστών μοντέρων ποιητών. Αποφύγετε αυτοι τοι είδους τα τραγούδια ποι δεν τό αισθάνεσθε. Παναήν Χριστοφοράτον. Αποστείλατε δοκιμαστικώς μια ανταπόκρισι να δοίμε. Άγγελον Α. Από τό διήγημά σας λείπει ή ψυχολογία και ή περιγραφική, ύστερα γιατί σας άρέσει να δίδετε έένα όνόματα στους ήρωάς σας;—La Rivier. Τό «Σινευά» άκατάλληλο για τό περιοδικό μας. Έχουμε την γνώμη διώκουν ότι δεν ποεί να τό στείλετε κι άλλοι γιατί δεν είναι καλό. Διαβάστε πρώτα. Ελένην Μεταξά. Χρ. Χριστίδη. Χρ. Ποιμόλην. Κ. Σχογιαννόπουλον. Εδών. Κάλλην. Δημ. Γιαννόπουλον. Β. Γυφτάκην. Δ. Χάδην. Α. Παγιόταν. Σταυρ. Ταμπάζην. Έρνανήν. Στρ. Παπαδόκη. Έρ. Βακατάσην. Β. Καμουλακάν. Χρ. Κουλουρέαν. Γιάννην Ρουμ. Τα σταλένια δεν ένεκρίθησαν. Τάχην Μαυροκέφαλον. Έγκρίνονται. Αι συστάσεις και υποδείξεις σας θα ληφθούν υπ' όψει τώρα με την ριζικήν ανακαίνισιν τοι φύλλον. —Ηρ. Γεωργιάδου. Καλό, θα δημοσιευθή. Δ. Γιαμπάνην. Επίσης. Γράφετε από την μια όψη τοι χροσιού. Άθανας. Πολίτην. Καλό αλλά μεγάλο. Στείλτε άλλο μικρότερο—Στ. Δαλένην. Κ. Δ. Θά δημοσιευθή—Μύραν. Εύχοριστοίμε. Η ανταπόκρισις έλήφθη άρνά. Περιμένουμε άλην—Ν. Π. Καλό. Τρόφ. Άνθ. Στείλτε τίποτε να δοίμε. Αποστόλον Ν. Σαναδιαβάστε τοις όρους τοι διαγωνισμοι και θα σά λυθή ή άπορία—Δαν. Τριτ. Στείτε τίποτε άλλο

γιατί στο φάκελλο της ύλης δεν κατορθώσαμε να τό βοοίμε. Η ανταπόκρισις έλήφθη άρνά. Στείλτε άλλην—Ν. Κακουλίδην. Και ή δική σας καλή.—Δόξην. Καλά. Θ. δημοσιευθούν—Ηλ. Παπαστεριόπουλον. Επίσης και τα δικά σας.—Αρ. Παρασκευάν. Η ανταπόκρισις σας καλή. Στείλτε άλλην και φωτογραφίς διά να σας άποστείλωμεν τό δελτίον σας. Περιμένουμε νέαν ανταπόκρισιν γιατί αυτή δυστυχώς δεν υπορεί παιά να δημοσιευθή.—Γ. Φιλότην. Θά δημοσιευθούν.—Γ. Παπών. Η ένδιαφερομένη δεν δέχεται.—Ν. Θ. Σχολαί ήθοποιών τοι κινηματογράφοι μέχρι ποίσιον άκόμη δεν έπύχον ποθενά. Όποιος έχει ταλέντο και τίχη βέβαια υπορεί ν' άναδείξη. Διά περισσότερας πληροφορίας περάστε από τό γραφείο μας. 6—7 κάθε βράδυ.—Γ. Ποταμιάνον. Δεν ένεκρίθη. Στείλατε τίποτε άλλο.—Ε. Δ. Καρολίδην. Σιδηρόκαστρον. Διά να σας ικανοποιήσωμε παραθέτωμεν τό προς την λαρεντήν σας ποίημα Σας συσταούμε μόνον να φυλαχθήτε από την άληθυσίαν των τριφυλλιδών μήπως πάθετε από ρευματισμούς.

Οδδ' τ'άστρο της αύγης
Έχει τόση γάρι
δσην έχεις όταν βγής
χαρωπό καμάρι.

Οδδ' τόσην ύγρασία
τό χλωρό τριφυλλί
δσην έχουσε δροσία
τά γλυκά σου χείλη.

Οδδ' τόσην ευδία
τ'άνθη τοι ναορίσσοι
δσην έχει υμωδία
ή λεπτή πνοή σου.

Οδδ' ψάλλει τό πουλί
τραγουδάει τόσα
δσην έχει να λιλί
ή σοφή σου γλώσσα.

Ένα μόνο «σ' άγαπή»
δεν υπορεί να μάθη
και για τότο να στο πώ;
μιά ψυχή θα πάθη.

Χρ. Βασιλόην. Ένταθα. Θυσιάζετε εις την όμοιοκαταλήξιν τό νόημα. Έν τούτοις έχουμε την έντύπασιν ότι ποοείτε να γράψετε καλύτερους στίχους.—Α. Αβούσην. Ζάννητον. Πέσαμε θύματα λογοκρίτου. Άλλ' έπειδή έγχαμε σκετικώς ύπονοίας δεν βάλαμε τό όνομά τοι. Πάντος σάς ζητοίμεν συγγώμη.—Άγαθιώτην Χ.Α.Τ. Σας εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. τό ποίημά σας διώκουν μερικώς δεν είναι εν τάξει. Στείλατε μας κανένα άλλο καλό δονημένο.—Κ. Κόσσην. Τό υπό τόν τίτλον «Τό φιλι της» ένεκρίθη και θα δημοσιευθή με την σειράν τοι.—Α. Κ. Λεξανιά. Διορθώσατε τόν τελευταίο στίχο και ένασσείτε το.—Ε. Ν. Δ. Ένταθα. Περάστε καλύτερα από τό γραφείο να τό ποίησε.—Ε. Δρακόπουλον. Άερογύριον. Έάν ποοείτε ταίς όρους θα δώτε ότι δεν έχετε δίκαιον.—Κ. Π. Αρβίτην. Δευκωσία. Οι στίχοι σας ήστεροιν εις τό μέτρον. Διαβάσατε ποηγοιμένους. Είναι ή έλιξι ή νής μας συμβυλή.—Γ. Σ. Άντωνόπουλον. Χο ιστιήν. Άναμένουμε ανταποκρισεις σας άη είσας διορίσωμε.—Χρ. Πορ. Νά διέλθτε από τό γραφείο μας. «Τ' άσυναίσθητα» δεν γκρίνονται. Τζάλι. Θεσσαλονίκη. Κάποιο ή ήμοσιευθή άπ' όλα διά να σας ένθαρρούμε.—Χρ. Χρηστοδουλάρην Σάμον. Οι όροι σας δεν γίνονται δεκτοι. Είναι ζήτημα άρχης.—Σ. Μόντην. Άνταπόκρισις σας θα δημοσιευθή. Στίχους ποοείτε να γράψετε και καλύτερους. Γ' αυτό αναμένουμε άλλους.—Γ. Αοτελάρην. Θά δημοσιευθή.—Κώσταν Ν.ε. Καλό, αλλά ρόζεται περί αντιγραφής και δι' αυτό άπορρίπτεται.—Χ.Μ. Πύργον. Περιμένουμε ανταποκρισεις ίδιās κομικής κινήσεως.—Μ. Άρχάδα. Κυπριασίαν. Ευχαριστούμε θερμότατα. Θά δημοσιευθή.—Μανδαλάξην. Φύλλα έστάλησαν. Άνταποκριτής δεν ήπάγει.—Ι. Σκίνταν. Κάποιο θα δημοσιευθή. Στ. Γιάννου. Αι συστάσεις θα ληφθούν υπ' όψει. Για τα άλλα ποι με γράφετε ύστερα από τόσο καιρό δεν είναι εύκολο να σας άπαντήσωμε.—Έπι. Σπύρου. Βαθί Σάμου. Υπό τόν τίτλον «προσφορά» έγκρίεται.—Ι. Κούσην. Φύλλα εως έστάλησαν.—Μπορέ. Λιδωρίον. Δεν ήσαν επιτυχί Στείλατε άλλα. Συστάσεις προς τό πρακτορείον διά την ρύθμισιν τοι φύλλου έγένετο. Ευχαριστούμεν.—Σ. Κουρατιήν. Ευχαριστοίμεν θερμότατα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΥ ΚΑΛΩΝ

Παρακαλούνται οι υποψήφιοι τών όποιων δημοσιεύονται αι φωτογραφίαι να διέγραψουν τό ταγύτερον από τό γραφείο μας διά να παραλαβήνουν τό δώμα των.

Γ. Μ. ΣΤΑΓΚΑΡΑΚΗΝ.—Οι ψήφοι σας δεν έλήφθησαν υπ' όψει με αι αποδείξεις με άνάλογα κουπόνια.—Β. ΓΚΑΝΗ. Βίλον. Έπί τοι ζήτηματος ποι σας άπορρίπτωμεν εις άλλην στήλην.—Γ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ. Άρρηστόλιον. Η άναδημοσίευσίς της φωτογραφίας της Δδος Νίση Κ. θα γίνη μόνον άπό συγκεντρώση 400 ψήφους. Δεν ποίησε ήςτε διά την άδική ή φωτογραφία της άπό αυτή με την έσχηλε.—Σ. ΒΑΛ. Σόροι. Θά διαβήσωμεν την ποίησιν και θα σας άπαντήσωμε.—Δα. ΚΑΙΤΗ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ. Φωτογραφία σας έλήφθη. Δεν έγγυόμεθα ύδα ότι ή βγή καλό κλισέ. Μοστωίσις να περάσει από τοι κ. Σινθήν. δ όποιος θα σας φωτογραφίση δωρεάν διά τό «ΤΙΚ-ΤΑΚ», ποοεί γνωρίσατέ μας την άπόφασιν σας διά να δημοσιεύσωμεν εν έναντί περιπτώση την φωτογραφία π' ή σας στείλατε.

Δις ΝΑΥΣΙΚΑ ΜΟΡΑΙΤΗ.—Έκ ποηγοιμένων 279 ψήφους. Κατίνα Μανιάτη Κοσμά 4. Μ. Χιλιαδάκης 2. Εδών. Περά. 2. Τζέλι. Βανίη 1. Ντίνα Σαορή 1. Καίτη Κνωσίδην 1. Εθουδίνη Γκοβανίτη 1. Άντιγόνη Παπαοορίου 1. Α. Νικωστής 3. Καίτη Παπαϊωάνη 1. Ελένη Άποστολίδου 1. Κ. Μυλωνάκης. Σύνολον 999.

ΚΑΙΤΗ ΝΑΚΟΥ.—Έκ ποηγοιμένων 291 ψήφους. Στ. Στεφάνου 25. Τ. Μυαλίδης 31. Μοσία Ν. 2. Ένας άγνωστος 3. Τ. Νουλιόριου. Βίλος 5. Στ. Άναγνωστάπουλος Πανευ. 6. Ένας άγνωστος 10. ψ. ψ 10. Χα. Μανώνη 1. Κ. Στανός. Δόνα 1. Β. Βερνίκου. 1. Πανινιώτη 3. Τσίβ. Πανινίη 3. Βασιλόπουλος 10. Π. Γεωργιάδης 8. Ένας άγνωστος 2. Τ. Ε'δαιμον 1. Νίτσα Ζωροόου 2. Ν. Σ. 3. Άνδρόν 2. Α. Πετονής 1. Ένας άδλητής 2. Σύνολον 337 ψήφοι.

Δις ΕΛΕΝΗ ΒΛΑΧΟΥ.—Έκ ποηγοιμένων 169 ψήφους. Ένας παναθηναίος 10. Ένας άγνωστος 5. Σύνολον 184 ψήφοι.

Δις ΝΙΤΣΑ ΛΑΜΠΡΟΥ.—Έκ ποηγοιμένων ψήφους 125. Στ. Δουροβάνης 4. Κ. Τίνας 3. Α. Πέτρον 2. Α. Α. Ε. 18. Σ. 21. Γραϊκός Αθηνος. 2. Στυπώνης. 3. Εθουδής. Καλλιόπα 4. Σύνολον 172.

Δις ΦΙΦΗ ΣΤΑΜΑΤΙΑΟΥ.—Έκ ποηγοιμένων 75 ψήφους. Παν Πω. 5. Παν Ζηφιοέλη Βόλ. 13. Κ. Κουλιούνη 1. Ταλιμπίπουλος 1. Ένας άγνωστος 5. Τ. Β. ναόνης 12. Ν. Μωδ. 4. Σύνολον 10. Τ. Π. λανδρ. 4. Σύνολον 126 ψήφοι.

Δις ΝΙΚΗ Κ. (Άρναστόλιον). Έκ ποηγοιμένων 18 ψήφους. Δημ. Σαλαβουάκης 5. Θ. 3. Σύνολον 72 ψήφοι.

Δις ΚΑΙΤΗ ΛΑΡΑΗ.—Έκ ποηγοιμένων 164 ψήφους. Π. Σ. 15. Ν. Άδελφάπουλος. Ένας άγνωστος 18. Σύνολον 206 ψήφοι.

Δις ΧΑΡΙΤΙΜΗ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ.—Γ. Π. πινέλη 5. Ν. Μωδ. 4. Σύνολον 9 ψήφοι. ΚΝΗΜΑΙ. Π. (Δις Χάση). Έκ ποηγοιμένων 1. Ένας άγνωστος 9. Γ. Πανάλη 15. Α. Παπαοορίν. 5. Φύτ. Μεσημέρης 10. Α. 25. Σύνολον 63 ψήφοι.

Δις ΝΙΝΑ ΖΑΝΤΟΥ.—Έκ ποηγοιμένων 146. Ένας άγνωστος 25. έπ. Έπ. Οίξινου. 10. Σύνολον 181 ψήφοι.

Δις ΠΙΠΙΝΑ ΒΑΣΙΛΑΡΗ.—Έκ ποηγοιμένων 76 ψήφους. Ν. Π.—50 ψήφους. Ένας άγνωστος 3. Σύνολον 129 ψήφοι.

Δις ΜΑΡΙΑ ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΥ.—Χρ. υρής 7. Κ. Γεωργιάδης 2. Μ. Παπαοορίης. Στ. Στεφάνου 4. Μ. Άνστής 5. Ένας άγνωστος 8. Σύνολον 27 ψήφοι.

Κα ΛΑΓΚΑ.—Έκ ποηγοιμένων 28 ψήφους. Π. Κορίδης 3. Σ. Στ. 15. Τ. Αλυσίτης 22. Άν. Μανολάκης. Πειραιεύς 10. Σύνολον 78 ψήφοι.

Δις ΔΙΟΝΥΣΙΑ ΚΟΥΡΤΣΗ.—Έκ ποηγοιμένων 59 ψήφους. Τ. Αδαμαντιάδης 8. Σύνολον 67 ψήφοι.

Δις ΑΝΝΑ ΣΑΡΡΗ. Αίγυπτος. Έκ ποηγοιμένων ψήφους Καίτη Σ. 1. Κα Σοφία Σ. 1. Κώστας Άναστασιάδης 1. Σύνολον 14 ψήφοι.

Δις ΕΛΛΓ ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ Π. 25. Τ. Άλεγιζάκης 5. Σ. Βραχός 8. Ν. Νικολάου 5. Σύνολον 43 ψήφοι.

Δις ΦΙΡΗ Κ. Ένας από τό Παγκράτι 10. Α. Σ. 5. Π. Γιατός 15. Κ. 10. Σύνολον 40 ψήφοι.

ΑΤΕΛΙΕ
ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ
ΣΠΑΧΗ
ΒΟΥΛΗΣ 1 ΑΘΗΝΑΙ

Μετά από μια δαυμασία προεγείωσι, είναι άπα-
ραιήλο ένα σιγαρέττο "Παπαστράτος".

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ
ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ

ΤΑ ΠΙΑΝΑ

BECHSTEIN (ΜΠΕΧΣΤΑΪΝ)

Από της εποχής του LISZT, του BULOW, του TAUSIG, του RUBINSTEIN και του WAGNER έως σήμερα, έλοι οι μεγάλοι καλλιτέχναι έπροτίμησαν τὸ Πιάνο BECHSTEIN διὰ νὰ ἐρμηνεύσουν τὴν τέχνην των.

Ἐξ αἰτίας τῆς πανηγυρικῆς καὶ παγκοσμίου ταύτης προτιμήσεως, τὸ Πιάνο BECHSTEIN ἐθεωρεῖτο ἓνα ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα ἔργα Τέχνης, τὰ ὅποιον μόνον οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι ἢ αἱ μυθώδους πλούτου οἰκογένειαι ἐδικαιοῦντο νὰ κατέχουν καὶ ἀπολαμβάνουν προνομιακῶς.

Σήμερα ὅμως μπορείτε καὶ σεῖς νὰ χαρίσατε εἰς τὰ τέκνα σας τὴν ἀπέραντον εὐτυχίαν τοῦ σαρπά τοῦ Πιάνο BECHSTEIN στοὺς προνομιοῦχους κατόχους του, προμηθευόμενοι ἓνα Πιάνο BECHSTEIN με εὐκολίας πληρωμῆς ἀπὸ τοὺς νέους ἀντιπροσώπους

ΕΤΑΙΡΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡΑ.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ, Στὰ Ἀρσακίου ἀριθ. 12.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ὁδὸς Φίλωνος 48.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ὁδὸς Βενιζέλου 22.

ΠΑΤΡΑΙ, ὁδὸς Ρήγα Φερραίου 84.

ΒΟΛΟΣ, ὁδὸς Ἑρμοῦ 111.